

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang\Hohlbein Wolfgang -
Charity 09 - Hvězdné inferno.pdb

PDB Name: Hohlbein - Charity 9 - Hvezdne
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.12.2003
Modification Date: 21.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

CHARITY 9

Hvězdné inferno

1

Intenzivně rudá bublina exploze pomalu bledla, rozpadala se na spoustu průhledných částíček, rozpouštějících se jako sklo v kyselině fluorovodíkové. V infračerveném světle bylo vidět, jak se směrem vzhůru rozpíná masa horkých, ionizovaných, a přece silně zředěných plynů. Viditelné světlo pocházelo především z atomů kyslíku.

HOME RUN se vzdalovala od Země. Obrovská koule, modrobílá s velkými hnědými skvrnami, rozeznatelnými jasně i z výšky třiceti tisíc kilometrů pouhým okem, zůstala pod nimi či nad nimi, prostě za nimi. Na tomto úseku cesty se už nenacházeli ve stínu Země, avšak Slunce bylo na druhé straně lodí. Černý samet oblohy byl kropenatý studeně bílými hvězdami, které mimo vzduchový plášť ani nemžikaly, ani se nechvěly.

Charity Lairdová, kdysi v hodnosti kapitána, sloužící ve Space Force, odvrátila zrak od provizorně instalované řady obrazovek a z kopule o průměru asi osmi metrů, vyrobené z pancéřovaného skla, shlížela na Zemi. Severní pól byl mimo dohled. Právě odtud, z Černé pevnosti, se s vynaložením obrovského množství paliva a energie vznesli do výšky osmi set kilometrů. Ionizovaný plyn je zastínil před zaměřovacími přístroji Moronů a diskovitá válečná kosmická loď, která se k nim přiblížila z africké základny, byla zničena či alespoň zastavena řízenou střelou. Zbytky nukleární ohnivé koule jim znemožnily zaměření stejně jako jejich protivníkům, o jejím vlivu na nechráněnou elektroniku už ani nemluvě.

Pohledem sklouzla po celém takzvaném můstku. HOME RUN byl bývalý nákladní transportér, obrovský modul se základnou o průměru sto dvacet metrů a vysoký devadesát metrů. Vůbec nečekala, že jeho bachratou konstrukci ještě někdy uvidí, a přece k jejímu překvapení se v jednom podzemním doku Černé pevnosti nacházely tyto transportéry hned dva. Téměř je ani nepoznala. Základní výzbroj zůstala zachována, ale starý protizárový kryt byl posílen ještě přidavným pancířem. K němu byly jednoduše přivařeny nové palivové bloky a laserová děla z nich trčela jako tlusté chlupaté pavoučí nohy. Naproti tomu uvnitř to vypadalo, jako by to zde navrhoval krátkozraký, navíc opilý interiérový architekt se silným odporem ke všem rovným liniím a pravým úhlům. Chyběly veškeré vnitřní příčky a stropy. Charity bezmála čekala, že se některá z volně zavěšených platform musí každou chvíli utrhnout z ukotvení, tenkých jako třísky. Nyní, když už byly startovací motory vypnuté a HOME RUN se nezmítala a nehoupala, cítila se Charity poněkud jistěji, nicméně očima stále těkala po zdejším zmatku a bezděčně zaznamenala nevolnost, o které se domnívala, že na ni od svého prvního letu už dávno zapomněla.

"Všechno v pořádku?" zeptal se Skudder. Zavěsil se jednoduše mezi nosníky jedné platformy poblíž přídě. Bizarní forma tak křehce vypadajících a přece neuvěřitelně pevných vláken mu zřejmě nijak nevadila.

"Ano," zalapala Charity po dechu. "A když budeš tak laskav a nebudeš na mě mluvit hlavou dolů jako nějaký netopýr, pak ti dokonce můžu slíbit, že si naši skromnou snídani nechám v sobě."

"Radši si ji nech," řekl a s úšklebkem se protáhl kolem příčné podpěry. "Tady by ten svinčík nebylo kam uklidit a máme před sebou ještě dlouhou cestu."

"Najednou mi připadá ještě delší," odpověděla.

Jeho úšklebek rázem zmizel. "Hej, já jsem si myslel, že z nás dvou jsi právě ty byla astronautkou."

"Vyrosla jsem ve spořádaném světě, kde byly pravé úhly a podlahy, po kterých se dalo obstojně běhat." Vzdychla si. "Je mi líto. Ten ohňostroj mi dal pořádně zabrat."

"Už to máme za sebou," odvětil Skudder. "A ty další čtyři dny nějak vydržíme." Pohybem hlavy ukázal do kopule. "Podívej."

Plošina severního pólu byla nakloněná proti nim a nabízela dokonalý obraz pekla. Nad povrchem Země se zdánlivě bez pohybu vznášela jakási šedá masa. Polární moře bylo plné bílých skvrn, každá skvrnka představovala jeden obrovský ledovec, který se oddělil od polárního masívu. Hustý závoj z prachu a sazí jim zakrýval výhled na zbytky Černé pevnosti. Otfesy z této oblasti bylo cítit až v Kolině a hangáry, ve kterých získali HOME RUN, snad už

ani neexistovaly.

"Je otázkou, jestli ti tam dole vydrží," řekla trpce.

"Gurk si myslí, že tu díru zvládnou," odtušil Skudder se zjevným zoufalstvím v hlase.

"Gurk," opakovala pouze. "Máme i doma dost problémů. A zatím se vydáváme na tuhle zatraceně dlouhou cestu jen proto, že nám nějaký idiot, o kterém ani nevíme, jak se jmenuje, poslal zprávu z odvrácené strany Měsíce."

"Jenže ten idiot použil radiové značky Space Force," pravil Skudder nevzrušeně. "A znal tvé jméno. Možná by sis měla vybírat přátele s trochu větší pečlivostí."

Ironicky si ho změřila od hlavy k patě. "To bych tedy měla."

"Vypadá to, že ta moronská loď byla těžce poškozena." Značkování na obrazovce radaru znázorňovalo pohyby diskovité bitevní lodě. Pozorovatel, muž jménem Henderson, sledoval dráhu světelným značkovačem. "Vypadá to, jako by zůstala na eliptické dráze. Za dvacet minut zmizí za zemským horizontem."

"A pak?" zeptal se Skudder.

"To se uvidí. Jestli jim odešel pohon, zůstanou na této oběžné dráze a po půl tuctu oběhů se vrátí do atmosféry." Palcem ukázal dolů.

"A jestli je pohon v pořádku?"

"To pak ve stínu Země razantně změní dráhu a do jedné či dvou hodin je máme zase na krku." Henderson pokrčil rameny. "Alespoň já bych to tak udělal."

Skudder se podíval po Charity.

"Má pravdu," řekla. "Ještě jsme se jich nezbavili."

"Za jedenáct vteřin proletíme geostacionární oběžnou dráhou," ohlásil Bender, sedící u druhé skupiny obrazovek. HOME RUN poskytovala dost místa, proto se všechny důležité systémy mohly nainstalovat dvakrát. Vlastně tu bylo k dispozici víc techniky než lidí. Byly přistavěny dvě nové plošiny, jedna větší, jedna menší, obě vycházející ze středové osy. Na hladkých vnitřních stěnách kabiny je drželo několik nosníků a napjatých ocelových lan, a přece při každém zrychlovacím manévru se větší plošina roztrásla a během krátké potyčky na ní několikrát ztratili rovnováhu. Většina přístrojů — komputery, monitory a rozvody kabelů — byla upevněna k platformám. Trvalo několik týdnů, než moronské ovládací pulty propojili s novými přístroji, aby doplnili nebo nahradili ty staré. Ovládací prvky byly děsivou směsicí páček a tlačítek, určených vlastně původně pro moronské pařáty, podobné kleštím, obyčejných komputerových klávesnic a provizorních pultů s přepínači, posuvnými ovladači a dalšími různými čudlíky, pro které ani neexistuje jméno. Všechny pulty byly polepeny popiskami, většinou psanými ručně. Od začátku příprav ke startu před třemi dny, kdy Charitina jednotka převzala HOME RUN, pořád vyměňovali, přepisovali, nebo jen prostě vyhazovali nějaké cedulky. Také výzbroj tvořila podobná směsice bizarní moronské techniky a robustních muzejních kousků z arzenálu NATO. Tři laserové systémy na vnějším plášti pocházely z kořisti a jejich ovládání bylo napojeno na původní moronský ovládací pult, na kterém pro jistotu raději nic neměnili. Dodatečně byl vnější plášť opatřen ještě dvanácti držáky raketových střel, sloužícími současně jako vystřelovací hlavně. Pouze čtyři z nich ukazovaly směrem k přidi kabiny a jeden držák byl už prázdný. Rakety hned po odpálení spustily naváděcí signál, který umožňoval jejich další řízení. Mohli rakety buď odpalovat, nebo prostě vrhat, jak to udělali během první srážky. Rakety nebyly totiž stavěny pro stav beztlíže. Rychlost jednou odpálené rakety se už nedala snížit. Proto se střely nechovaly dál jako řízené střely a bez malých korigujících trysek by směřovaly po přímce k cili jako miny. Pohon lodí byl výhradně zajišťován moronskou technikou, zatímco systémy k zajištění potavy a vzduchu byly lidské výroby. Na tom Charity trvala. K dispozici byly sice i systémy moronské, ale ty nebyly zapnuty, byl to nepřiliš důvěryhodný útvar, vzdáleně připomínající přerostlou malinu, přičemž některé z těchto masitě rudých bublin byly velké jen jako pěst, jiné měly v průměru skoro metr. Stejně jako jiné zneklidňující stroje, jejichž účel dokázali jen odhadnout, také tento stroj k výrobě vzduchu zmizel pod velkou plošinou. Otvor poblíž středové osy tvořil vstup do neosvětlené části HOME RUN, které všichni shodně říkali "sklep". Vedle něj začínal žebřík, vedoucí nahoru k menší plošině, dosahující až k jedné ze tří průhledných kopulí a nazývané "můstek".

"Tři sta osmdesát tisíc kilometrů," řekla Marie Duboisová. Hlavní důstojnice pro zbraňové systémy stála za odpalovacím pultem.

"Co je s tou geostacionární oběžnou dráhou?" zeptala se Charity.

"Vymetená," odpověděl Henderson. "Tam venku už není nic, co by bylo větší než odpadkový koš."

"Miny?"

"Možná." Odpověď byla jen málo povzbudivá.

Charity pohlédla směrem k takzvaným kajutám mužstva, kokonovitým útvarům, připomínajícím čalouněné spací pytle, které se nacházely na samém okraji velké plošiny. Čtyři vojáci, dva muži a dvě ženy, si po boji užili málo svobody pohybu, ale raději zůstali ve svém "futrálu". Nad plošinou poletovaly zbytky popruhů a úchytek, jakož i jednotlivé části výstroje, které se uvolnily během prudkého úhybného manévru. Pulzující, krvavě rudé poplašné tabule na spodní straně můstku propůjčovaly místnosti skoro přízračné vzezření. Akustický alarm po třiceti vteřinách vypnul, protože ten pekelný řev přehlušil každé slovo, zatímco nyní měla Charity pocit, že slyší cvaknutí každého přepínače. Jedním z poletujících předmětů výstroje byla její dýchací maska, kterou si strhla v jednom zvlášť kritickém okamžiku. Moje reflexy jsou čím dál horší, pomyslela si rozladěně. Dřív by se jí taková nehoda nemohla stát.

"Nějaké škody?"

"Zadní radar je zničený. Rezervní anténa funguje jen tak tak." Bender pokrčil rameny. "Dostali jsme trochu záření. Popravdě řečeno nevím, jestli se v tomto bordelu dá vůbec zjistit, proč některý ze systémů právě nefunguje."

"Natožpak to opravit," zamumlal Skudder.

"Přístroje k určování polohy jsou v pořádku," odpověděl Henderson dotčeně.

Charity vrhla pohled k němu. "Zůstaneme v pohotovosti," rozhodla. "A už sakra konečně vypněte ten zatracený alarm. A vnitřní osvětlení taky." Zamračila se. "Já tomu sflikovanému radaru nevěřím. A taky nevím, jaké mají moronské lodě antiradarové technologie."

"Jaké lodě?" otázal se Henderson zmateně.

"Ty, které nevidíme," odpověděla Duboisová s neodolatelnou logikou.

Charity se na ni usmála. "V nejhorším případě se ještě můžeme spolehnout na vlastní oči. Snad nám ještě ty zatracené pozorovatelské kopule přece jen budou k něčemu dobré."

"Mohli bychom shodit pár raket," řekla Duboisová. "Jenom malé šfouchnutí, abychom je odsunuli pár kilometrů stranou, a získáme náskok takových dvě stě kilometrů."

"Nebo zpoždění," dodala Charity při pomýšlení na pronásledující loď.

"Přesně tak. Prostě si je necháme viset na drátkách, počkáme, až se k nim někdo přiblíží, a pak je odpálíme."

"Takže nám prosekají cestu." Skudder přikývl. "To zní dobře."

"Stará indiánská lest," posmívala se Charity. "Oukej. Tři rakety ze zádových nosičů, jednu z předě. Času máte dost, ale udělejte to pořádně."

"Bez obav," odpověděla Duboisová nadšeně. Charity se za ní zamyšleně ještě chvíli dívala. Bez schopností Duboisové by záchranné posláni HOME RUN při jejím skromném vyzbrojení rychle skončilo v plamenech ještě ve vrstvách zemské atmosféry.

"Ta žena projevuje až nezdravé nadšení," řekla tiše Skudderovi, zatímco Duboisová zamířila k vojákům.

"Bojová horečka," zavtipkoval Skudder, pak ale zvažněl. "Projevuje iniciativu, to je všecko."

"A střílí na všechno, co se hýbe." Charity odbyla vlastní myšlenku pokrčením ramen. "Naše munice mi dělá starosti. Příští bitva se už bude odehrávat někde ve vzduchoprázdnu. Žádná atmosféra, kterou bychom mohli rozpálit, abychom se zaštitili. Je taky možné, že po jediné minutě budeme docela jako nazi."

"To není její vina."

"Já vím," řekla Charity. "Tahle plechovka mě znervózňuje. Má příliš mnoho součástí, které neznám."

"To nikdo," řekl Harris, který zaslechl poslední větu. V jisté míře převzal na lodi úlohu prostředníka mezi Charity a malým čtyřčlenným mužstvem. Nikdo z vojáků neabsolvoval výcvik ve vzduchoprázdnu ani při snížené gravitaci či v úplné beztíži. Měli zkušenosti s ochrannými obleky a dýchacími přístroji a byli obeznámeni, jak zacházet se saněmi a tornami, uloženými nyní v kontejneru pod plošinou, což bude při akci na Měsíci víc než žádoucí. A tři dny poskytovaly málo možností na tomto stavu něco změnit.

Charity vysvětlila Harrisovi situaci. Vojáci byli neuvěřitelně trpěliví a klidní, i když tato krkolomná akce byla současně cestou do nebe i do pekla a oni měli na její průběh ještě menší vliv než tříčlenná posádka HOME RUN.

"Žádné další lodě?" zeptal se Harris nakonec.

"Henderson žádné neviděl," odpověděl Skudder.

"Hm," zabručel Harris, přičemž se snažil, aby to znělo obzvlášť významně.

"Co Měsíc?" zeptala se Charity. "Je tam nějaké obranné zařízení?"

"Nic významného," odpověděl Harris. "Myslím, z naší doby. Moroni asi používali právě to."

"Průmyslová zařízení na Měsíci jsou velká, ale stará a určená výhradně pro těžbu."

"Mohli si je vylepšit," namítl Harris.

"Tak jako tuhle loď?" zeptal se Skudder vážně.

"Ve své původní podobě by neměla šanci dostat se nad geostacionární oběžnou dráhu," odpověděla Charity stroze. "Máte pravdu. Myslím, že se to stejně dozvíme, až tam dorazíme."

"Pokud tam dorazíme," opravil ji Harris s neodolatelným úsměvem.

"Tři dny," řekla Charity. "Jakmile budeme na odvrácené straně, budeme mít kráter v záběru."

"A oni nás," dodal Harris. "V záběru zaměřovačů."

Charity reagovala jen pokrčením ramen. "V příštích hodinách se nemůže nic moc stát," řekla. "Náš odlet sice pořádně zvířil prach, ale momentálně jsme tady nahoře sami." Zaklepala na krychlovou konzolu taktického počítače, stojící přímo vedle monitoru. "Což takhle malou poradičku?"

Harris na ni překvapeně upřel oči. "Proč?"

"Poslyšte, dost možná dělám při této akci jen řidiče nákladáku, ale tam venku jsem už byla, když jste vy a vaši muži leželi ještě jako jogurty v chladicím boxu v samošce." Její poznámka nebyla asi právě nejvhodnější. Vypětí posledních dní ji skoro už připravilo o nervy. "Já povím vám, co vím, a vy povíte mně, co vědět chci, takže budu snad schopna postarat se, abychom neskončili v nějaké díře v Mare Moscovienne. Jasně?"

V důstojnickově tváři se zračilo uznání; těžko říci, jestli vůči jejímu náhledu nebo profesionálně předvedenému výbuchu hněvu. Bez komentáře se posadil na víko přišroubované bedny s municí a zapnul počítač. Byl to obstojný taktický komputer, napojený na příjem z družic, které už nebyly v činnosti, takže v tomto směru jim byl k ničemu, nicméně právě tento přijímač zaujímal v přístroji celé tři kilogramy váhy. Celá ta půlmetráková kostka byla schopna snést přetlak menšího výbuchu, její spínací obvody byly zajištěny proti záření i rušení signálu a akumulátory měly dost energie na osm týdnů. Vzato kolem dokola měla právě tahle nevzhledná kostka větší šanci přežít výlet k odvrácené straně Měsíce než kdokoli z nich.

"TACCOM 370/98 — test všech funkcí ukončen." Hlas zněl poněkud plechově, avšak dostatečně silně. Charity mlčela stejně překvapeně jako Skudder.

"Ahoj, jsem připraven." Kurzor na obrazovce naléhavě pomrkal.

Charity se zadívala na důstojníka. Harris pokrčil rameny. Ve stavu beztíže způsobil tento pohyb, že se poněkud vznesl ze svého sedátka.

"Prototyp americké armády. Předpokládám, že o tom víte víc než já." V koutku úst mu cuklo.
"Báječné," řekl Skudder. "Plechový kámoš."
"370/98," opravila ho kostka důstojně.
"V pořádku," vložil se do toho Harris, aby zabránil Skudderovi v dalších kousavých poznámkách. "Chtěl bych přístup k datům INFERNO."
"Autorizační kód?" štěkla kostka.
"Další míček," odpověděl Harris poslušně. Skudder se zatvářil udiveně a Charity se proti své vůli musela usmát.
"Akceptuji," řekla kostka. "Reprodukce nebo interaktivní výběr?"
"Interaktivní."
"Vaše přání je mi rozkazem." Na obrazovce se objevilo nabídkové menu.
Skudder zvedl obočí a obrátil se k Charity.
"To bych rád věděl, jestli je za jeho slovník zodpovědný jeho konstruktér."
"Je to prototyp," připomněla mu. "Technici ve velkých počítačových centrech zpravidla bývají dost podivíni."
Harris mezitím nechal na obrazovku vyvolat mapu. "Oukej," řekl stroze. "To je Mare Moscoviense, naše operační oblast, a tady je základna MacDonald." Ukázal na značku, nacházející se přesně ve středu celé oblasti.
"Jaká blbost je zase za tímhle?" zeptal se Skudder.
"Pojmenování MacDonald," ozvala se kostka, "je výsledkem žertu montážní skupiny. Krajinu zmapoval a pojmenoval Sovětský svaz. Základnu postavily jednotky americké Space Force. Tenkrát se toto území označovalo krycím názvem "Rudé náměstí", protože to byla největší rovina na odvrácené straně Měsíce."
"No a?" zeptal se Skudder.
"Jeden řečník," vysvětlovala kostka trpělivě, "řekl, že se těší, až bude stát MacDonald na Rudém náměstí."
"MacDonald?"
"Archaická americká síť podniků rychlého občerstvení, která..."
"Přerušte informaci," řekl Harris, projevující lehký náznak netrpělivosti.
"Provedu."
"Vysvětlím ti to," slíbila Charity. "Až bude příležitost."
"Abychom se vrátili k té základně," řekl Harris důrazně, "během posledních osmi let před invazí byl MacDonald postaven jako největší těžební zařízení na Měsíci. Při dávném výbuchu a následujícím vylití magmatu vznikla rozsáhlá a snadno přístupná rudná ložiska, která byla využita k povrchovému dolování. MacDonald byl před válkou nejrozsáhlejším zařízením Spojených států a Space Force tam zřídila rozlehlé zařízení na výrobu zbraní." Znovu obrátil hlavu ke kvádru.
"Přehlednou mapu," řekl. Tentokrát kvádr poslechl beze slova. Charity si bezděčně musela klást otázku, jestli má v programu přizpůsobit se tomu, s kým hovoří, a přijmout jeho způsoby. A předsevzala si nepřipustit, aby se tento blok dostal na delší dobu do rukou Gurkovi. "Přitom byly zřízeny dva takzvané dopravníky materiálu." Zaznamenal Skudderův pohled a přešel jeho otázce, zřejmě aby zabránil dalšímu výkladu 370/98. "Jsou to velké dráhy s magnetickými kolejiemi, pomocí kterých byly nákladní lodě katapultovány na oběžnou dráhu Měsíce."
"Koleje?"
Charity přikývla. "Důraz spočívá na slově velké," vysvětlila mu. "Katapultovací dráha je dlouhá osmdesát až dvě stě kilometrů a kapacita nosného zařízení jde do statisíců tun."
"Je to asi tak, jako když se naftový tanker pohání raketovými motory, aby se přenesl přes hráz zdymadla," připodobnil to Harris. "Zdejší elektrárna disponuje třemi fúzními reaktory a energie je po celé měsíce ukládána do velkých akumulátorů, aby to umožnilo jeden jediný start. Kratší dráha je pak určena pro dopravní lodě, jako je tato..." Protáhl obličej, když ho napadlo, že HOME RUN má velice málo společného s transportéry, které tam tehdy startovaly. "Velké zařízení sloužilo ke startu velkých kontejnerů s roztavenou rudou."
"BigMaců," dodal kvádr. Harris to k Charitynému údivu přešel beze slova. Ten komputer jí byl záhadou.
"Veškeré zařízení je zřejmě naprosto funkční," shrnul Harris do jedné věty výsledky mnoha dní horečného a zmateného pátrání a vyhodnocování údajů ze zničené základny na severním pólu, jakož i z Kolína. "Nemáme nejmenší tušení, co tam nahoře vlastně Moroni ztratili. Snad měli zájem o elektrárny. Tyhle reaktory jsou zřejmě poslední neporušený zdroj energie tohoto druhu a původní zásoby jim zaručují palivo na dlouhou dobu, ale nevím, co si vlastně s celou tou kapacitou chtějí počít."
"Určitě nemíní provozovat těžbu," usoudil Skudder.
Harris přikývl. "Moroni pravděpodobně zařízení přestavěli a kapacitu ještě zvýšili. Nemáme o tom žádný aktuální obraz." Ukázal na přehlednou mapu, na které byly na severní straně tři elektrárny, jedna velká a jedna malá smyčka něčeho, co vypadalo jako obrovská horská dráha, velké přístaviště a celé množství drobnějších objektů, které se při bližším pohledu ukázaly být pojízdnými startovacími rampami, skladištěm pohonných hmot, obytnými baráky a podzemními hangáry. "Ale zpráva bohužel neříká nic o tom, co tam vlastně provádějí. Jen že to může být nebezpečné."
"To vím," řekla Charity. "V jakém stavu byla základna, když ji Moroni dobyli?"
Harris pokrčil rameny a zadíval se na kostku. Charity si teprve teď všimla kulatého objektivu kamery na jeho čelní straně.
"Žádné údaje," řekla kostka.
"Proč?"
"Nikdo nepřežil." Tato odpověď byla podána stejně, veselým tónem jako předchozí informace a Charity náhle

zamrazilo.

"Kolik tam bylo lidí?" zeptal se Skudder.

"Podle údajů sociálního pojištění dva tisíce sto osmdesát pět mužů a žen. Přejete si přesný výčet podle profese, pohlaví, barvy kůže..."

"Ne, děkuji," řekla rychle.

"Jsem nucen vás upozornit," pokračovala kostka klidně, "že výkazy sociálního pojištění zaostaly asi jedenáct měsíců za aktuálním stavem. Proto udaný počet nemusí odpovídat skutečnosti."

Nikdo nic neřekl.

"Podklady Space Force o stavu a změnách stavu nejsou k dispozici," dokončil 370/98 svůj výklad.

"Kolik toho svinstva v té bedně ještě je?" zeptal se náhle Skudder.

"Obsah pevné datové paměti je 98,2 terabytů při kapacitním zatížení..."

"Přerušit informaci," řekl Harris. "Pokud tedy rozumíme těm pár zlomkům zprávy správně, jsou Moroni někde tam poblíž. Naši úlohou je nejprve shromáždit informace a jít najisto, abychom stříleli na tu správnou kachnu."

"To znamená, že uděláme přesně jeden oblet a během poloviny tohoto obletu budeme mít čas vyhodnotit obrázky a rozhodnout o našem dalším postupu." Charity se podívala na obrazovku, která stále ještě ukazovala plán zařízení. "Zatraceně málo."

"Jestli je to ta správná kachna," dodal Skudder sarkasticky, "pak nebude jen tak sedět, jakmile proletíme kolem."

"To je pravda." Harris se nevesele zašklebil. "Proto snímky, než je vyhodnotíme, pošleme nejprve na Zemi. Pro případ, že by nás ta kachna nechtěla pustit dál."

Charity krátce přikývla. "Předpokládejme, že je to ten pravý pták a že přežijeme první oblet. Co uděláme pak?"

"To závisí na nás a na tom, co najdeme." Harris se ušklíbl. "Vždyť ani nevíme, co hledat."

"A když na to přijdeme?"

Pokrčil rameny. "Můžeme utéci. Můžeme přistát a pokusit se něco zničit."

"Jak?" Ukázala na obrazovku. "To je zatraceně veliký areál a my jsme jen pěšáci. Kde začneme hledat?"

"Záleží na tom, kde se spustíme a co z nás ještě zbude." Harris zmáčkl něco na klávesnici a obraz se trochu pootočil. "Tam na západě a jihozápadě jsou výkopy. Když přistaneme tam, můžeme se doslova zahrabat. Není tam nic kromě obrovských robotických bagrů a několikakilometrových dopravních pásů, sloužících k odklizení rudy."

"Co jsou ty rovné linky?" zeptal se Skudder.

"To jsou dopravní kolejnice. Ta magnetická dráha pokrývá celý objekt až ke smyčkám. Pokud je ještě v provozu, máme mnohem větší šance. Pak bychom se mohli pokusit dostat se k elektrárnám nebo k podzemnímu zásobníku. Nebo k tomu, co tam Moroni zbudovali."

"To je co?"

"Nemám tušení." Pokrčil rameny. "Myslím, že to poznáme, jakmile to uvidíme."

Charity ustaraně přikývla.

"Celé to zařízení je tak obrovské," řekl Skudder. "Jestli Moroni tam nahoře skutečně vybudovali něco, co by nám na Zemi mohlo být nebezpečné, pak to bude přinejmenším stejně veliké. Nanejvýš můžeme vybombardovat pár těch boulí, nic víc."

"Omyl," řekl Harris. "Proto máme s sebou tady tu malou obludu," dodal na vysvětlenou a poplácal bednu, na které seděl. "Dvanáct megaton deuteria — tritia. Slušná část pochází z jednoho ruského arzenálu; původně to bylo určeno pro kopání kanálů na Uralu. Než si někdo začal dělat starosti s radioaktivním odpadem. A Moroni přišli dřív, než to Rusové stihli zase rozebrat." Usmál se na počítač a poprvé se mu ve tváři objevila skutečná radost. "A tady náš roztomilý pomocník bude tak laskavý, že převezme úlohu roznětky."

"Jak?" zeptala se Charity stroze.

"S trochou improvizace a odpovídajícího nadšení pro věc." Harris ukázal na stavební díl na přední straně kostky, která ve srovnání s okolním kovem vypadala nově a čistě. "Postavili jsme adaptér."

Velice spolehlivý, pomyslela si Charity skepticky. Tomu takzvanému adaptéru důvěřuju právě tak málo jako lidem, kteří ho postavili.

"Takže moment," řekl Skudder a bezděčně ustoupil o krok dozadu. "Toto je bomba?"

"Ale samozřejmě," řekl Harris roztomile. "Prvotřídní vodíková bomba sovětské výroby, solidní a spolehlivá, žádný módní moronský šmejd." Pohlédl na indiána a v koutcích očí se mu vytvořily drobné vrásky. "Chápu, zapomněli vás informovat o našem nákladu."

Charity vzdychla a ignorovala zachmuřený pohled, který směrem k ní vrhl Skudder. "Nedělej na mě takové obličejce," řekla. "Jak tu věc dopravíme na místo?"

"Nemám ponětí." Harris jako by se skvěle bavil. "Myslím, že se tu příliš jedná a málo plánuje. V nejhorším případě to budeme muset odnést."

"Nic nemůže být lehčí," zamumlal Skudder.

"Na Měsíci to bude mnohem lehčí," odpověděl Harris. "Dokonce přesně o pět šestin lehčí. Venku máme k trupu připevněny transportní saně, které jsme udělali z havarovaného moronského kluzáku."

Charity přikývla. "Kolik z naší výzbroje je vlastně venku na trupu a kolik uvnitř?"

"Většina je venku. Je mi líto, ale zatímco jste byla v Kolině, měli jsme s přestavbou lodi jisté problémy. Je tu uvnitř mnohem méně místa, než se očekávalo. Jaredi neznají moronské konstrukční principy zas tak skvěle, jak tvrdí." Ušklíbl se. "O vojenské taktice a plánování už vůbec nemluvě. Jsem docela rád, že je s sebou nemáme."

"Jo," odpověděla Charity jednoslabičně. Tohle byl ožehavý bod, a taky důvod, proč odletěla z pólu do

Kolína, aby si osobně opatřila údaje o MacDonaldu. Od té doby, co Jaredi Stonea opět povýšili, věřila svým podivným spojencům snad ještě méně než Moronům. V Kolíně měla málo klidu na přemýšlení, na pólu však během její nepřítomnosti udělali několik rozhodnutí, která se jí nelíbila.

Stejně jako se Stoneovi nelíbilo, že ona nebere na palubu žádného Jareda.

Myslívala na Hartmanna, jehož věcný úsudek teď postrádala. Její pilotní schopnosti jí snad umožní odvézt vojáky a náklad z místa A na místo B, ale sotva jí pomohou, aby taky bylo co odvážet zpět z místa B na místo A. Myslívala taky na Kyla. Byl nejvyšší čas položit některému Jaredovi několik otázek o Jaredů, ale existoval jen jeden jediný Jared, jehož odpovědi by se dalo alespoň přijatelně věřit. Tvář se jí bezděčně roztáhla úsměvem. Pro tuhle zmatenou dobu bylo snad typické, že ona věří právě tomu muži, který už byl úplně vším: člověkem, Moronem a nakonec i Jaredem.

Vzhlédla a všimla si Skudderova ustaraného pohledu. "Jsem jenom unavená," uklidnila ho. "Pojďme se na pár hodin vyspat."

2

Na první pohled to vypadalo jako obrovské tornádo, spirála z temných mračen, která na okrajích v slunečním světle připomínala bílou vatu. Kluzák zakolísal, jako by jej uchopil vír, a guvernér Stone se musel pevně přidržet svého sedadla.

"Tomu by jeden nevěřil," řekl.

"Čemu?" zeptal se Gurk, který seděl nedaleko od něho uprostřed velkého množství měřicích přístrojů, z nichž ani jeden nezabíral víc místa než on sám.

"Ten cyklon," odpověděl Stone. "Je tvořen stejnými silami jako každý malý vír ve vypouštěné vaně a taky vypadá úplně stejně." Ale byla to pravda jen z poloviny. Tornádo tu bylo proto, že Coriolisova síla uváděla vzduchové masy, řítící se k severu, do spirálovitého pohybu a vzduch proudil k severu, protože nad pólem se vytvořila zóna nízkého tlaku takového rozsahu jako ještě na Zemi nikdy předtím. Naproti tomu původ této zóny nízkého tlaku neměl vůbec nic společného s klimatickými frontami a nestejnoměrným oteplováním. Tento obrovský, dvanáct kilometrů vysoký kužel z mraků, vody a vzduchu, rychle se přibližující ke kluzáku, vyvolaly docela jiné síly než slabé polární slunce.

"Samozřejmě," odpověděl Gurk jízlivým tónem. "Vůbec žádný rozdíl s výjimkou toho, že ten váš takzvaný cyklon má v průměru dvě stě kilometrů a že ta výlevka je ve skutečnosti čtyřkilometrová díra do reálného vesmíru, ve které každou minutou nenávratně mizí část atmosféry vaší planety, Stone. O ledu, mořské vodě a horninách už ani nemluvě."

Kluzák se ještě jednou povážlivě zhoupal a Jared, který jej řídil, letoun bez řečí stáhl na jistější kurz. Oba zbývající kluzáky se dosud pohybovaly dosavadním směrem k tornádu. Piloti měli rozkaz proniknout do nitra tornáda a pomocí elektronických očí kamer na palubě umožnit pohled do zdroje tohoto temného pekla z dešťových a bouřkových mraků. Nikdo nečekal, že se oba mravenci ještě někdy vrátí, to však zřejmě nedělalo stále rychleji se rozšiřujícímu společenství Jaredů žádné velké starosti.

Lhostejnost Jaredů vůči životu jednotlivce silně převyšovala i Stoneův po desetiletí pěstovaný cynismus. Při každém pohledu na některého z těchto mravenců si násilím musel vštěpovat, že tohle už nejsou Moroni, kterým kdysi sloužil, nýbrž kolektiv zcela nového typu, který lidský druh sleduje s mnohem větší jasnozřivostí a pozorností než Moroni a jejich skrývající se vládci.

"Měli jsme použít satelity," řekl, když kluzák znovu začal kolísat.

"Ten mrakový závoj obklopil pól naprosto neprůhledně," štěkl trpaslík. "Přece jsme o tom diskutovali dost často. Dávejte raději pozor na přenos obrazu. Nemám nejmenší chuť si tenhle vyhlídkový let ještě jednou zopakovat jen proto, že se ztratí kontakt s pozorovateli."

A ani slovo o obou pozorovatelích, kteří jdou na zcela jistou smrt a při přerušení spojení by byli do tornáda posláni naprosto zbytečně. Stone pokrčil rameny a obrátil se znovu ke svým přístrojům. Neměl příliš velkou důvěru ani ke Gurkovi, ani k téhle riskantní cestě. Od té doby, co Jared pověřil Gurka úkolem uzavřít díru na pólu, byl trpaslík většinou naprosto nesnesitelný.

Navíc Gurk Stonea brzy zdaleka předčil, co se týče jaredského pojetí užitečnosti, a tak se i guvernér stal brzy pouhým nádeníkem věčně rozladěného trpaslíka, a to jen pár dní po Charitině odletu k Měsíci. Navíc měl nedobré tušení, že byl využit jen k tomu, aby odklidil Charity z cesty a že pro Jared ztratil svoji cenu ve chvíli, kdy se loď odlepila od Země.

Předseval si, že si tu tajemnou zprávu, která byla podnětem k celé té operaci HOME RUN, příležitostně ještě jednou pořádně prohlédne.

"Přijím slabně," řekl. Déšť bušil do oken kokpitu. "Musíme zmenšit vzdálenost."

Gurk na to reagoval sprostou nadávkou. "To znamená znovu do té bouře." Napřimil se a upozornil na sebe pilota. "Udržuj stejnou vzdálenost od pozorovatelů," zavolal na něho. "Setrvávej pořád na stejné dráze jako oni, oukej?"

Jared nedal jediným slovem najevo, jestli příkazu rozuměl nebo co si myslí o tomto hazardování životem. Dva páry kleští se s rychlostí, okem nepostižitelnou, pohybovaly po řídící desce, kterou by lidské ruce dokázaly obsluhovat jen s potížemi. Kluzák se naklonil stranou a následoval oba stříbrné disky, které před nimi mizely v obrovském masivu dešťových mračen. Vzápětí je ta černá bariéra pohltila úplně.

Stone opět zaměřil svoji pozornost na přenosovou aparaturu. "Proč vlastně riskujeme krk?" zeptal se. "Ptám se, co nám bude platné, když budeme přesně vědět, o kolik se ta díra mezitím zvětšila? Vždyť i odsud vidím, co to dělá."

"Nejde jen o zvětšování," řekl Gurk. "Má to svůj řád, a pokud ho nepochopíme, nebudeme mít nejmenší šanci tu díru ucpat. Nikdy, ani kdybychom k tomu použili váš zadek, Stone!"

"A co se stane, když na to nepřijedeme?" ptal se dál a ignoroval jeho jízlivost. Během tohoto letu byl Gurk výjimečně sdělný, takže snad právě to mohla být příležitost, jak se něco dozvědět.

"To by byl konec celé té komedie," řekl Gurk stručně. "Ti naši pitomí kamarádi udělali těžkou chybu, když nechali explozivní černou díru vybuchnout v transmitéru." Kostnatým prstem ukázal na Stoneovy kalhoty. "Je to asi tak, jako když si roztrhnete kousek zipu. Můžete ho opravovat jak chcete, díra se bude pořád zvětšovat a pokaždé, když zatáhnete, rozevře se další a další zoubky, až nakonec zůstanete bez kalhot." Trpaslík se nestoudně zašklebil. "Obrazně řečeno."

"To je opravdu skvělá zábava přinášet špatné zprávy, co?" řekl Stone a hned v příštím okamžiku se za to sám na sebe zlobil. Náraz větru zasáhl kluzák jako několikátunová pěst a Gurk se musel přidržet konzoly před sebou.

"No," řekl pobaveně, "moje planeta to není, že? Říkal jsem to hned, že to byla chyba. A měl jsem pravdu."

Prvotřídní nápis na hrob, pomyslel si Stone, ale pro jistotu to raději neřekl nahlas. "A co ten kruh, který konstruuje Jared?"

Gurk pohlédl ven z okna. Na skleněných stěnách kokpitu ležel hustý závoj deště. "Řekněme, že by mohli mít štěstí," řekl.

"Co to znamená?"

Trpaslík upřel na Stonea strnulý pohled, který mu pokaždé připomněl, že má co do činění nikoli se zmrzačeným člověkem, nýbrž s bytostí z jiné planety, jejíž schopnosti a možnosti vlastně není vůbec ani schopen odhadnout.

"Jared dělají jediné, co ještě dělat mohou," řekl Gurk. "To, co jsem jim poradil. Stavějí transmitér."

"Další transmitér?" zeptal se Stone ironicky, dříve než větu správně pochopil. Pak mu to na okamžik vyrazilo dech.

Prstenec, o kterém mluvil tak ledabyle, se táhl arktickým ledovcovým masivem na tucty kilometrů. Statisíce moronských mravenců, kteří byli během války přetaženi ke společenství Jared, několik tisíc mravenců v Jaredů už narozených a zřejmě právě tolik lidí pracovali už několik týdnů s moronskou technikou a zbytky techniky lidské horečně na tom, aby spojili v jediný celek jednotlivé segmenty obrovského prstence z kovu a strojů.

Skutečně těžké práce obstarali dvanáctinozí běžci, obrovské stroje na sběr kovového šrotu, pomocí kterých Moroni plenili zbytky lidské předválečné civilizace. Nyní mu ty stroje už zdaleka nepřipadaly tak obrovské jako dřív, a to od té doby, co uviděl nákladní kluzáky, které běžce dopravily do Arktidy. Mezitím masy mračen úplně přikryly celé obrovské staveniště, letecké spojení s ním bylo skoro úplně ochromeno a neustálé otřesy stavbu několikrát vážně poškodily.

Každou chvíli se dalo očekávat, že prstenec bude právě tak rychle zničen, jako má být sestrojen, a každého dne umírají další Jaredové ve snaze vyhrát tenhle závod ve snaze postavit transmitér.

Stone si všiml trpaslíkova jízlivého úsměvu a pochopil, že Gurk ho prohlédl a zjevně se baví na jeho účet.

"K čemu má být dobrý?" zeptal se nakonec. "To chceš transmitérem přemístit tu díru někam jinam?"

Gurk jen protočil oči.

"Jsem obklopen samými diletanty," zabědoval, "kteří nedokážou ocenit dílo umělce." Naklonil se ke Stoneovi a svým přesprávaným dlouhým ukazovákem mu poklepal na hrud. "To není žádný transmitér, hlupáku. To jsi pořád ještě nic nepochopil? Tyhle ohromující prstence, ty strojovny, ty elektrárny... to jsou jen kecy. Maškaráda. Celá ta věc slouží jen tomu, aby se ovládlo něco, co tu ve skutečnosti vždycky bylo, všude kolem nás, od první milióntiny sekundy po velkém třesku. Reálný vesmír má bezpočet děr, celé myriády jsou jich v jediném jeho krychlovém centimetru. Je třeba se jen dost dobře dívat." Znovu se opřel a triumfálně se na Stonea zašklebil. "Problém spočívá výhradně v tom, aby se dostatečně zvětšily."

Stone nad tím chvíli uvažoval. Jen vágně si vzpomínal na fyzikální teorie z doby před invazí, nějaké ty nesmysly o černých dírách a časoprostoru, který se strukturou podobá mikroskopicky jemnému, houbovitému sýru, a nakonec se rozhodl trpaslíkova tvrzení prostě přijmout jako fakt.

"No, přinejmenším to se nám podařilo," řekl a ukázal na tornádo, do kterého dosud ještě pronikali.

Gurk se zlomyslně zasmál. "Dalo by se to tak říct. Ani Moroni a jejich manipulátoři se neodvážili otevřít tak velkou bránu. Nedokázali ani vytvořit tolik energie, kolik je k tomu zapotřebí. Naproti tomu ten idiotský Jared..."

Máchl pěstí směrem k pilotujícímu mravenci, který ho však naprosto ignoroval. "No, explozivní černá díra poskytla skutečně energie dost a dost. Problém spočívá v tom, že je třeba vhodnou díru rozšířit na takový průměr, aby byla viditelná pouhým okem, taková se dá teprve využít. Potom je třeba už jen mnohem menší energie, aby se udržela díra otevřená, a prakticky žádnou energii nepotřebuješ, abys ji zase zavřel. Když se vypne transmitér, všechny se zavřou samy od sebe."

"Jak je vidět," řekl Stone a mnohoznačně pohlédl do deštěm oslepeného okna.

"Ta nestvůra tam venku je pánem sama sobě," vysvětloval Gurk. "Polyká miliony tun hmoty a živí se jí, polyká toho tolik, aby se ještě víc rozšířila a mohla polykat ještě víc. A tak to pořád pokračuje. Žádná hmota nevydrží ten přechod, co je na druhé straně, se změni v energii, ale část toho se nedostane až na druhou stranu, nýbrž zůstává zde. Proto je díra stabilní. Jedinou šancí tedy je obklopit ji transmitérem a vychýlit ji z rovnováhy, aby se zhroutila sama do sebe."

"To zní fantasticky," řekl Stone po několika vteřinách. Další prudký náraz udeřil do kluzáku a Jared v kokpitu rázem rozvinul aktivitu ještě o poznání hektičtější. "A v čem je háček?"

"Je jich hned celá řada," řekl Gurk a najednou z jeho hlasu zmizel každý náznak nějakého posměchu. "Prstenec musí být uzavřen včas, jinak ta díra pohltí ten náš nedodělaný transmitér stejně snadno jako všechno ostatní. A bude

zapotřebí obrovského množství energie, aby se ta díra dala zavalit." Nevesele se ušklíbl. "O účet za elektřinu si však nemusíme dělat starosti, protože po kolapsu díry tu energii dostaneme zpátky."

"To potěší," zamumlal guvernér, kterému právě tohle bylo srdečně jedno.

"Opravdu dostaneme zpátky větší část energie, kterou ta díra dosud sežrala," pokračoval Gurk, zatímco se mu do tváře znovu vrátil jeho ďábelský škleb. "Ale nemyslím si, že by se nám podařilo z ní zachytit takovou část, která by stála za řeč."

"No a?" zeptal se Stone, kterému se zdálo, že stále ještě nechápe pointu.

"BUMMM!" udělal Gurk a trhl sebou.

"Statistice tun hmoty," dodal po chvíli trpaslík na vysvětlenou, "přeměněné v energii. To bude opravdu pořádná pecka." Kvákavě se zasmál. "S tím by se klidně dalo zapálit i nové Slunce."

Někdo ji udeřil do hlavy. Zamumlala kletbu a sáhla po zbrani. Chvilí nato byla už dostatečně probuzená, aby v červenavém přítmí rozeznala příčnou vzpěru, na kterou narazila.

"Hej, co se děje?" zeptal se Skudder ospale.

Zavrtěla hlavou, pak sykavě vtáhla vzduch mezi zaťaté zuby, když ji rozbolela hlava. "Nic," řekla vztekle. "Jen jsem se bouchla do hlavy."

"Proč?" zablekotal indián natvrdle.

"Zdálo se mi, že to je dobrý nápad," odpověděla kousavě. "Zapomeň na to." Napolo vylezla ze spacího pytle, který na ní ve stavu beztlíže ulpíval jako kokon na bourci, a snažila se držet hlavu co nejdál od propletence všemožných vzpěr. Skudder znovu usnul. Ten obrovský chlap má dušičku jako dítě, pomyslela si v náhlém návalu něžnosti. Potom ji napadlo, proč se udeřila do hlavy, a rázem ztratila veškerou dobrou náladu. Bezděčně se roztřásla.

"Všechno v pořádku?" zeptal se někdo tiše asi půl metru nad ní. Harris na ni hleděl přes vzpěry.

"Ano," odpověděla mu stejným, tlumeným hlasem. "Měla jsem škaredý sen."

"O čem?" vyptával se dál Harris se zájmem.

"O pólu," odpověděla stručně.

"Ach," vzdychl jen a nic už neřikal. Pořád v duchu viděla ten obrovský vír, který během posledních týdnů neustále zvětšoval svůj objem za doprovodu katastrofálního trhání ledového masivu, ba dokonce i samotné pevniny hluboko na mořském dně.

Nikdo neznal příčinu těch náhlých otřesů, zasahujících samotné uspořádání časoprostoru. Gurk se jí to pokoušel vysvětlit a podle jeho slov to byl sám prostor, jenž se pohyboval, ohýbal, praskal a nakonec rozpadal. Hmota, ať už led, skála, vzduch či voda, byla jednoduše strhávána a kopírovala zakřivení prostoru. Vše, co z ní zbylo, mizelo v díře uprostřed reálného vesmíru, kterou už nelze zavít. Jaredi využili zbytků staré kontrolní stanice a nyní se horečně zabývali stavbou jakéhosi stroje podle moronských plánů a podle rad Gurka, který, jak se zdálo, se rozhodl učinit z této akce svoje zcela osobní křížácké tažení.

Nevěděla, kolik Moronů i lidí už ten vír připravil o život, ale bylo zjevné, že situace se jim vymkla z rukou. To byl konec konců taky jeden z důvodů, proč byla před časem na oběžnou dráhu vypuštěna kosmická loď HOME RUN, která i přes útoky moronských stíhaček a min byla pořád daleko bezpečnější než to, co zbylo z Černé pevnosti.

Také Gurk byl součástí jejího snu. Kupodivu se v něm trpaslíka děsila ještě víc než celé té hrozné katastrofy, běsnící v troskách Černé pevnosti.

Rozladěně se chtěla znovu zavrtat do spacáku, když vtom náhle zaslechla podivný zvuk. Znělo to, jako by tu mňoukalo malé kotě — a současně mezi zuby drtilo skleněné střepy.

Bezděčně se jí zjezily vlasy na šíji a po celém těle jí naskočila husí kůže.

"Co to bylo?" zeptal se Skudder vedle ní a jeho hlas tentokrát už nezněl ani trochu ospale. V duchu musela obdivovat jeho instinkt, rozlišující nedůležité zvuky od důležitých. Snažila se pohledem proniknout přítmím, ale rozeznala jen siluety Duboisové a Hendersona, kteří seděli před svými pulty a zřejmě si ničeho nevšimli, a pak obrysy spících vojáků.

"Nevím," řekla rychle. Koutkem oka viděla, jak Harris otevřel svůj spacák po celé délce a vylezl z něj ven. Na sobě měl své nezbytné tričko s vtípem, který dosud nepochopila.

"Taky jste to slyšeli?" zeptal se; jeho hlas byl smrtelně vážný.

Jen přikývla. Skudder se odhodlaně posadil.

"Co to k čertu bylo?" zeptal se ještě jednou. "To přece nemohl být žádný stroj,"

"Žádný z těch, které znám," dodal Harris. Charity pomyslela na tu mluvící kostku, ale mlčela. Pokoušela si vzpomenout, co slyšela a odkud.

"Šlo to zezdola," řekla nakonec a ukázala dolů na plošinu, kterou postavili Jaredi.

"Myslím, že ano," usoudil Harris polohlasně. Skudder neřekl nic, jen si nazul boty s magnetickými podrážkami. Charity následovala jeho příkladu.

Stiskla knoflík vysílačky, upevněné na nosné vzpěře. Kdesi nad ní se ozvalo tiché pípnutí.

"Mústek," ohlásil se tichý hlas. "Duboisová." V přítmí bylo vidět, jak se hlava důstojnice pohnula. Podívala se dolů směrem k nim.

"Slyšela nebo viděla jste něco neobvyklého?"

"Ne, nic," zněla nechápavá odpověď.

"Mám na mysli palubní systémy."

"Všechny údaje jsou nominální," vmísil se Henderson.

"Mluvte tiše," napomenula ho Charity. "Nechci zbytečně vzbudit vojáky. Poslyšte, tady něco nehraje."

Kdybyste na ukazatelích uviděli něco, co by vám připadalo divné, spust'te hned poplach."

"A co vy?" zeptala se Duboisová nevzrušeně.

"My sestoupíme dolů," řekla. "Do sklepa. Ať je to už cokoli, bylo to odtamtud."

"Rozumím," řekla Duboisová stručně. "Kolik vám mám dát času?"

"Cože?"

"Myslím, kdybyste zmizeli beze stop," upřesnila Duboisová.

To je skvělé, pomyslela si Charity a zvedla obočí. "Deset minut," řekla ještě a vypnula vysílačku. "Nadržená na střelení," dodala pak a podívala se na Skuddera, který beze slova přikývl. "Ale dost možná to vůbec nebyl tak špatný nápad." Vytáhla zbraň a odjistila ji. Oba muži následovali jejího příkladu. Harris postrčil směrem k ní příruční svítilnu, a sotvaže ji zachytila a rozsvítila, sám si vzal druhou lampu. Oslavné jasné světlo vytvořilo na podlaze bílou elipsu. Před otvorem do sklepa, zakrytým poklopem, se zastavili. Charity pohlédla na své průvodce, pak pokrčila rameny, sklonila se a sama odjistila poklop. Aby jej mohla nadzvednout, musela pustit svítilnu. A přece se lampa dál vznášela ve vzduchu, zatímco její světlo pomalíčku klouzalo po obrovských strojích ve sklepech, které vrhaly příšerné stíny. Charity znovu chytila lampu a přidřepla vedle otevřeného vstupu. Napjatě naslouchala.

"Nic," řekl Skudder po chvíli. Přikývla, měla naprostou důvěru v jeho ostrý sluch. Její vlastní uši utrpěly v poslední době vlivem explozí a jiného hluku a dávno v minulosti příliš hlučnou hudbou. Oba klouzající světelné kužely neobjevily nic překvapivého, jen obvyklý moronský zmatek.

"No dobrá," řekla. "Pojďme."

Nazvat to chůzí bylo poněkud nepřiléhavé. Stav beztlíže umožňoval vsunout do otvoru nejprve ruce a zbraň, namísto aby leželi zadkem napřed do naprosto neznámé situace. Předala Skudderovi lampu a elegantně se protáhla otvorem. A jako netopýr zůstala viset ze spodní strany platformy hlavou dolů. Skudder a Harris ji následovali stejným způsobem. Mlčky se rozhlíželi kolem sebe. Byly tu tři velké kotle, nádrže s pohonnými látkami, mezi nimi neohrabané stroje a podivně tvarované roury jakéhosi vedení. Bylo tu pár zařízení, vypadajících jako měchy o velikosti dospělého muže, a mezi nimi několik úzkých průchodů, vedoucích k dalším prostorám strojovny, kam ze své pozice nedohlédli. Většina světla v místnosti nepocházela vůbec z ostře ohraničených kuželů jejich reflektorů, ale tvořil ji narudlý přísvit seshora. Charity přehlédla jednu tmavě natřenou trubku a znovu se udeřila do hlavy o ledově chladný kov.

"Sakra pořád," zaklela, "v téhle díře je světlo jak v bordelu."

"Jako kde?" zeptal se Skudder duchem nepřítomen.

"Nikde," řekla a potlačila smích. Výsledkem bylo lehce hysterické zachichotání. "Prostě je to tady příliš stísněné."

"Vidím, že se ti zvětšila boule," přisadil si Skudder zlomyslně.

"Pěkně děkuji," zamumlala. Světelné kužely klouzaly dál po místnosti, opisovaly pravidelné kruhy, na méně přehledných místech spočívaly o něco déle a pak zase pokračovaly dál, aby ani jedna část okolní temnoty nezůstala příliš dlouho nepozorována.

"Nemám nejmenší chuť tady tu díru nějak prohledávat," řekl Harris a jeho hlas zněl najednou jaksí zastřeně.

"Tady dole je docela teplo," poznamenal Skudder lhostejně. Ve světle, odraženém od kovových stěn, vypadal jeho obličej naprosto soustředěně.

"To je pravda," řekla Charity. "Nevzpomínám si, že by tu předtím bylo takové teplo."

"Stroje už nějakou dobu běží," podotkl Harris. "Možná se přehřály, něco se pokřivilo a skřípe to."

"To nebyl takový zvuk," odpověděla Charity. Po krátkém uvažování se odrazila od stropu a protáhla se jedním průchodem do níže položené meziprostory. "Posviťte sem."

Skudder ji následoval. "Co to je tady dole?"

"Zásobníky energie," vysvětloval Harris za jeho zády. "Při úpravách lodi jsem se díval, co tu dole dělali. Tady ty měchy tu jsou nové, myslím, že to je součást zařízení na výrobu vzduchu."

"Myslíte, že se ty moronské zásobníky zahřívají, když se vybíjejí?" Charity se ohlédla nazpět směrem ke Skudderovi; indián jen mlčky zavrtěl hlavou.

"Nemám vůbec tušení," odpověděl Harris poněkud zbytečně.

"Škoda," řekla Charity.

"Proč?"

"Protože se tam teď musíme podívat," pronesla s mnohem větším odhodláním, než skutečně cítila. "Kryjte mě." Nečekala na odpověď a obrátila se k úzkému průchodu. Několikrát zůstala viset na nějakém výčnělku. Všelijak se snažila potlačit myšlenky na nečekané ohrožení ze tmy.

A najednou byla na druhé straně.

"Vidělas příliš mnoho špatných filmů," zamumlala si sama pro sebe.

"Co?" zeptal se Skudder ustaraně.

"Nic," odpověděla nahlas. "Pojď sem." Přinutila se k úsměvu. Prošel uličkou mnohem rychleji a taky elegantněji než ona. Ani se nestihla ohlédnout a už byl u ní. Světlo lampy tančilo po jakýchsi útvech, vypadajících asi jako metr vysoké krabice s korálky, a po několika velkých nádržích, visících uprostřed ve volném prostoru.

"Energetické články," řekl Harris, který je s námahou dohnal a ukázal na jednu nádrž, tvarem připomínající hřib. Charity se opatrně přiblížila a rukou se dotkla povrchu jedné z nich.

"Příjemně chladivé," řekla. "Odkud ale pochází to ztracené teplo?"

"Tady dole," řekl Skudder. Indián dřepěl nad propletenou masou nejméně dvou tuctů tlustých hadic, které vypadaly, jako by byly pokryté pavučinou, a ústily do několika měchů o průměru přibližně půl metru. Při bližším ohledání zjistila, že ty domnělé pavučinové nitky jsou ve skutečnosti jemné kapiláry, propojující jednotlivé hadice.

Natáhla k nim ruku. Provozce byly odporně měkké a nepravidelně pulzovaly. Nad nimi se vznášelo jasně citelné horko.

"Co to je?" řekla s odporem.

"Nevím," řekl Harris. "Snad něco na přípravu vody."

Při pomýšlení na tuto možnost se udělalo Charity ještě víc nevolno. "Jsou ještě nějaké návrhy?"

"Nikdy jsem takovou věc neviděl," přiznal Skudder. Chytil se nevzhledné, asi palcové trubky, která se hned za změtí hadic táhla kolmo vzhůru, a chtěl se přitáhnout blíž. Ale jen se jeho prsty trochu sevřely, náhle bezděčně vykřikl a prudce rukou ucukl zpět.

"Zatraceně," řekl vyjeveně. "Je to úplně vřelé."

Charity si odepřela škodolibou poznámku. Opatrně natáhla ruku, ale trubky se nedotkla. Měla pocit, jako by dlaň přiblížila k rozžhavené plotně. Horko sálalo tak silně, že to cítila i na tu vzdálenost. Náhle si všimla, že ty hadice se nikde tyče nedotýkají. Vypadalo to skoro, jako by se od ní odtahovaly. Instinktivně ustoupila o něco nazpět. Pět velikých měchů, srovnaných hroznovitě ve velkém výklenku, jí něco připomínalo.

"Jsou tu ještě dvě takové," řekl Harris asi metr za ní. "Jedna je úplně ledová a druhá vlažná."

"Báječné," mumlal Skudder skoro neslyšně. "Proč já musím mít vždycky takové štěstí."

Charity jeho hořekování ignorovala. Zírala na ty velké měchy, které ve světle Skudderova reflektoru vypadaly, jako by jejich materiál byl téměř průhledný. Stěny výklenku byly z matně se třpytícího kovu, temného a zprohýbaného, a přece zcela jiného druhu než měkká hmota, kterou byly vaky přilepeny k sobě. Charity se rozhlédla a objevila ve dvou menších výklencích tři další takové balony.

"Já vím, co to je," řekla najednou. "To jsou vejce."

"Moronská vejce." Harris hlasitě zaklel. "Ti idioti při přestavbě přehlídli ten zatracený náklad."

Také Skudder zamumlal nějakou nadávku.

"Jak je to možné?" zeptala se Charity.

"No, podívej se sama." Skudder rozpráhl ruce. "Jak chceš tady v tom zmatku poznat, co sem opravdu patří?"

Všechno to harampádí slouží k pohánění lodi a snad ještě k přípravě horké vody. Možná ta vejce považovali za nějaké baterie nebo za mikrovlnnou troubu. Místo je to každopádně ideální. Je tu útulně teploučko a tma. Ani bych se nedivil, kdyby se nám tu brzy vyklubalo pár pěkně hladových krků."

"V nejpravějším slova smyslu," zamumlal Harris.

Charity si ve vzpomínce vybavila znovu hnízdo v Kolíně. Napadlo ji, že tam ta vejce vypadala jinak.

"A co teď s tím uděláme?" zeptal se Skudder.

"Přes palubu s tím," navrhl Harris. Charity si ho změřila přísným pohledem, aniž by si toho však všiml.

"Podívejte se sem," řekla nahlas a ukázala na druhou niku. "A tam dole. Je jich tu víc, možná že další hosty máme nastěhované ještě níž."

"Pěkné svinstvo," okomentoval to Harris.

"Budeme potřebovat několik dní, než to všechno vyklidíme."

"Za dva dny budeme na oběžné dráze Měsíce," odpověděla Charity. "A já tedy vůbec nemám náladu strávit celou dobu potýkáním se se všelijakými pojistkami a nástrahami."

"Pojistkami?" zeptal se Skudder nechápavě.

"Dá se předpokládat, že Moroni mezi ta vejce zabudovali nějaký spínací obvod," dovtípil se rychle Harris.

"A kdoví, třeba skutečně jsou nějak propojena se stroji."

Skudder váhavě přikývl, zatímco Charity se znovu zadívala na tu bizarní líheň. "Ale přece tady ty věci nemůžeme nechat ležet jen tak," namítl.

"Proč ne?" Přiblížila se k další trojici vaků a prohlížela si je zblízka.

"Ano," přizvukoval jí Harris s úlevou. "Vlastně proč ne?"

"Co to má znamenat?"

"Nemám sice tušení, jak vypadají malí Moroni, Skuddere, ale jsou to děti. V každém případě."

"Žravé dětičky, které si na nás rády smlsnou," vyštěkl Skudder. Charity se na něho významně zadívala. Byl doopravdy vzteklý, takže mu trvalo několik vteřin, než pochopil.

"Momentálně to jsou pouhá vejce," řekl Harris a udržoval si přitom jistý odstup. "Ještě nikdy jsem neslyšel, že by někomu vejce něco udělala."

"Snad máš pravdu," řekl Skudder ustaraně.

Charity přikývla. "Já si taky myslím, že bychom měli dát raději prsty od toho. Hmyzí vajíčka jsou dost háklivá a v tuto chvíli nám nijak nepřekážejí." Natáhla ruku. "Harrisí, dejte mi svoji lampu, běžte nahoru a řekněte Duboisové, co se tu děje. Ať se raději dívá zase na monitory a ne na tuhle zatracenou díru."

Harris nevypadal sice nijak zvlášť šťastně, ale pak hodil reflektor poslušně směrem k ní. "Oukej," řekl.

"Myslím, že ti Moroni venku jsou nebezpečnější než tady ten jejich potěr."

Charity počkala, až zmizí v průchodu a dojde k poklopu. Narudlé světlo slabě pronikalo škvírami mezi nádrže a části strojů.

"Co to má zase znamenat?" zeptal se Skudder, zatímco si ohmatával puchýře na svých prstech. "Určitě chceš mít takovou věc na palubě stejně málo jako já, tak co tedy?"

"Jsou to jen vejce," řekla sarkasticky.

"Jak dlouho ještě?"

"To," řekla kousavě, "je stěžejní otázka. Podívej se sem." Posvětila lampou do druhé líhne. Tři vejce v ní vypadala malá, kompaktní a jejich skořápka byla neprůhledně matná. "Vidíš ten rozdíl?"

"A sakra."

"Myslím, že ten, kdo ten koláč strčil do téhle trouby, nastavil špatně teplotu. Což může znamenat, že brzy budeme mít problémů o trochu víc než dřív."

"Tak je tedy hodíme přes palubu. Nebo těch pár děr rozstřílejme."

"Raději ne," řekla suše. "Je hanbou pro každého kapitána, když se na jeho lodi stíhají. A taky dost možná by tak drastická protipatření mohla být poněkud předčasná."

"Máš strach, že našteješ Morony?" zeptal se ironicky.

"Ne tak docela. Jenom nevěřím, že by to byla moronská vejce."

"A co tedy myslíš, že to je?" otázal se Skudder polohlasně. "Vypadají jako moronská vejce."

"To je pravda," odpověděla. "Proto si nedokážu představit, že by je naši spojenci mohli přehlédnout."

Pochopil. "Ty myslíš... zatraceně."

"Zase správně. Naši roztomilí, malí Jaredi. Předpokládám že někdo nás chtěl mít pod dohledem fasetového oka."

"A co se týká té teploty tady..."

"...to byla jen taková malá porucha. Myslím, že naši spojenci přece jen víc rozumějí vejcím než kosmickým lodím. Zřejmě vůbec netuší, že tady v té zatracené pikse bude takové horko. A naši malí drahoušci se nám začali ve svých skořápkách potit trochu předčasně."

"Takže oni se vlastně měli vyklubat až po přistání." Skudder vztekle přikývl. "Ba, řekl bych, že několik dní poté, co bychom my opustili loď. To není špatně vymyšlené. A přece je to naprosto idiotské."

"Myslíš na to samé, co já?"

"Stone?"

"Naprosto správně." Charity protáhla obličej. "Ten blbec mě s tím svým starostlivým intrikováním připraví o poslední zbytek nervů." Lampou ukázala nahoru. "Vypadněme odsud. Než se ti maličci vyklubou a začnou tě považovat za svoji mámu."

Když pak vylézali otvorem nahoru na plošinu, stál Harris ještě na můstku a tiše diskutoval s Hendersonem. Skudder se podíval směrem k nim. "Řekneme to ostatním?"

"Ne," rozhodla Charity. "Nedůvěřuju jim. Hlavně Harrisovi ne. Pro mě za mě si o mně myslí, že jsem blázen, ale já už nevěřím nikomu, kdo prošel Jaredův pod rukama." Zadívala se na něho. "Kromě tebe a mě," dodala, pak se do něho s úsměvem zavěsila a opustili plošinu.

Ani jeden z nich si nevšiml zvědavě pomrkávající kontrolky na bedýnce, přišroubované k platformě nedaleko od vchodu do "sklepa". Kostka komputru by už dávno proti prozrazujícímu světlu něco podnikla, ale bez rukou mohla jen málo pořídit.

Naštěstí tyto nízké inteligence jsou většinou až příliš zaměstnány samy sebou, než aby si všimly takové maličkosti. Jared, pomyslela si kostka. Takže...

3

Vítr na okamžik setřel ze skla hustý závoj vody a Stoneovi se podařilo zahlédnout peklo, které je obklopovalo. Měl takový neurčitý pocit, jako by byl v obrovském akváriu plném inkoustu, a pak se nad nimi poklička z mračen zavřela docela.

Kluzák obklopila úplná tma, protínaná jen sítí blesků, šlehajících z bouřkových mračen. Stone se nervózně dotkl dýchací masky, kterou měl na řemeni pověšenou kolem krku. Dunění hromu, tlumené obrněním kluzáku tvořilo stálý doprovod zvukům přenosové techniky, které dokazovaly, že navzdory poruchám přenosu signálu ještě stále funguje. Pro Stonea bylo záhadou, jak oba pozorovatelé, nacházející se jedenáct kilometrů před nimi, dokážou v tomto pekle přežít. Mezitím vířící smršť strhávala už i je a jaredský pilot zvýšil výkon motorů na maximum, aby alespoň mírně zbrzdil pád a poněkud stabilizoval polohu.

Gurk se krčil s planoucíma očima nad svojí konzolou, vypadalo to, jako by ho výlet skutečně bavil. A opravdu mu působilo skoro ďábelskou radost pozorovat, jak Stoneův obličej pomalu ale jistě mění barvu. Mezitím guvernér hleděl na sáček ve své levé ruce stejně napjatě jako Gurk na monitory na svém ovládacím pultu. Ani široké bezpečnostní pásy jim už neskýtaly jistotu, že se dál udrží na sedadlech. Každou chvíli se kluzák v divokém víru prudce propadl a Stone měl pokaždé pocit, že mu žaludek už už vyskočí z úst. Netušil, jak jsou vlastně vysoko, protože v této biblické tmě, která je obklopovala, každý rozdíl mezi nebem a zemí zmizel naprosto beze zbytku, nicméně měl pocit, že příliš vysoko jistě nebudou.

"To přece vůbec nic není," křikl na něho Gurk. "To za pár měsíců už bude díra dost velká, aby začala rvát zemskou kůru. Ledový masiv severního pólu jen plave po moři a na mořském dně není zemská kůra příliš silná. Jakmile vír této obrovské díry vysaje mořské dno, začnou při okrajích vodní masy narážet na magma. Bude to jako výbuch sopky, jen mnohem, mnohem silnější." Gurk se pronikavě zasmál. "Budou pršet tuf a penza. Jestlipak jste už někdy, Stone, viděl mýdlo velké jako ledovec?"

Stone se nenamáhal s odpovědí a plně se soustředil jen na to, aby si udržel snídani v žaludku. Trpaslíkovy katastrofické vize na něj neúčinnily ani z poloviny takový dojem jako dusavý valčíkový rytmus v jeho břiše.

"Nenuším vás?" zeptal se Gurk sarkasticky.

"Právě naopak," zamumlal Stone kysele. "Jsem nadšen. Máš bezpochyby velkou zásobu takových pěkných povídaček, že?"

"Jak prosím?" snažil se Gurk překřičet rámus. Kluzákem zařásl trojitý náraz větru a zbavil Stonea povinnosti pokračovat v rozmluvě. Přitiskl si sáček k ústům a na okamžik jej napadlo, že vlastně i tato situace má svou světlou stránku.

Náhle jedna z kontrolek blikla a zhasla. Spojení s jedním z obou pozorovatelů se přerušilo. Stone ještě pár vteřin čekal, pak přijímač vypnul a znovu zapnul. Kanál byl však dál mrtvý.

"Ztratili jsme jednoho pozorovatele," vykřikl. "Vypadá to, že se zřítíl."

"Zasažen bleskem," řekl Gurk naprosto klidně, "anebo příliš silný náraz větru. Nu, dokud máme ještě toho druhého, můžeme pokračovat. Za půl minuty už bude dost blízko, abychom se dozvěděli, co chceme vědět."

"To je skvělé," zamumlal Stone do sáčku. Odvážil se podívat se úkosem na Gurkovy monitory. Na nich sestavoval komputer z onoho zmateného salátu dat, které jim zprostředkovávali pozorovatelé, obraz ošklivého, temně šedého oka, stojícího prakticky bez hnutí uprostřed vířícího proudu bílých a světlešedých mračen. Při bližším pohledu rozeznal Stone černou, dokonale pravidelnou kouli, vznášející se uprostřed oka, která jako by neměla s celou tou běsnící smrtí kolem dokola pranic společného.

"Máme vlastně obrovské štěstí," řekl Gurk, jenž si všiml jeho zájmu. "Ten uragán udržuje největší část vzduchových mas daleko od díry, která díky tomu roste pomaleji, než by se dalo čekat. Podívejte se sem — pořád ještě osm kilometrů. V tomto stavu může setrvat ještě celé měsíce, než se ten cyklon vyčerpá."

Guvernér jen přikývl, fascinován tím okem, pomalu se formujícím obrovskými silami, působícími na okraji mračen. Dva světelné body se pomalu přibližovaly k tomuto okraji, a zatímco na obrazovce vypadal tento pohyb klidně a pravidelně, ve skutečnosti probíhal stále divoceji. Jared jen stěží dokázal udržet stabilitu letové dráhy kluzáku poté, co se disk převrátil o třicet stupňů, což k uklidnění Stoneova žaludku nijak zvlášť nepřispělo. V letadle by se už dávno museli zřítit s polámanými křídly a rozmačkanou kabinou.

"Čím je větší, tím roste rychleji," řekl Stone po chvíli.

"Správně," odpověděl trpaslík s nadšením, které Stone nedokázal sdílet. "Je to jako v té historce se zrnky pšenice na šachovnici. Čím je větší, tím víc hmoty přeměňuje v energii, a čím má víc energie, tím rychleji dokáže růst. A až se stane skutečně velkou, možná se rozpadne na více částí, a k tomu už nemáme moc daleko."

"Jak velkou?" Prudké návaly deště opět otfřásky kluzákem. Tentokrát si už Stone v první chvíli myslel, že se snad zřítíli do moře, tak hustá byla vodní bariéra, do které kluzák narazil.

"Co?" překřičel Gurk rámus.

"Jak musí být velká, aby se rozpadla?"

"To nevím," odpověděl Gurk lhostejně. "Možná tak velká jako Slunce. Mohlo by být zajímavé zjistit odpověď." Vrhł na guvernéra zlomyslný pohled a široce se zašklebil. "Ale pak už tady nebude nikdo z nás."

Velkolepé, pomyslel si Stone sarkasticky. Ten trpaslík ke všemu snad ještě úplně ztrácí pud sebezáchovy. Světelný bod, označující pozici pozorovatele, letícího před nimi, dosáhl rotujícího pásma okraje oka a nyní se pokoušel nechat se unášet smrtí kolem oka. Pokud by se dostal dovnitř, sotva by už měl šanci dostat se ven. Tlakový rozdíl byl prostě příliš velký, mnohem větší, než tomu je u jakéhokoli uragánu, vzniklého přirozeným způsobem.

Náhle obraz zablikal. Stone se rychle zadíval na své vlastní měřicí přístroje. "Přenos je rušen," křikl na trpaslíka.

"Tam uvnitř je opravdu velmi bouřlivě," odpověděl Gurk s neotřesitelným klidem. "To se divím, že pozorovatel vůbec ještě vysílá."

Skutečně roztočilý společník, pomyslel si Stone. Ale už se naučil nechávat si své mínění pro sebe. U Moronů na tom tak moc nezáleželo; na rozdíl od Jaredů se nedokázali příliš dobře vcítit do lidského myšlení. No, pozoruhodný počet Jaredů oproti tomu teď znal lidi mnohem líp — alespoň na první pohled. Potlačil tuto nepříjemnou myšlenku a znovu se soustředil na vysílací zařízení. Jediný zběžný pohled mu ukázal, že pozorovatel je zatím pořád ještě mimo oko a že začíná hledat cestu ven. Jejich vlastní pilot se držel ve vzdálenosti dobrých osmi kilometrů od okraje, a přesto bylo víření sotva snesitelné. Blesky ošlehávaly chvějící se kluzák, rotující kolem své osy, a vrhaly do jeho vnitřku bolestivě intenzivní světlo.

Tentokrát se přenos přerušil bez předchozího varování. Než stačil Stone otevřít ústa, zaslechl mimo kluzák jakýsi zvuk, v první chvíli připomínající zvuk obrovského vrtulového motoru. Dunivé hřmění, provázející blesky, bylo rázem přehlušeno řvoucím příbojem tohoto hluku. Stone se upřeně zahleděl na Gurka, který zíral na obrazovku a měl výraz, který se mu podařilo identifikovat teprve po chvíli, dlouhé jako nekonečno.

Výraz hrůzy, pomyslel si Stone. Tlaková vlna zasáhla kluzák zepředu a jednoduše ho strhla s sebou, a to tak prudce, že se konzoly s komputerovým zařízením vyrvaly ze svých zakotvení a proletěly celou kabinou, zatímco kluzák byl dál vlnou unášen bezmocně jako list v podzimním vichru. Obrněná skořápka se natahovala a vzpírala, sténala jako smrtelně zraněné zvíře. Náhle zapraskaly ocelové vzpěry a v zadní průhledné tabuli se udělaly trhliny, které se bleskurychle rozrostly v celé předivo, podobné pavučině. V příští chvíli bylo centimetr silné pancéřované sklo pryč, vyrváno tlakovou vlnou, ženoucí se proti nim a strhávající je s sebou. Jediným výbuchem vyletěl z kabiny veškerý vzduch a Stone vykřikl. Krev mu vytryskla z nosu. Vteřinu se domníval, že se určitě udusí, než se mu konečně podařilo nasadit si dýchací masku. Pilotovi se nějak podařilo vyrvat kluzák z moci tlakové vlny, a v tu chvíli musel Stone potlačit další nutkání ke zvracení, když se těžce poškozený letoun začal jako tunový kámen propadat do hlubin. Několik nekonečně dlouhých vteřin nebyl Jared schopen pád zastavit. Přetížené motory vyly a přehlušily dokonce i vichřici, popraskaný plášť skřípěl pod tlakem příšerných sil. Cestou dolů obklopovala kluzák bledá, hustá šed', pak konečně byli svou vlastní vahou vtlačeni do svých sedadel. Letoun protaženým obloukem vyrovnal pád jen několik desítek metrů nad nejasně se rýsujícími obrysy ledového masivu a s námahou a potácením začal znovu nabírat výšku.

Stone se s těžkým supěním choulil na svém sedadle. Cítil na rtech slanou vlhkost a s odporem si uvědomil, že mu z nosu pořád ještě teče do dýchací masky krev. Pohlédl tam, kde vichr urval pancéřované sklo. Dekomprese prohnula část pláště směrem ven a nalevo od Stonea zela v lodi asi metrová díra. Viděl arktickou ledovou pláň, zalitou sinavě šedým, mlžným světlem, které jako by přicházelo ze všech stran, protínané modrobílými blesky, které vrhaly na

led ostrou, oslepující zář. A přece jako by veškeré obrysy krajiny byly rozmazané. Okamžik se Stoneovi zdálo, že se nad zemí vznáší hustá mlha, teprve potom pochopil, že se pod nimi vypařuje led. Rozžhavená masa vzduchu musela v jediném okamžiku celou oblast široko daleko rázem ohřát na teplotu daleko vyšší než bod mrazu.

Přitáhl se ke své přístrojové desce a přezkoušel jednotlivé funkce. Spojovací zařízení bylo nepoškozené, avšak od pozorovatele už žádné signály nepřicházely. Nic jiného ani nečekal. Druhý kluzák byl přece mnohem hlouběji uvnitř tornáda.

Stone se ohlédl směrem ke Gurkovi. Trpaslík se ve své moronské dýchací masce už vůbec nepodobal člověku. Temnými očima zíral na obrazovku, jeho podivné ruce svíraly jako spáry okraje přístrojové desky a ústa si mumlala cosi nesrozumitelného. Navzdory právě přestálému nebezpečí pocítil Stone při pohledu na něho, jak mu naskakuje husí kůže.

Sundal si dýchací masku a nevnímal si krve, která se mu teple a lepkavě valila po bradě. "Co se stalo?" vykřikl a při posledním slově se mu skoro zlomil hlas.

Gurk zvedl hlavu a podíval se na něho. Guvernér se na okamžik cítil jako myš zaskočená chřestýšem. V příští chvíli se Gurkův obličej roztáhl v triumfálním úšklebku, který nedokázala skrýt ani široká moronská dýchací maska.

"Rozšířilo se to," vykřikl. "O dva kilometry, všemi směry."

Stone se zahleděl na obrazovku, když na ni trpaslík zaťukal nataženým prstem. Komputer zjevně opakoval znovu a znovu poslední vteřiny před okamžikem, kdy došlo k přerušení spojení. Asi dvě vteřiny bylo všechno stejné a pak najednou ten černý kruh prudce narostl a oko se zhroutilo samo do sebe. Masy mračen se řtily dovnitř, zatímco tlaková vlna se jako světlejší prstenec hnala ven směrem k okrajům, a když pak dospěla až k pozorovateli, začala celá scéna zase od začátku.

"Já jsem to věděl," zvolal Gurk. "Ti zatracení idioti. Já jsem jim to hned říkal."

Stone se zmohl jen na to, aby dál zíral na obrazovku na malou žlutou značku, která byla znovu a znovu polykána mračny. "Myslím, že to roste rovnoměrně," vymáčkl ze sebe konečně.

"Taky že ano," odpověděl trpaslík hlasem, ztlumeným maskou. "Taky že ano. Ted' a pořád dál." Zahihňal se a tentokrát se Stoneovi zdálo, jako by v Gurkově hlase zaslechl hysterii.

"Jen tu a tam," dodal, "tu a tam přeskočí až několik týdnů."

Měsíc vyplňoval většinu kopule.

"Fantastické," řekl Skudder, stojící vedle Charity.

"Ano, tohle pancéřové sklo je zatraceně dobré. Jako by tu ani žádné nebylo." Pohledem klouzala od jednoho kráteru k druhému, podél celého podřobaného okraje Mare Tranquillitatis. Zde získala část svého výcviku, na základně, která byla opuštěna dva roky před příchodem Moronů. Lidé Měsíc dobyli a několik let i využívali, ale nikdy tam nezdomácněli, proto nedalo Moronům velkou práci vyhnat lidi z měsíčního povrchu jednou provždy. A přece v této dávno nevyužívané krajině musejí být, anebo donedávna ještě byli lidé, kteří k nim vyslali volání o pomoc. Poruchy v zemské atmosféře, doprovázející poslední boje, znemožňovaly dokonalý příjem. Jaredi, kteří mezitím získali do svých rukou největší část kolínského technického vybavení, snad věděli víc, ale lidem to zatajili — snad s výjimkou Stonea.

"Sedm hodin," řekla Charity. "Do konce prvního obletu zbývá ještě třicet minut. A pak budeme mít znovu pevnou půdu pod nohama."

"Stesk?" posmíval se Skudder mírně. "Tedy, mně se tady nahoře líbí."

"Však se sem ještě vrátíme," slíbila mu s nádechem sarkasmu. "Ale právě teď si tu připadám příliš zranitelná, než abych se cítila dobře."

"Co dělají naši hosté?"

"Zatím žádné známky života," odpověděla. "Říká Harris."

"Fajn."

"Ano. Ale já si stejně myslím, že to určitě věděl. Ale mám-li být spravedlivá, soudím, že by mu bylo nepříjemně stejně jako nám, kdyby se vejce vylíhla předčasně."

"Ty mu na této cestě opravdu nevěříš, co?"

Ukázala na můstek, měli službu Duboisová s Benderem. "Podívej se pořádně na náš doprovod. Něco mi na nich nehraje, na každém z nich."

"Mně nic nápadné není."

"Jistěže ne, velký samotáři. Taky to je jen takový pocit, slabý dojem. Když mluví s námi, chovají se úplně normálně, mluví nesmysly stejně jako jiní lidé, projevují strach, dělají chyby... a přece." Upřela na Skuddera pohled.

"Poslední dva dny jsem si jich všímala víc než monitorů. Víš, že spolu skoro vůbec nemluví? Myslím vzájemně mezi sebou, když zrovna neposlouchá někdo z nás dvou. Dokonce i Harris je vůči ostatním němý jako ryba, ale nám dvěma by pořád něco hučel do uší, kdybychom si neudržovali odstup."

"Mluvíš jako úplný cvok."

"Já vím. Začínám už z celé té pakárny bláznit. Kolikrát mě napadá, jestli nás prostě jen nechtěli uklidit z cesty. Že nás zkrátka Stone, Gurk a jejich noví přátelé strčili pěkně do plechovky, dali nám pár způsobných vojáčků na hraní, celý balíček pečlivě zavázali a vykopli na oběžnou dráhu."

"Já nevím," řekl po chvíli, ale jeho hlas už zněl vážně. "Spíš jsem měl dojem, že by se ti naši takzvaní přátelé na tu cestu nejraději vydali sami. Nevím, proč nebylo možné opatřit loď jaredskou posádkou a nás jednoduše pominout, ale cokoli jsme dosud měli udělat za Jaredy, byly věci, které oni sami udělat nemohli."

"Alespoň ti dospělí ne," řekla Charity. "To dává smysl. Ale co dokážeme my a nedokážou oni?"

"Možná že vůbec nejde o co, jako spíš o kdy nebo kde. Třeba nesnášejí měsíční světlo, co já vím."

"Co se dalo vyčíst z té zprávy, napovídá, že se to stejně celé odehrává v jakési temnotě," řekla. "Kromě jména MacDonald a mého jména nebylo jasné rozumět skoro ničemu, ale dvakrát bylo použito slovo temný." Pokrčila rameny. "Tehdy se skutečně nacházela odvrácená strana ve tmě, ale za pár minut Slunce ozáří i okolí MacDonaldu. Možná že jdeme na schůzku pozdě, anebo máme špatnou adresu."

"To uvidíme," řekl Skudder lhostejně. "Už mám těch dohadů plné zuby. Vždyť ani nevíme, jestli nás zvali, anebo nás chtěl někdo před nimi varovat." Protáhl obličej. "Celý ten podnik je vyložený nesmysl."

"Možná." Nechtěla se pouštět do hádky. Ať si Skudder namítal proti tomuto letu cokoli, pravdou bylo, že celou věc musejí pečlivě prozkoumat. Mluvílo se o nějaké druhé bráně, a jestliže Jaredi mysleli na totéž, na co myslela ona, pak byl nejvyšší čas, aby se někdo podíval, co se to vlastně v temnotách odvrácené strany Měsíce děje.

"Je možné, že jsme slyšeli jen část zprávy."

"Přece jsme byli v Kolíně, když to zachytili. Jaredi jsou příliš nešikovní, než aby manipulovali se záznamem. Možná by dokázali oklamat mě, ale ne Hartmannovy lidi."

Pokud to ještě jsou Hartmannovi lidé, namítla Charity v duchu. "Taky si nemyslím, že by něco vystříhli, ale třeba jsme ani všechno nezachytili." Upřeně ho pozorovala. V měsíčním světle vypadal jeho obličej cize a zachmuřeně. "Víš, jak se mezi sebou Jared dorozumívá? Anebo Moroni?"

"Ultrazvukem," odpověděl nejistě.

"No, zase do takových výšek jít nemusíme. Ty slyšíš velmi dobře, ale dítě slyší líp." Znovu pokrčila reflexivně rameny. "To není tak důležité. Myslím, že ještě zažijeme pár překvapení, než se dostaneme k cíli."

Vtom jako na povel začaly výt poplašné sirény. Duboisová a Bender na můstku prudce zrychlili své pohyby a také vojáci na plošině spěchali, aby se rychle něčeho chytili.

Charity se od kopule odrazila směrem k můstku, a to ještě dřív, než si stačila uvědomit, že by mohla být HOME RUN zasažena střelou během jejího skoku. Ani tentokrát však vesmír její chybu nepotrestal. A přece si zhluboka oddechla, když dosáhla konzoly a rychle se připoutala bezpečnostním pásem k sedadlu.

"Co se děje?" snažila se překlíčet pekelný rámus. "Vypněte tu strašnou věc."

V okamžiku bylo ticho. "Zaměření objektu," řekla Duboisová stroze a oči tiskla k okulárům palebního naváděcího zařízení, které vypadalo jako kříženec naftové cisterny a stereomikroskopu. "Nízká lunární oběžná dráha, tentýž směr otáčení jako my, takřka čistě po ekliptice. Už nějakou chvíli musí být nad horizontem Měsíce, ale je příliš nízko nad povrchem, takže ho nemůžeme vidět."

"Co?"

"Disk," řekla Duboisová lapidárně.

"Takže Moroni," vyvodila Charity. "Zatraceně."

"Jestli si pospíší, dostanou nás dřív, než vstoupíme na oběžnou dráhu," řekl Bender. "Bude obtížné provést správnou korekci dráhy."

"Co to znamená?" zeptala se Charity vztekle.

"Navrhuji, abychom vynechali přelet cílové oblasti a šli přímo dolů," navrhla Duboisová. Bender horlivě přikyvoval.

"To zní rozumně," řekla Charity, "ale pomalu mi už začíná nejistých faktorů v této akci připadat trochu moc. Zůstaneme u původního plánu. Pro mě za mě přitom třeba spotřebujete všechno palivo, ale zkuste to."

"Rozumím," řekla Duboisová, aniž by na chvíli odtrhla pohled od konzoly. "Motory na nejvyšší obrátky a změnit kurz."

"Samozřejmě," řekla Charity. Za jejími zády zacvakly přezky bezpečnostních pásů, když se Skudder a Henderson vmáčkli do svých sedadel. "Zapněte zbraňové systémy a udržujte radar v pohotovosti." Na monitorech se směrem k nim přímo ze středu Mare Tranquillitatis pohybovala malá červená značka, odpovídající poloze moronské lodě, zatímco Měsíc se pod nimi i jejich protivníkem pomalu otáčel. Ve skutečnosti se obě lodě řítily k měsíčnímu horizontu, HOME RUN po eliptické dráze, ze které bude muset přejít na oběžnou dráhu kruhovou, a moronský disk právě přecházel z původní dráhy kruhové na parabolickou, přičemž každým okamžikem bude muset proletět kolem HOME RUN směrem k Zemi.

"Vzdálenost tři tisíce kilometrů," hlásil Bender. "Stále se zmenšuje."

"Zrychlujte dál," přikázala Charity. To znamenalo, že se jejich setkání zkrátí, protože dráhy jejich letů směřovaly proti sobě stále strměji a rychlost, kterou kolem sebe v konečné fázi proletí, narůstala ze vteřiny na vteřinu. "Řekněte mi, kdyby zastavili, nebo začali brzdit."

"Můžeme použít naše dvě rakety," navrhla Duboisová. "Ty další dvě jsou dost z ruky, ale jednu máme přímo v dráze letu."

"Jak daleko od nich?"

"Ještě osm set kilometrů."

"A ta druhá?" zeptala se Charity, zatímco se snažila udělat si prostorovou představu seskupení čtyř malých objektů, letících před pátým, zatímco šestý se šikmo přibližuje z boku k této formaci.

"Příliš mimo, asi tisíc kilometrů."

"Odpalte tu druhou," přikázala Charity z náhlého vnuknutí.

"Ale to je přece nesmyslné..." ozval se Henderson za ní. Duboisová již stiskla tlačítko. Jedna z kopulí se náhle zaleskla v prudkém, lomeném světle, které vzápětí zase pohaslo. V infračerveném obraze vyvstalo cosi jako velká mýdlová bublina, skoro půldruhého kilometrů od nich a skoro tisíc kilometrů od moronské lodě, jejíž dráha vedla daleko mimo bublinu.

"Ty další dvě, které jsou příliš daleko," řekla Charity do úplného ticha. "Nechte je otočit a pak spusťte"

motory."

"To bude střelba naslepo," řekla Duboisová. "A jestli nás za horizontem čeká ještě uvítací výbor, budeme úplně bezbranní."

"To jsme už tak jako tak," odpověděla Charity skepticky. "Máme jen tuhle jedinou kartu. Koukejte, ať něco trefíte."

"Rozumím." Bublina na obrazovce narůstala a současně tmavla. Stopy exploze nebylo vidět. Bez vzduchu nebo jiné hmoty, která by se mohla rozpálit do běla a vytvořit tlakovou vlnu, byla i megatonová exploze dost nevýrazná. Jediný účinek, který Charity dokázala z přístrojů vyčíst, bylo jen mírné zvýšení úrovně radiace, která však už zase klesala.

"Bendere, ukažte na velké obrazovce ještě pozice raket."

"Přestali jsme zrychlovat," řekla Duboisová. "Kdyby se mi podařilo ty rakety obrátit, snad bychom měli teď šanci zasáhnout."

"Tak palte." Další dva světelné body na obrazovce, tentokrát modré, se daly do pohybu a zpomalily na své dosavadní dráze, směřující k Měsíci. Křivka pádu získala na strmosti a pohroužila se z druhé strany do bubliny, která se rovněž pohybovala volným pádem směrem k Měsíci. Okraj bubliny se dotkl čtvrté rakety a vzápětí ji pohltil.

"Máme pod kontrolou ještě jiná letící tělesa?" zeptala se Charity.

"Ano." Duboisová na okamžik vzhlédla. "Několik radioaktivních částic poškodilo elektroniku, ale hlavní obvody jsou nepoškozené."

"Vzdálenost od moronské lodi?"

"Pět set dvacet, pořád se zmenšuje." Bender rychle počítal. "Jestli nezabrzdí, nebo znovu zrychlí, bude po tři sta osmdesáti konec. Za jedenáct vteřin."

"Snad ty rakety považují za trosky," řekla Charity. "Tři vteřiny předtím zapněte náš radar a hned vzápětí vypalte tu raketu. Jestli se nám podaří je zmást..."

"Rozumím," řekla Duboisová a jaksi křečovitě přikývla. Oba modré body na obrazovce téměř předhonily třetí bod, když vtom se náhle rozsvítila celá řada kontrolky a obraz nepatrně poskočil, zatímco komputer nahradil a vylepšil dosud nepřesné obrazy ostrým zrakem radaru. Hned vzápětí se uvnitř veliké, temné bubliny rozsvítila menší, světlejší, pohybující se rychle k rudému bodu, aby jej vzápětí pohltila. Nikdo to nepozoroval, protože pozornost všech byla upřena na řetěz deseti žlutých bodů, které se spirálovitě šířily kolem dráhy moronské lodi, daleko od těch mýdlových bublin, které na obloze kreslily atomové exploze, a pouhých pár stovek kilometrů od HOME RUN.

"Rakety," řekl Bender. "Ti zákešní..."

"Přesně jako my," řekla Charity. Tlukot jejího srdce překonával všechny rekordy. "Radar vypnout, Duboisová. Bendere, laser a rakety. Použijte všechno, ale setřeste nám ten roj sršňů z krku."

"Oukej." Dál se už nedostal. Duboisová vyrazila tlumený výkřik radosti. Přes obrazovku se táhly dvě krátké modré linky v navzájem propletených mýdlových bublinách až přímo k moronské lodi, aby se vzápětí i ony proměnily v pár bublin nových.

"Zapnuli radar," řekla Duboisová. "V poslední vteřině. Automatický zaměřovač cíle ho zaznamenal." Podívala se na Charity a oči jí zářily. Bylo to vůbec poprvé, co Charity u někoho ze své posádky spatřila takovýto projev temperamentu. "Jeden plný zásah, druhý těsně vedle."

Rudý bod zmizel z obrazovky. Nové mýdlové bubliny vypadaly o něco světleji a hustěji než ostatní. Stovky tun hmoty hvězdné lodi jim poskytl dost potravy, takže ohnivá koule byla o něco jasnější. "Myslím, že je máme z krku," řekl Skudder do ticha.

"Ale jejich rakety ještě ne," odpověděla Charity. A jako na potvrzení jejích slov udeřilo náhle do průhledné kopule prudké světlo. Stačil jen tento malý, odražený díl, aby Charity na chvíli oslepl. Na rohovce se jí bolestivě roztančily četné jasné hvězdičky.

"Za námi," hlásila Duboisová, "ani ne osmdesát kilometrů." Akustický hlásič radiace se tiše rozbzučel. "Tím, že jsme vypnuli radar, jsme se přikrčili v pravý čas."

Bender bleskurychle stiskl několik tlačítek a na vnějším plášti počaly vibrovat těžké stroje laserových kanónů, které zahájily palbu proti jednomu z nepřátelských cílů. Pak celý plášť HOME RUN zaduněl, když z nosičů vystartovaly dvě rakety. Duboisová a Bender pracovali mlčky a s maximální koncentrací, zatímco ostatní jen bezmocně přihlíželi smrtícímu baletu, který se rozpoutal vysoko nad povrchem Měsíce. Také Charity se už mezitím úplně vrátil zrak. Dávala si teď pozor, aby se pohledem vyhýbala průhledné kopuli. Bylo paradoxní, že ze všech těch gigantických explozí, které se v astronomickém měřítku odehrávaly v jejich bezprostřední blízkosti, necítili skoro vůbec nic. Výbuch opodál nehraje ve vakuu žádnou roli, ať si je to třeba těsně vedle, a zásah — ten by tak jako tak vůbec nepocítili. Dvojnásobně prudké světlo nakreslilo ostré stíny uvnitř HOME RUN za prudkého staccata měřiče radioaktivity. Z obrazovky zmizely dva žluté body, které už minuly dráhu letu HOME RUN, a vytvořily dvě srostlé mýdlové bubliny. Tam, kde se dotýkaly tenké povrchy jejich výbuchových vln, vznikla nepatrně světlejší, takřka nehybná zóna. V tomto malém proužku se na okamžik nahromadil žár, aby se vzápětí opět rozplynul. Komputer přetvářel infračervené údaje do přízračně krásných obrazů. Pak zhasly další dva body, zasaženy zřejmě Benderovým laserovým dělem. Charity bezděčně oběma rukama svírala okraj sedadla, když pět zbývajících střel, letících za předchozími, jedna po druhé začaly měnit směr a nabyly podoby linek, což svědčilo o jejich zvětšující se rychlosti.

"Naváděcí radar," vykřikl Bender. Duboisová co nejrychleji pomačkala celou skupinu přepínačů a posledních pět raket opustilo své nábojnice. Pět modrých linek zamířilo vstříc přibližujícím se moronským střelám, každá s použitím svého vlastního naváděcího radaru. Náhle zmizela další raketa a Bender ze sebe vyrazil tlumený výkřik radosti. Tři rakety zasáhly své cíle, žluté linky se proťaly s modrými a vybledly, když rakety v bezprostřední blízkosti moronských

střel explodovaly a vytvořily nové mýdlové bubliny, které se vzápětí dotkly dráhy HOME RUN. Namísto zelených se rozblíkal červené kontrolky a měřič radiace varovně zavyl. Obrazovky na okamžik ztratily barvy a obraz se rozmazal, když tvrdé záření napadlo citlivou elektroniku, vypálilo některé obvody a vymazalo některé části paměti.

"Ta poslední je už moc blízko," vykřikla Charity. Předklonila se a pěstí udeřila do tlačítka, odjišťujícího hlavici rakety. Duboisová se na ni vyděšeně podívala. Byla to riskantní hra. Pokud tato raketa, přibližující se obloukem k nepřátelské střeře, nezasáhne svůj cíl přímo a nezničí jej silou svého nárazu, budou prakticky bezbranní. Bender bez ustání páčil proti moronské střeře, ale ta už byla příliš blízko, hrozně blízko. Charity se zatajeným dechem sledovala, jak se jejich raketa přibližuje k nepřátelské střeře. Obě linie se dotkly, avšak nevznikla žádná bublina, ani jedna z raket nevybuchla. Komputer ještě dál protahoval jejich linky. Charity se hryzala do rtů. Všimla si, jak Duboisová zvedla hlavu a s panickou hrůzou hledí na infračervený obraz. Obě linky se nepatrně rozšířily.

"Zasáhla ji," vykřikl Bender s úlevou. Laserová děla se odmlčela.

Obě linky na obrazovce vybledly, vzápětí se rozběhly v úzká pole, sledující dráhy trosek, které po kolizi zůstaly z obou raket. Žluté pole minulo HOME RUN.

"Zatraceně těsně," řekla Charity a zhluboka se nadechla. "Bendere, korekci kurzu. Pospěšte si."

"To už nestihneme," řekla Duboisová, které se znovu vrátila její lhostejná maska. Charity si ještě jednou obhlédla dějiště boje, který netrval ani dvě minuty. Jeden žlutý bod se pomalu přibližoval k povrchu Měsíce. Jejich poslední raketa, vzpomněla si, jejíž cíl zničil Bender laserem. Zřejmě dopadne s vyhořelým palivem a odjištěnou hlavici někde na Měsíci, daleko od MacDonaldu. Dráha se už výrazně odchylovala od kurzu HOME RUN. Narudlý, stále ještě narůstající oblak dosud označoval místo, kde se nacházejí zbytky moronské lodě. Některé trosky vypadaly i po nukleárním výbuchu stále ještě dost velké. Pancéř pláště, usoudila Charity, nebo nějaké větší části motoru. Přezít nemohl nikdo. Ani Moroni nejsou schopni přežít takové peklo. Hrůza bleděmodrých a nažloutlých obláčků označovala zbytky střel, které nevybuchly, a jen docela nepatrně se již mezitím rýsovaly obrysy atomových explozí, značících cestu HOME RUN a jejich zničeného protivníka. V naprosté tichosti zničilo dvacet megaton výbušné síly celou jednu loď, její posádku a zbraně, zatímco druhá loď ztratila skoro všechnu munici.

"Tak jsme zase vyvázli," řekla Charity Skudderovi, dosud značně pobledlému. Duboisová zapnula krátký signál k odvolání poplachu.

"Oblet není možný," ozval se Bender ze svého místa. Malý monitor před ním byl pokryt číselnými údaji. "Je mi líto, ale honili nás o čtyřicet vteřin déle, než je pro nás zdravé. Jestli teď ještě provedeme jeden nízký oblet, nebudeme mít zřejmě už dost paliva na přistání."

"Co rezervy?"

"Rezervy žádné, kapitáne Lairdová." Zvedl ruce. "Můžeme jediné letět přímo na přistání. Máme na to asi dvě minuty."

"Harrisí?" řekla do vysílačky.

Odpovědi se dočkala okamžitě. "Vypadá to, že nemáme na vybranou."

"Budeme muset jít pěšky," upozornila ho. "Nevím, jak daleko."

"A při hloubkovém obletu nás bez problémů sestřelí. Pokud jsem dobře počítal, nemáme už žádné rakety. Nemůžeme tu měsíční stanici ani napadnout, ani odrazit její útok. Co tedy máme dělat?"

"Máme ještě laserová děla," odpověděla nepřesvědčeně. Předčasné přistání se jí přičilo a vyhlídka na těžký pochod neschůdným terénem se jí zamlouvala ještě mnohem méně.

"Zapomeňte na ně," odpověděl Harris. Bender něco zamumlal a souhlasně pohnul hlavou. Pohlédla na Skuddera a ten jen bezradně pokrčil rameny.

"Oukej," řekla a odevzdaně přikývla. "Leťte na přistání, Bendere."

"Kam?"

"Přímo doprostřed," rozhodla. "Duboisová, nechte běžet kameru a oči mějte na stopkách."

"Rozumím," řekla Duboisová stručně. Charity si letmo vybavila výraz strachu, který zahlédla chvíli před koncem kosmické bitky ve tváři této mladé ženy. Bylo takřka neuvěřitelné, že může v jednu chvíli vypadat, jako by byla na pokraji úplného zhroutení, a chvíli nato pak mít svoje city zase takhle pod kontrolou. Chvíli pozorovala profil Duboisové. Rysy jejího obličeje jí něco připomínaly, a třebaže nevěděla proč, pohled na ni jí naháněl husí kůži.

"Spustíme se tedy dolů poblíž dolu číslo jedna," řekl Bender. "U toho velkého přepravníku. To je rozumné místo."

"Držte se západněji," radila Charity jakoby duchem nepřítomna. "Terén je tam — byl — poměrně rovný."

"Oukej." Ozval se signál ohlašující zrychlení a hektický provoz na plošině ustal. Jejich loď se řítila proti měsíčnímu horizontu, a zatímco vstupovali do stínu Měsíce a sluneční světlo zmizelo z průhledných kopulí, jako když utne, narůstající tlak je tiskl stále hlouběji do sedadel. Uplynulo několik minut. HOME RUN zjevně ztrácela na rychlosti, což bylo vidět jen na tom, že se oblouk předpokládané dráhy letu stále silněji lomil a mířil na tu oblast odvrácené strany Měsíce, ke které se přibližovali stále víc a víc. Výška nad povrchem Měsíce byla stále menší. Charity roztržité zaznamenala, že jejich poslední raketa je pořád ještě před nimi, a proklínala se za svoji nepozornost.

"Co je?" zeptal se Skudder.

"Raketa," vysvětlila. "Je tisíc pět set metrů před námi a nějaký kus pod námi. MacDonald sice nezasáhne, ale dopadne někde blízko. Dost blízko, aby nás ohlāsila."

"Jak?"

"Jestli tam dole někdo pozoruje oblohu a vlastní pár dobrých detektorů, pak ji uvidí hned, jak se objeví nad obzorem. Anebo seismické senzory zaznamenají její dopad na povrch." Hlasitě zaklela. "To je tak, jako bychom zaklepali, než vejdemo do dveří. Nebo jako bychom si na oblohu pověsili velký světelný poutač."

"Tak jako tak vědí, že jsme přiletěli," namítl Bender. "Vzpomeňte si na tu moronskou loď, která šla po nás."

"Ještě nevědí, že tu jsme," odpověděla Charity skepticky. "Duboisová, aktivujte znovu hlavici. Snad nám ta zatracená věc poslouží alespoň ke krytí nebo k odvedení pozornosti."

"Rozumím." Duboisová se odtrhla od přístrojů. V tu chvíli si Charity znovu všimla jejího obličeje. "Ještě čtyřicet vteřin," řekla Duboisová, právě když Charity otvírala ústa. V příští chvíli ji opět do uší udeřil řev poplašené sirény a přehlušil její překvapený výkřik.

"Byli jsme zachyceni radarem," zvolal Bender. "To je MacDonald."

Komputer nakreslil na mapu měsíce obrys základny, poblíž horizontu. Měsíční povrch mezitím už zabíral přes polovinu velké obrazovky. HOME RUN právě míjela ve výšce sto kilometrů skupinu kráterů, z nichž ten největší byl, jak si letmo vzpomínala, pojmenován po Ernstu Machovi. Blikající světelná skvrna označovala stanoviště radarového zařízení, které je zachytilo. Další dvě světelné skvrny se objevily vzápětí, jak byly aktivovány další radary. Vysílačka přepnutá na příjem se najednou rozezpívala zmateným sledem tónů, byla to jakási výzva, jaké mohl rozumět jedině Moron nebo počítač. Charity jako hypnotizovaná pozorovala krátké čárkované označení velkého dopravníku horniny, mířícího přímo proti nim, zatímco Bender udržoval HOME RUN se stále se snižující rychlostí na její balistické křivce. Ve vysílačce náhle zavládlo ticho. Zaměřovací přístroje objevily novou aktivitu v oblasti, do které přilétali. Náhle byly zapnuty stroje vyrábějící a shromažďující energii, bezpochyby aby je mohli začít ostřelovat, dokud ještě tvoří jasně viditelný cíl.

"Možná je i dobře, že jsme se vykašlali na ten přelet," řekla Skudderovi, který zřejmě začínal ztrácet přehled. "Tam dole se to zatraceně mele."

Výška už klesla na dvacet kilometrů, vzdálenost od cíle byla teď už jen sotva dvě stě kilometrů. Z vysílačky se znovu ozvalo ono známé varování nebo výzva. Bender vypnul přídavné motory a tunová tíha, spočívající Charity na hrudi, v jediném okamžiku zmizela. Charitino napjaté tělo se naplň v bezpečnostních pásech vymrštilo vzhůru, byl to reflex, kterého se ani po všech těch letech nezbavila. Neviditelné prsty radaru, které se po nich natáhly, zesílily a prodloužily se, zaměřovaly se, jako by připravovaly cestu vlastním střelám.

Duboisová se nečekaně chopila iniciativy a vypnula poplach bez jakéhokoliv příkazu. V příští chvíli se však rozeřval poplach další.

"Nebezpečí kolize," vykřikla Charity vyjeveně. "Co to má znamenat?"

Byli už jen osmdesát kilometrů od cíle a nebe kolem nich bylo jako vymetené. Pak rozeznala Charity žlutou značku, přibližující se jejich směrem.

"Vzdálenost šedesát kilometrů," hlásil Bender. "K čertu, je to rychlé."

"Nevidím žádný pohon," vydechla Charity, zírající na infračervený přenos. Charakteristický tepelný chvost zapnutého reaktivního motoru naprosto chyběl. A i přes nevýhodný úhel pohledu by něco měli vidět.

"Žádný to nemá. Jak mohli tu věc dostat nahoru bez pohonu?" Bender stiskl nějaký přepínač a na jeho obrazovce se objevilo něco, co vypadalo jako schematický obrázek krabice od bot.

"Co to vůbec je?"

"Kontejner na rudu," odpověděla Charity ve stejném okamžiku, kdy to poznala. "A blíží se ještě jeden." Druhý bod se pohyboval v závěsu za prvním. "Uvedli do provozu přepravník. Jsou to kontejnery na připravenou uranovou rudu, tak asi padesát tisíc brutto registrovaných tun na jednu bednu."

"To vypadá, jako by Goliáš vzal Davidovi prak," zavtipkoval Skudder. "Ovšem jestli už Moroni jen hází kameny, tak to jim asi pomalu dochází dech."

"Pokud nás jeden z těch kamínků zasáhne, všichni si tu před smrtí užijeme větší astmatický záchvat," odpověděla Charity. Ve skutečnosti si však nedělala nijak vážné starosti. Kontejnery se pohybovaly po určené dráze a sotva mohly nějak manévrovat. Usměrovací motory byly na nich zamýšleny jen na pomalé, několikaměsíční driftování vesmírem. Tyto kontejnery byly původně zkonstruovány pro dopravu na orbitální stanici a na plánovanou základnu L5 v prostoru mezi Měsícem a Zemí. "Možná jsme se jenom připlétli do nějaké nakládací operace," dodala, právě když první kontejner explodoval. Záblesk na okamžik oslepil nejen ji, ale i Bendera, který se nakláněl nad zaměřovacím zařízením laserového děla a vzápětí bolestně vykřikl.

"Odpálili ho," vykřikla Duboisová, třebaže zřejmě toho taky moc nemohla vidět.

"Sakra," vykřikla Charity a protírala si oči. "Vyhlášte dekompresní poplach, rychle." Obrátila hlavu směrem, kde tušila palubní vnitřní vysílačku. "Harrisí, nasadit přilby. Všichni si kryjte hlavu." Její slova sotva překřičela řev dekompresního poplachu. Další záblesk ji zasáhl do rozbolavělých rohovek, až si rychle přitiskla pěsti k obličeji. "To byl ten druhý kontejner," vykřikl někdo do všeobecného rámusu. Coś zabušilo do vnějšího pláště jako krupobití, byly to drobné úlomky, které byly nejrychlejší. Charity sáhla za sebe, sundala tlakovou přilbu z úchytky za sedadlem, nasadila si ji a zavřela hledi. Potom připojila vzduchovou hadici. Bez tony byli napojeni na palubní systémy, což byla okolnost, která se jim v příštích minutách mohla stát osudnou. Další záblesk, jenž vzápětí vyvolal další poplach, tentokrát radiační. Opět si jednou musela klást otázku, k čemu je vlastně dobrý ten pekelný, ochromující řev různých poplašených sirén. Konec konců nemohou zemřít víc než jedenkrát. Krupobití polevilo, avšak náhle zase získalo na síle. Zřejmě se dostali do mraku trosek z druhého kontejneru. Rozmazaně rozeznávala tlačítka a ve světle se hekticky pohybující siluety Duboisové a Bendera, kteří, naplň ještě slepí, se pokoušeli dostat HOME RUN co nejdál od místa explozí. Čtvrtý záblesk vrhl ostré stíny do části lodi, v níž se nikdo nenacházel. Měřič radiace zářil děsivě rudě. Pak je zasáhl první veliký balvan a vražedný úder protřepal lidi i výzbroj jako kostky v nějakém obrovském kalíšku. Druhý úder byl ještě horší než první. I v tom hrozném hluku zaslechla Charity hrozivě hvízdavý zvuk unikajícího vzduchu. Středová osa se s praskáním zlomila a držáky můstku pod silou dalšího úderu povolily. Na dvě nebo tři vteřiny vysadila světla, a když se zase rozsvítila, explodoval pod stropem jeden z energetických článků v oblak jasně bílého

světla a smolně černý, mastný dým. A znovu se HOME RUN srazila s dalším obrovským úlomkem. Charity se cítila jako moucha, která se uvnitř velkého, dunícího litinového zvonu zoufale pokouší vyhybat se jeho stěnám i srdci zvonu. Zásobníky s municí a výzbroj se uvolnily z držáků ve stěnách a absurdně pomalu, majestátně se pohybovaly Charitiny zorným polem.

Pak veškeré zvuky utichly a nastalo mrtvé ticho, třebaže bylo dál cítit otřesy. Loď se kolísavě řítila k povrchu. Drobná jinovatka pokrývala pulty a obrazovky.

"Vzduch je pryč," hlásila Duboisová palubní vysílačkou. Ujala se Benderova pultu.

"Kolik ještě?" zeptala se Charity se zjevnou obavou v hlase.

"Dvě, ale už nás minuly," Duboisová ukázala na obrazovku. "Zasáhla jsem ty rakety, po té třetí explozi. Je možné, že laserový paprsek poškodil jejich roznětky. Proletěli jsme."

Charity se ohlédla. Vnitřek HOME RUN byl jediný chaos poletujících beden, vyrvaných vzpěr, rozbitých nádrží. Kapky nějaké tekutiny se típly půvabně růžovou barvou. Podle té barvy se dalo soudit, že to je nějaký grafitový mazací prostředek, nebo snad ubohý zbytek nějaké láhve červeného vína, propašované na palubu. V mezipalubě zela velká, nepravidelná a ohořelá díra, právě tam, kde vybuchl energetický článěk. Navíc bylo několik čistých, pravoúhlých děr tam, kde se urvaly jednotlivé dílce plošiny. Mústek se volně vznášel v prostoru, pouze na dvou stranách ještě spojený s pláštěm lodi, přetržené kabely šlehaly do vzduchoprázdna a jiskřily, kdykoliv se navzájem dotkly. Pokaždé, když se tak stalo, kontrolní světýlka i obrazovky zablikaly. Přesto mohla Charity na obrazovce komputru vidět, jak se oba poslední kontejnery od nich rovnoměrnou rychlostí vzdalují. Dopravník, který se táhl před nimi jako prodloužená přistávací dráha, zjevně vystřílel všechnu svoji municí.

"Co to bylo?" zeptal se Skudder. Jeho hlas měl v rušeném kanálu vysílačky poněkud plechový zvuk.

"Zaminovali kontejnery," vysvětlila mu Charity a současně ventilovala všechn svůj vztek. "Pár malých taktických atomových zbraní, které by vlastně pro nás neměly představovat žádné nebezpečí, a to celé zabalené do několika tun uranu a hlušiny. Lepší šrapnel si nedokážu představit. A pak to jednoduše katapultovali naším směrem a nechali to bouchnout."

"Dostali jsme několik velmi těžkých zásahů," řekl Bender, stále si ještě vytírající oči. "Máme nejmíň tři velké trhliny a myslím, že plášť utrpěl i další těžká poškození."

"Jak jsme na tom s motory?" zeptala se Charity.

"Žádné údaje," odpověděla Duboisová lakonicky. Nikdo nic neřekl. Charity pohlédla dolů na kouřící díru v mezipalubě, potom na obrazovku. Byli ve výšce pouhých dvou kilometrů a rychlost, kterou HOME RUN ještě měla, se nyní dala odhadnout přesněji. Nyní letěli notný kus stranou od dopravníku, který se přesunul k okraji obrazovky.

"To znamená, že si prožijeme další tvrdé přistání," řekla Charity nakonec. "Doufám, že jsou všechny pohonné látky vypuštěné."

"Nádrže jsou prázdné," přikývla Duboisová. "Tedy pokud ještě displej funguje. Takže přinejmenším aspoň nevybuchneme, až se zhroutí reaktor."

Obě ženy se na sebe navzájem zadívaly.

"Sto osmdesát kilometrů za hodinu horizontálním směrem," řekla Duboisová stručně. "Myslím, že vertikální rychlost ani není třeba počítat."

"Nějaký kus se budeme ještě kutálet," usoudila Charity polohlasně. "Pokud se nezarazíme o nějakou solidní horu."

"S tím nepočítej," prohodil Skudder, zírající jako u vytržení na obrazovku. Výraz jeho tváře připomínal chodce, který se ocitl přímo uprostřed dopravní nehody. "Ta krajina je plochá jako prkno."

"Bývaly časy, kdy jsme měli trochu štěstí," řekla Charity. "Jak dlouho ještě?"

"Devadesát vteřin," hlásil Bender.

"Bendere, snažte se stabilizovat letovou polohu tohoto krámu. Jestliže největší náraz zadrží náš silně obrněný zadek, máme šanci." Odhodlaně si rozeplula pásy, chytila tornu, kterou měla pod sedadlem na podlaze. "Rychle, ostatní pryč odsud. Mústek půjde bezpochyby k čertu. Najděte si nějaké úkryty ve výklencích stěn, než to zase začne, a držte se pevně." Odrazila se do volného prostoru. "A vy, jak budete hotov, Bendere, přijďte za námi."

"Rozuměl jsem," odpověděl. Skudder, Henderson a Duboisová se pustili rychle každý svou cestou k nějakému výklenku, jejichž obsah se skoro kompletně vysypal do volného prostoru. Charity volnou rukou chňapla po jednom z přetržených ukotvovacích řemenů, přitáhla se k nejbližšímu výklenku a zbytek řemene si omotala kolem těla. Potom si připojila tornu ke svému tlakovému obleku. Chladný čistý vzduch rázem nahradil už lehce zapáchající směr v její přílbě. Našla ještě dva další konce řemenů a pevně se připoutala. Skudder na ni zamával ze svého výklenku, ovinutý řemeny jak mimino v povijanu. S uspokojením ještě zahlédla, že taky Harris a jeho dva lidé se už stačili dostat do bezpečí. Naskočily stabilizační trysky a po chvíli zmizel ten mizerný pocit jako na kolotoči. Koutkem oka ještě Charity zaregistrovala, jak si Bender rozeplnul popruhy a sklonil se pro tornu. Vtom jí její vnitřní hlas vyslal varovný signál. Zapnula vysílačku a otevřela ústa.

A v tu chvíli se znovu rozduněl ten veliký zvon a celý svět se zhroutil. Už ne, pomyslela si ještě, když opět narazila zátylkem na nějaký tvrdý předmět. Pak se jí konečně zatmělo před očima.

Jaredský pilot udržoval kluzák přesně v polovině výšky mezi ledovou masou a oblačným pokryvem nad jejich hlavami. Na spodní straně obrovského nakupení mračen byl vítr silný, ale přijatelnější než nahoře v mracích a neustávající divoké přívaly deště se rozbíjely o nečetné vyvýšeniny arktického ledového masivu. Současně se kolem i rozjasnilo, protože příkrov mračen nebyl už tak hustý jako v blízkosti tornáda. Tlaková vlna, která vznikla náhlým

zvětšením díry a zhroutením oka uragánu, také tady zanechala své stopy. Na několika místech se v ocelové šedi tipyly kaluže vody a mezi nimi i led tál rychleji, než se rozpuštěná i dešťová voda stačily odpařovat.

"Všude klid," řekl Gurk, což bylo ovšem poněkud přehnané. Seskupení mračen se na obrazovce radaru pohybovala k severozápadu, jak je vychylovala rotace Země. "Nevypadá to, že by se podobná událost měla v dohledné době opakovat. Alespoň, dokud nebudeme z tohoto nečasu venku."

Stone si přitáhl bundu těsněji k ramenům. V kluzáku bylo pořádně zima a vlhko. Trhlina v plášti se nedala zakrýt a zřejmě ani vytápění kabiny nepatřilo k těm palubním systémům, které přestály tlakovou vlnu. Kluzák dostal pořádnou ránu do boku a pokaždé, když Stone ztratil v nějakém dalším větrném víru rovnováhu, spustila se mu znovu krev z nosu.

"Co je s tou dírou?" zeptal se.

"Roste a rozšiřuje se," odpověděl Gurk. "Z toho alespoň vycházím. Na tuto vzdálenost mohu radarem poznat jen tolik, že se vytvořilo nové oko jednou a půlkrát větší než to staré."

"Myslel jsem, že průměr díry se zdvojnásobil."

"Samozřejmě." Gurk náhle kýchl a bez zábran si utřel nos rukávem bundy. "Oko roste trochu pomaleji než samotná díra. Ještě jeden nebo dva skoky a celý ten uragán se zhroutí sám do sebe." Obrátil se k Stoneovi. "Asi hodně lpíte na té věci, co?"

"Cože?" Sledoval směr trpaslíkova pohledu a uvědomil si, že pořád ještě v levé ruce svírá plný sáček. Použitý více než jedenkrát.

"Ach tak," řekl dotčeně a odhodil sáček stranou. Teprve nyní si všiml, jak má zkehlé ruce.

"Jak to, že to jde tak rychle?" zeptal se.

Gurk se ušklíbl. "Přece jste bystrá hlavička, Stone. Přemýšlejte dál." Pak mávl rukou. "Nebo to raději nechte být."

Kluzák se potácel dál. Stone si odpustil další komentář.

"Jsem přesvědčen, že to nebylo první nečekané rozšíření," usoudil Gurk opět nečekaně vážně. "Jenom jsme ty druhé nepostřehli, zřejmě byly mnohem nenápadnější. A příliš rychle jsme vyklidili Černou pevnost, poté co se našim novým přátelům stal tady ten malér."

"A odkud se bere energie k těm skokům?"

"To je důležitá otázka." Trpaslík se nadzvedl ze svého sedadla, pak se zastavil a znovu se uhnízdil. "Hodil jste už někdy kámen do kaluže, guvernére?"

"Co prosím?"

Gurk se hlasitě vysmrkal do rukávu. "Jestli jste už někdy hodil kámen do kaluže."

Stone rezignovaně přikývl.

"No a co se stalo?"

"Kámen vytvořil vlny," odpověděl Stone netrpělivě. "Ale co to má společného s transmitérem?"

"Už jste na to skoro přišel," odpověděl trpaslík klidně. "Představte si tu kaluž. Vlny se rozbíhají od středu a když pomalu dosáhnou okraje, voda je prostě zase pohltí. Ale jestliže je kaluž zahrazena nějakou stěnou, která má rovné kolmé hrany, vlny se odrazí a běží zpátky tam, kde vznikly. Některé vlny jsou rychlejší než jiné a některé jsou slabší než jiné..." Gurk rozpráhl ruce. "Ale nakonec se všechny vrátí zpět."

Stone svraštil čelo. "No a?"

Další série prudkých nárazů větru zatřásla kluzákem jako plastikovou krabičkou a na několik minut zabránila trpaslíkovi v odpovědi. Oba se pevně drželi konzol, zatímco jaredský pilot zápasil o vládu nad kluzákem. Během té chvíle nebezpečně ztratili na výšce a pilot udržoval motory v maximálních otáčkách, aby udržel odstup od země.

"No a ten náš kámen byla explozivní černá díra," řekl Gurk, když nastal zase klid. "Co je ta kaluž, to si určitě dokážete spočítat sám."

Opravdu, pomyslel si Stone s nečekanou radostí. Náhle mu v duchu vyvstal obraz mnohonásobně rozvětvené sítě rour a tunelů, ve kterém je náhle na na jednom odlehklém místě odpálen granát. Vždycky si moronskou transmitérovou síť představoval jako obrovskou pavučinu nebo něco jako kanalizaci. Největší část energie, kterou uvolnila explozivní černá díra, se dostala do sítě a jen zlomek z ní unikl zpět na orbitální město, do Černé pevnosti a několika stovek menších transmitérů v sluneční soustavě. Největší část energie, která by dokázala roztrhat Slunce na kusy, se stále ještě nacházela v hyperprostorovém pletivu, spojujícím veškeré transmitéry. Přímou viděl před sebou, jak se jednotlivá spojovací vlákna roztahují a napínají až k prasknutí, zatímco se úderná vlna výbuchu šíří sítí. Na několika místech se snad podobně jako na severním pólu protrhne prostor a na jiných vyplivnou transmitéry žár, radiaci, smrt a zkázu na všechno nacházející se na druhé straně, tak jako se to stalo v orbitálním městě. Ale všude tam, kde byly transmitéry vypnuty nebo uzavřeny, se úderná vlna odrazí, změní směr a rozběhne se zpátky, odkud přišla.

Zpátky na Zemi. Zpátky na severní pól.

"Nepočítal jsem s tím, že první odražené vlny přijdou tak rychle," řekl trpaslík zamyšleně, "nebo tak prudce. Závisí to na vzdálenosti k nejbližšímu průchodu, a taky jestli budou tyto uzavřené nebo ne." Pokrčil rameny a pohlédl na guvernéra. "Bude to chvíli trvat, ale opravdu těžké zpětné úderky teprve přijdou. Pokud dřív nezavřeme tu díru, nedokážeme to už nikdy."

"Zpětné úderky," opakoval Stone nechápavě a myslel na gigantický vír, který rozmačkal dva kluzáky, jako by to byly mouchy, a třetí kluzák poškodil natolik, že je zralý do šrotu. Pokud se jen pár procent vši té energie, kterou bomba napumpovala do transmitérové sítě, dostane zpátky na Zemi, pak už vůbec nebude záležet na tom, jestli stále ještě zuřící válku na zemském povrchu i na oběžné dráze vyhraji Moroni nebo Jared. Země pak jednoduše zmizí v nepravděpodobném řetězci výbuchů, které nakonec promění Slunce v novu.

Kluzák se opět zapotácel a Stone se musel zase přidržet své nefungující vysílačky. "Pilot by se mohl trochu víc snažit," řekl nevrle, "abychom se nerozmázli o led."

"Už čtvrt hodiny nedělá nic jiného," odpověděl Gurk jízlivě. "Od chvíle, kdy byly motory poškozeny bleskem."

Stone s námahou naprázdno polkl. Špinavě šedá ledová plocha pod nimi jako by se náhle značně přiblížila. Pokud se kluzák zřítí v této pustině, nikdy se jim nepodaří smřsti uniknout. Povětrnostní podmínky, stejně jako terén, by daly zabrat i vycvičené a zkušené polární expedici, natož pak jednomu trpaslíkovi, jednomu mravenci a jednomu muži, kterému pořád teče z nosu krev.

"Jen klid," řekl Gurk, kterého celá ta situace zřejmě nesmírně bavila. "Dokážeme to."

"Až do Kolína?" zeptal se Stone skepticky. "Ta skořápka se nedostane ani k Islandu."

"K prstenci," řekl Gurk. "Podívejte se dopředu."

Přimhouřil oči a upřeně se zahleděl určeným směrem. Jakýsi černý, rovnoměrně zahnutý pás tam odděloval temně šedý led od nepříliš světlejší zamračené oblohy.

"Jaredi nám poskytnou jiný kluzák," řekl Gurk.

"Doufejme." Stone se nahnul blíž k dosud nepoškozenému čelnímu sklu a pozoroval horizont. Úzký pás se rychle přiblížoval, a jak se vzdálenost zkracovala, rozeznával stále víc detailů. Kruh byl obrovský, třikrát silnější než prstenec, který byl v Černé pevnosti. Avšak s přihlédnutím k tisíckrát většímu průměru byl tento prstenec ve skutečnosti křehký a zranitelný více, než kterýkoliv jiný transmitter, které nedokázaly zastavit explozi. Stone si bezděčně kladl otázku, jestli nemusí Jared ztroskotat už jen na tom, že navzdory obrovskému množství milionů tun materiálu ze zničených velkoměst a z rozebrané moronské pevnosti budou schopni postavit kolem té díry jen bezmála papírový plot. Mezi strojními halami se pohybovaly titěrné mechanismy, sběrače šrotu, nazývané běžci, přemísťující různé stavební dílce na místo určení. Tři obrovské nákladní kluzáky se vznášely nad prstencem jako váčky. Za stroji se daly rozeznat velké kopule obrovských elektráren, přebudovaných Jaredy z ukořistěných velkých moronských kluzáků. Jedno staveniště se řadilo k druhému, celý jejich řetěz se táhl od obzoru k obzoru po celé délce ledové pláně.

Kluzák s vyjícími motory počal klesat, prstenec se zvětšoval a vyrůstal v pravidelnou, hladkou hráz, za kterou se skrývalo vše ostatní.

"Jaredi si docela pěkně pospíšili," řekl Stone, jenž tvář v tvář hektické aktivitě na povrchu poprvé pocítil něco jako naději.

"Budeme si muset pospíšet ještě o něco víc," odpověděl trpaslík pesimisticky.

Kdosi ji budil tím, že ji do zátylku zatloukal na prst dlouhé hřebíky. Ve svém současném stavu proti tomu nemohla nic podniknout, ale že ten neznámý trapič k tomu používal pneumatické kladivo, to bylo naprosto neodpuštělné.

"Ne," vykřikla vztekla a chtěla se napřímít. Hlava se jí rozletěla na kusy a jednotlivé kusy tančily vířivé tango, než se zase poskládaly dohromady. Charity si nebyla jista, jestli má všechny kousky na svém původním místě, každopádně už zase znala alespoň své vlastní jméno.

Opatrně otevřela levé oko a zašilhala směrem, který považovala za nahoře. Třpytil se tam jasně bílý kotouč, jen na dlaň vzdálený od jejích očí. Měsíc, pomyslela si nelogicky. Pak rozeznala obličej.

"Zatracené svinstvo," zamumlala.

"Všechno v pořádku?" zašeptal, přičemž její ušní bubínky se vzepjaly a proměnily ji mozek v bramborovou kaši. Znovu zavřela oči a asi desetkrát se zhluboka nadechla. Potom zvedla pravou ruku a opatrně ji pohnula.

"Nevypadá to tak."

"Ticho," zalapala po vzduchu a otevřela obě oči. Světlo ji bodalo do očí, když se však rozplynul slzný závoj kolem jejích očí, poznala, že je kolem skoro naprostá tma. Ležela v něčem, co po delším pozorování dokázala identifikovat jako neurovnanou hromadu proviantních balíčků, spacích pytlů, náhradních dílů, zbraní a kanystrů s municí. Po chvíli poznala, že ta doleva zkroucená protažená věc je její levá noha. Z bolesti se dalo usuzovat, že na ní bude asi mít pár pořádných modřin, ale kosti byly v pořádku. Dlouho si však nebyla jistá, jestli může to samé říct i o svojí hlavě.

"Nesahat," zamumlala a opřela se na loktech.

"Co?" zeptal se Skudder starostlivě.

"Přestaň řvát!" vyštěkla a na chvíli znovu zavřela oči.

"Já neřvu," odpověděl uraženě.

"Nezlob se," vypáčila ze sebe těžkopádně. "Necítím se moc dobře."

"To se ženám stává pořád," rýpl si rozmrzele.

Zavrtěla v přilbě hlavou a vzápětí toho zalitovala. "Ne," řekla. "Prostě jenom musíš dýchat tišeji a laskavě přestaň šustit kůží."

Zřejmě o ni měl opravdu starost. S úlevou se na ni usmál.

"Ted," řekla a v duchu si kladla otázku, jak asi musí vypadat. "Už zase to děláš. Přestaň se šklebit."

Ignoroval ji, beze slova ji vzal do náruče a přitiskl k sobě. Zřejmě jí přitom praskly některé nalomené kosti, ale kupodivu jí to bylo jedno. Opětovala objetí, jak jen mohla, a dovolila mu, aby jí pomohl na kolena. Nohy se jí trochu příliš třáslly, ale podařilo se jí vstát.

Pomalů se rozhledla kolem sebe, ale rozum odmítal akceptovat obraz, který se jí vnucoval ze všech stran. Napravo od ní napůl ve tmě visely rozbité zbytky můstku a propletenec kabelů, hadic a drátů se napínal jako něco mezi pavučinou a houpací sítí až k platformě, rozlomené na tři kusy. Po nějaké době rozeznala nad sebou nejasné obrysy

tunových bloků strojů a akumulátorů, které se původně nacházely pod mezipalubou. Některé z obrovských agregátů ze sklepa se vyrvaly z ukotvení a teď visely ve změti držáků a napínacích lan. Několik svítidel ještě zářilo, tam kde konzoly jako zázrakem nepřerušily přívod proudu. Tmavomodrá, řidká tekutina prolínala mezi troskami a vzhůru stoupaly obláčky páry. Ani nechtěla vědět, co je to za bizarní látku, která potřebuje tak dlouhou dobu, aby ve vakuu vyprchala. Několik kanystrů plavalo v podivné břečce. Na druhé straně zaznamenala nepatrný pohyb.

"Co je s ostatními?" zeptala se.

"Duboisova s Harrisem jsou dole u Steinera a Estevezové," odpověděl Skudder. "Zbývající dva vojáci zůstali pohřbeni pod jedním z těch strojů." Odmlčel se.

"Není už naděje." Na jazyku pocítila trpkou příchut'. Poslední dobou se stalo blbým zvykem, že přežívala spoustu svých druhů. "Co je s Benderem?"

Skudder beze slova zavrtěl hlavou. Charity si vzpomněla, jak Bender shodil bezpečnostní popruhy zrovna před nárazem, a jen stěží potlačila nával nevolnosti. "Zatracené svinstvo."

"Henderson je venku," řekl Skudder ve snaze povzbudit ji. "Ten nemotora to přežil bez jediného škrábnutí."

"Tak doufejme, že nikam nezabloudí," řekla. S námahou se začala hrbat nahoru. Skudder ji musel podepírat, aby neztratila rovnováhu. I přes nízkou gravitaci měla v první chvíli pocit, jako by na ramenou nesla tunové závaží.

"Tak jsme dole," řekla potom. "A myslím, že jsme nemohli dopadnout hůř." Za tuto předčasnou poznámku se jednou bude sama proklínat. "Doufejme jenom, že ta nekonečná katastrofa má aspoň dobrý důvod."

"Přistáli jsme na kraji dolu číslo jedna," řekl Skudder. "Až dosud je všude klid. Vypadá to, jako by tam venku vůbec nikdo nebyl."

"Jak jsme daleko od přepravníku?"

"Dvacet, třicet kilometrů," odpověděl. "Henderson tvrdí, že vidí i navigační věže. Proč?"

"Po těch magnetických kolejích se mohou dopravovat podvozky pro kontejnery, ale taky malé osobní vozy. Pokud si nás budou chtít Moroni posbírat, pak přijdou určitě odtud." Pokusila se kulhavě postoupit o krůček dál. "A jestli se my chceme zdejchnout, pak právě tam máme nejlepší šance. Nebo na nějakém transportním běžícím pásu, pokud je aspoň jeden někde poblíž."

Skudder jí pomohl přelézt hromadu trosek. Malá modrá louže mezitím úplně zmizela. Někde ve tmě viděla Charity malíčká bílá světýlka a chvíli jí trvalo, než zaznamenala obrysy obrovské, protáhlé díry v plášti, kterou bylo vidět hvězdné nebe. Pohled na hvězdné nebe vždycky milovala. Ve skutečnosti to byl právě tento pohled, co jí na univerzitě a později pak na vojenské akademii dával i v nejtěžších chvílích sílu, aby vydržela a šla dál. Nyní, když kulhala vrakem přes rozbité zbytky strojů, přístrojů a snad dokonce i lidí, začínala ten pohled nenávidět.

Vtom po ní sklouzl světelný kužel. "Tady jste," řekla Duboisová. Dřepěla mezi dvěma rozšklebenými polovinami jednoho strojového bloku, jehož účel se dal nyní poznat ještě míň než předtím. Estevezová, štíhlá urostlá žena, jejíž vzpřímené a poněkud strnulé držení těla neskryl ani neforemný skafandr, jí beze slova pokynula. Někde našla laserový nůž a teď s ním něco kutila v divoké změti drátů, ve které nakonec Charity dokázala rozeznat zbytek kabelového svazku ze středové osy. Laserový paprsek, ve vakuu neviditelný, přeřízl svazek drátů a kdesi nahoře zhasla poslední světla na jedné z pomačkaných konzol.

"Našli jsme Danielu," řekla Duboisová. "Už se jí nedá pomoci."

"A Cortez?" zeptala se Charity bez jakékoli skutečné naděje.

"Tady dole," řekla Estevezová a mnohonožně posvítla na cár skafandru, pohřbený pod půldruhého metru vysokou vrstvou trosek, slabým narudlým paprskem baterky.

"Je nějaká šance ho odtud dostat?"

Duboisová beze slova zavrtěla hlavou. Ve zvláštním přísvisu odraženého světla z kapesních svítilen poznala Charity z výrazu Estevezové, že tato žena s tím nesouhlasí, ale raději mlčí.

"Kde jsou Steiner a Harris?"

"Zkoušejí to z druhé strany," řekla Duboisová lhostejně.

"Přesvědčte se, jestli je mrtev," řekla Charity. "Ale pospěšte si. Musíme pryč odtud." Narovнала se a zadívala se na druhou stranu hromady trosek. "Harrisí, jak daleko jste se k němu dostali?"

"Ani o kousek."

"Tak tam toho nechte a pomozte Estevezové. Chci mít přinejmenším jistotu."

Na druhé straně se vynořily siluety Harrise a Steinera. Charity kývla na Estevezovou, která si už zase dřepěla a pokračovala ve své práci, potom se odvrátila směrem k díře v plášti. Skudder ji beze slova následoval a zachytil ji, když cestou málem upadla.

"Co je to?" řekla s odporem a vytáhla botu z rosolovité, světlé hmoty.

"Vypadá to jako med," usoudil Skudder. "Že by něco z potravin?"

Charity mu vzala z rukou baterku a posvítla na podlahu. Tato část zničeného stroje jí připadala povědomá. Pak uviděla tři dost velké, temné chuchvalce.

"Vejce," řekla.

Skudder tiše hvízdal. "Proboha," řekla, "ty věci ale mají výdrž."

Naklonila se nad nejbližší chuchvalec a opatrně se ho dotkla rukavicí. Jeho obal jí na dotek připadal jako tvrzená guma, v první chvíli trochu poddajný, vzápětí však tvrdý jako žula. Kovové tyče, na kterých vejce leželo, byly zprohýbané a svým uspořádáním připomínaly vzdálené ptačí hnízdo.

"Vypadá naprosto neporušené," podotkla Charity a podívala se na ukazatel teploty na svém předloktí. "Je tu ještě poměrně teplo. Vůbec bych se nedivila, kdyby bylo naprosto v pořádku." V jejím hlase se ozývala skepse. Tato část Měsíce se dosud nacházela ve tmě a od chvíle, co se jim do lodi udělala první díra, teplota uvnitř rapidně klesla.

Bylo nepředstavitelné, že by nějaká živá bytost za těchto podmínek dokázala bez ochranného obleku vydržet déle než pár minut.

"Kolik jich vidíš?" zeptal se Skudder. Kuzelem světla prohledávala veškeré plochy před sebou. "Nejmíň tři," řekla. "Dost možná, že ostatní leží ještě níž."

"Co budeme dělat?"

"Nic," rozhodla se po chvíli. "Oficiálně o tom vůbec nic nevíme." A jestli to nezkomplikuje Harris, dodala ještě v duchu, pak to bude jen v pořádku. Vrhla směrem ke Skudderovi varovný pohled a kývnutím hlavy ukázala na čtyři postavy, které se za nimi pokoušely uprostřed světelného kruhu uvolnit z hromady trosk nějaký větší kus stěny. Rychle přikývl.

"Měli bychom zmizet," řekla a vrátila mu baterku zpátky.

Venku se až po kotníky zabořila do prachu. Celý měsíční povrch byl rovnoměrně pokrytý jemným prachem, měkkým polštářem, který taky trochu zmínil jejich náraz. Rozhlédla se kolem dokola, ale nikde v okolí neviděla žádné skály ani kráterové útvary. Obloha byla temně černá a posetá hvězdami Mléčné dráhy. Charity stála uprostřed širé planiny, lemované v dálce několika pahorky. Krajina byla černá na černém pozadí, jako na mořském dně anebo v uhelném sklepe v noci. Nebyly tu žádné ostré obrysy, žádné hrany, pravé úhly, jen temnota, měkká jako vata. Hranice horizontu se dala nejsnadněji poznat tak, že nestejně rozdělení hvězd náhle skončilo, když sklonila oči o něco níž. Dosud neměla úplně v pořádku smysl pro rovnováhu. Znovu zápasila s nevolností a současně v ní narůstal pocit dezorientace, dokud nesáhla po Skudderově paži a nenalezla v ní oporu. Potom uviděla hlubokou rýhu, táhnoucí se mezi skalisky k horizontu.

"Pane na nebi," vydechla.

Skudder sledoval směr jejího pohledu. "Naše přistávací dráha," řekl s nevěřicným úžasem.

"Je to minimálně deset kilometrů," řekla a vykročila dopředu. Následoval ji. Rýha byla místy tři až čtyři metry hluboká. V nepravidelných rozestupech nacházeli pancéřové pláty, zlomené traverzy výztuže trupu a trosky strojů. Tu a tam se třeptil koberec maličkých střípků, zřejmě zbytky pancéřovaného skla z výhledových kopulí. Charity měla pocit, jako by jí mozek zasáhl krutý mráz. Setrvačnost, hmotnost a rychlost nepotřebovaly ani celou minutu, aby proměnily komplikovaný, odolný a ovladatelný kus lidské technologie v povalující se smetí.

Skudder došel k ní. Objala ho jednou paží a pak se obrátila zpět k HOME RUN. Byli vzdáleni asi padesát metrů od vraku a navzdory tmě se daly rozeznat hrozné díry, vyrvané v plášti. Obrnění bylo ve velkých kusech strháno. Byla schopná na trupu rozeznat několik držáků, ke kterým byly připojeny odpalovací hlavňe pro rakety nebo vnější nádrže. Největší část protizárového štítu a pohonných agregátů chyběla, jednoduše zmizela, roztroušena kdesi na povrchu Měsíce.

"Ta plechovka si udělala pár boulí, co?" zavtipkovala, ale znělo to utrpeně.

"Je to div, že jsme ještě naživu," odpověděl Skudder s nebyvalou vážností. Přes jednu dlouhou, dvakrát zlomenou rouru přelezla červeně oblečená postava a zamávala na ně.

"Kapitáne?" ubezpečil se Henderson vysílačkou.

"Ano, jsme tady," odpověděla Charity po chvíli. "Viděl jste nějaké známky života?"

"Ne. Všude je klid."

"Takže žádná návštěva," řekla Charity bez skutečného ulehčení. "Tak běžte dovnitř a pomozte ostatním. Pokuste se vyhrabat zbraně a výzbroj, především ale ten komputer a tu ztracenou bombu, jestli vůbec bude něco z toho ještě k mání."

"Dobře," řekl Henderson a zamířil k díře v trupu. "Objevil jsem dopravní saně. Vypadají trochu pomuchlaně, ale snad ještě fungují."

Dívala se za něj, dokud jeho červený skafandr nezmizel v temnotě vraku. Pohled na něho jí však připomněl ještě něco jiného.

"Pojďme ještě pár kroků," řekla. "Kde je ten dopravník?"

Skudder ukázal na severozápad. "Tam dole. Henderson vylezl kus nad vrak, aby se ujistil."

"Nic nevidím," řekla Charity po chvíli. "No, při té vzdálenosti není ani divu."

Skudder si ji změřil skeptickým pohledem.

"Každopádně jsme na Měsíci," pravila. "Tady už kvůli zakřivení povrchu není vidět nijak zvlášť daleko."

Zvedla ruku, ukazováček si přiložila k přílbě před ústy a pak stiskla přepínač vysílačky. Skudder se zatvářil zmateně, pak ale náhle pochopil. Výpnula vysílačku a on bez váhání udělal totéž. Opatrně se naklonila k jeho přílbě, až se jejich hledí dotkla.

"Slyšíš mě?"

"Docela dobře." Nevelká jasnost odpovědi svědčila spíš o pravém opaku.

"Přenos zvuku," vysvětlovala spěšně. "Tohle plastické sklo tlumí bohužel až moc dobře, ale zato je naprosto nerozbitné. Nic v životě není marné." Zašklebila se na něho. "Nerada se spoléhám na Hendersonův pozorovatelský talent, ale na chvíli jsme tu snad ještě v bezpečí. Kdyby měli nějaký kluzák, už by nás dávno přepadli."

Přikývl. "Jsi v pořádku?" zeptal se ustaraně.

"Ne," přiznala po chvíli. "Abych řekla pravdu, cítím se jako vylišovaná." Rychle změnila téma. "Není ti něco nápadné na Duboisové?"

"Je studená jako žralok," odpověděl Skudder. "A právě tak zdatná."

"Nepřipadá ti nějak povědomá?"

"Povědomá?" Skudder se bezděčně zasmál. "Znám ji právě tak dlouho jako ty."

"To sedí," řekla Charity stroze. "A to z Kolína, před dvěma měsíci."

"Před dvěma měsíci?" opakoval Skudder. "Blbost."

"Byl u toho Harris, ty... a Stone."

"Stone?"

"A pár Jaredů, kteří nám bohužel nebyli vůbec představeni." Její hlas zněl teď ledově a nebylo v něm ani stopy po otřesu mozku. "Marie Duboisová k naší rozmluvě moc nepřispěla. V podstatě její přínos spočíval v tom, že ležela bez hnutí na operačním stole, zatímco se jí naši spojenci hrabali svými čistými spáry v mozku. No, už ti to dochází?"

"Ty myslíš, že ta žena na stole byla Duboisová?"

"Jsem si absolutně jistá." Charity stáhla obličej v neveselý úsměv. "Je to děsivé, jak pouhý výraz může změnit obličej. Tenkrát, na stole, to byla směs bolesti a hrůzy, panický strach dítěte, které prožilo něco neuvěřitelně strašného. A dnes je to chladná, dokonalá maska, jako přilba skafandru, a záblesky citu je možné zahlédnout jen při ztraceně pozorném pohledu."

"Už tři týdny jsme s ní každý den," odpověděl indián skepticky.

"Je to ta žena." Chytila Skuddera za ramena. "Během té bitvy na orbitě jí na okamžik ta její maska spadla. To a možná ještě slabé osvětlení způsobilo, že jsem ji poznala." Všimla si, jak se jí vlastní hlas zařezává do uší a zaraženě se odmlčela.

"Promiň," řekla po chvíli. "Už několik dní jsem měla, kdykoli jsem se na Duboisovou podívala, divný pocit."

"Stejně jako na Harrise."

"To není to samé. Harrisovi nedůvěřuji. Krucifix, každý z nás je trosečník z nějaké jiné doby a tahle válka nás všechny převálcovala. Každý z nás si nosí nějaké jizvy, navenek i uvnitř. Jen Harris ne, ten si schraňuje svůj vysloužený žold do pokladničky, hraje šachy, programuje si tu svoji kostku a dělá pitomé vtípky. A výhradně přikyvuje na všechno, co my řekneme. Ten člověk je svoje vlastní karikatura."

"To není fér," řekl Skudder.

"To protože by tě karikatura asi nemohla porazit v šachu, co?" zeptala se prudce. Odstoupil od ní. Natáhla k němu ruku a položila ji na hledí jeho přilby. Pak sklonila jeho hlavu k sobě, až se zase dotkli skleněnými průzory.

"Poslyš, je mi to líto," řekla po chvíli. Jeho oči upřeně hleděly do jejích. "Víš, všechno mi to přerůstá přes hlavu."

"Ne, to nevím," řekl nesmířitelně.

"Tak." Ze všech sil potlačovala iracionální vztek, který v ní narůstal. "Benderova smrt je moje vina. Nechala jsem ho na můstku. Kdyby odešel s námi, byl by ještě naživu."

"Pak bychom byli mrtví všichni," odpověděl Skudder konejšivě.

"Mluvíš jako část mne samotné," odpověděla pomalu. "Jeden vnitřní hlas mi říká, že ta poslední korekce kurzu byla nutná. A druhý se domnívá, že si měl pospíšet. Je jich celý sbor, který skanduje ospravedlnění a omluvy ve všech tóninách. Víš, se všemi těmi hlasy nemám žádný problém." Prsty v rukavici přejela přes skleněný průhled před jeho obličejem. Pokaždé, když se k němu potřebovala přiblížit, nacházeli se v takové situaci, že vězeli v napůl obrněných skafandrech, za nerozbitným sklem tónovaného hledí. "Ty druhé hlasy mi však dělají potíže. A pak jsou tu ještě jiné, které hovoří o Daniele Reillyové, o Cortezovi, o Hartmannovi, o Net, o Jeanovi a Tribeauxovi a..." Hlas se jí zlomil. Skudder ji sevřel v náručí a ona se k němu pevně přitiskla. To je jen otřes mozku, našeptával jí cynický, jízlivý hlas. "Ten seznam je už příliš dlouhý," řekla. "Víš, vůbec to nespočívá v tom, že já jsem Morony neobjevila a nepřivedla sem. V tom to vůbec není."

A možná, dodal ten zlý hlas, jsi je sem skutečně přivedla. Protože jsi musela být tak ctižádostivá, že ses musela být u prvního setkání s mimozemskou inteligencí. Bez tvého nasazení a tvých schopností by Space Force tu schůzku s cizí lodí nikdy neuskutečnila.

"Začínám z toho blbnout," zamumlala. Skudder s ní zatřásl.

"Přestaň s těmi nesmysly," zařval a nefalšovaný strach a bezmocnost v jeho hlase ji vytrhly z apatie. S námahou se mu vymanila a odtáhla ruku, když ji za ni chtěl uchopit. Přivřela oči a několikrát zavřela hlavou na přivítání bolestem, které se okamžitě vrátily.

"Už to bude lepší," řekla, když znovu stáli proti sobě. "Aspoň na chvíli." Uchopila ho za ruku a stiskla ji. "Jsem už skoro na konci."

"Ale nejsi blázen," řekl po chvíli. "Mluvíš dost šileně, ale nevypadáš tak." Trochu zvláštní kompliment, pomyslela si v duchu. "Dám si na Duboisovou pozor, oukej?"

"A na Harrise," dodala. "Klidně si s ním zahraj ještě několik partií."

Beze slova přikývl. Znovu zapnula vysílačku a on tak učinil po ní.

"... se tam venku vlastně děje," zazněl jim v uších Harrisův hlas. Charity vzhledla a uviděla před vrakem lodi stát tři rudé postavy. Ani ona, ani Skudder si dosud okolí nevěšovali.

"Všechno v pořádku," řekla pevným hlasem. "Jdeme zpátky."

"No skvěle," řekl Harris sarkasticky. "Celou tu dobu jsme se vás nemohli dovolat. Mohlo se něco stát."

"To znamená, že se nic nestalo?" zeptala se Charity a vyrazila směrem k lodi.

Nato Harris na chvíli zmlkl. "Výhrabali jsme výstroj a zbraně," řekl vzápětí. "Potraviny na dva měsíce a kyslík na čtyři dny."

"A Cortez?"

"Mrtev," odpověděl stručně. "Bomba, jak se zdá, je nepoškozená. Aspoň že tak."

"To mne těší," zamumlal Skudder za jejími zády. Došli až k malé skupince. Henderson a Duboisová stáli za Harrisem a mlčky na ně hleděli.

"A co ta vaše hračka, ta kostka?"

"Estevezová ji právě vyřezává ze všeho toho harampádí." Harris jim vyšel tři kroky naproti a zastoupil jim cestu. "Poslyšte, proč jste si vypnuli vysílačky?"

"Soukromý rozhovor," odpověděla drze a prošla kolem něho, aniž by se ohlížela na zmatený pohled Hendersona a nedůvěřivý pohled Duboisové.

5

Trvalo ještě celou půlhodinu, než mohli vyrazit. Zvláštní dopravní saně, které vyrobili Jaredi z části malého moronského kluzáku, byly jako zázrakem skoro nepoškozené. Spojenými silami se Charity a ostatním podařilo naložit několikacentovou bombu i podstatně lehčí taktický computer. Charity ovšem po té havárii nevěřila příliš v jejich funkčnost.

Charity naléhala, aby už vyrazili. Jak si vzpomínala, mohlo každým okamžikem v oblasti McDonaldu začít svítat. Jejich skafandry byly staré a po desetiletích bez pravidelné údržby představovaly pro své nositele nemalé riziko. A taky ve vzduchoprázdnu je mnohem jednodušší skafandr vytápnět. Mnohem těžší je však zabránit přehřátí a pravděpodobnost, že by ve slunečním žáru měli problémy, byla vysoká. V jejich momentální situaci by pak byl každý problém smrtící. V této lidní a dokonce i Morony opuštěné krajině se nedalo nic zlehčovat.

Dopravní saně pluly půl metru nad měsíčním prachem, jenž se pod tlakem silového pole propadal jen naprosto nepatrně. Pokud Charity rozuměla vysvětlení Jaredů dobře, pak pole jednoduše rozdělovalo tíhu saní do velké plochy a do hloubky. Místa tu bylo pramálo, proto si nikdo nemohl odpočinout po prožitých útrapách, ani se připravit na útrapy nadcházející. S větším energetickým článkem by saně mohly taky létat jako kluzák, jehož rozbitý vrak právě opouštěli, ale tíha takového článku zdaleka převyšovala nosnost — a kluzák vlekoucí za sebou napájecí kabel by byl na nic.

Jejich cesta vedla skoro přesně podél rýhy, kterou do měsíčního povrchu vyryla HOME RUN. Pohybovali se skoro paralelně s dopravníkem materiálu, poblíž otáčecí smyčky, kde se prázdné klece přepravníku obracely a směřovaly zpět do nakládací haly. Začátek zrychlovací dráhy se musel nacházet někde tam před nimi a Charity se chtěla za každou cenu vyvarovat cesty přes velkou nakládací rampu.

Měsíční prach se jí při každém kroku zvedal kolem bot, pak zůstal na okamžik bez pohnutí viset ve vzduchu, než se jako ve zpomaleném filmu počal opět snášet dolů. Navzdory těžkým skafandrům se pohybovali lehce, trochu zpomaleně, jakoby v hluboké vodě, ale bez jakékoliv výraznější námahy. Skudder a Harris táhli saně za sebou na improvizovaných popruzích. Nikdo z nich nechtěl riskovat použití motorů k pohonu saní, aby o saně nepřišli úplně.

Byla to bizarní, ba skoro absurdní podívaná — dva muži zapražení v řemenech táhli saně, které po neschůdném povrchu neklouzaly sanicemi, nýbrž se vznášely ve výši kolen, jakoby nadnášeny nějakou přízračnou rukou. Spolu s ostatními, kteří se brodili před nimi a vedle nich, vypadali skoro jako nějaká polární expedice, která se ocitla v nesprávné době na nesprávném místě, pátrající po ledu, který na tomto nebeském tělese nebyl už po celé miliardy let. Charity a Duboisová svítily příručními svítilnami na cestu, tu a tam zašťouraly pažbami svých zbraní do měsíčního prachu, aby se ujistily, že je půda pevná. Henderson, Steiner a Estevezová šli vedle saní s odjištěnými puškami v rukou. V pravidelných intervalech si své úlohy vyměňovali.

Tímto způsobem se jim podařilo za tři hodiny urazit asi dvanáct kilometrů, než poněkud zpomalili. Terén nabyl na členitosti, stále častěji se zpod prachu jako špičaté zuby objevovala skaliska, na svazích, nenápadně se víc a víc svažujících, přibývalo sutě. Po dalším půldruhém kilometru se dostali na konec rýhy, kterou zanechala jejich loď.

"Pořádný kus," řekl Skudder, který byl spolu s Harrisem zapražen do saní teď už potřetí a oddechoval o poznání namáhavěji než na začátku pochodu.

Charity s lehkým zděšením hleděla na na velké balvany, nahromaděné na samém začátku rýhy. Bylo obrovské štěstí, že HOME RUN nenarazila do žádného z nich, protože na těchto velkých skalních útvech by se trup musel rozmačkat jako vaječná skořápka. Trosky, které musely odpadnout při prvním nárazu, ležely v menších i větších kráterech.

"Měli jsme pořádné štěstí," podotkla Charity lakonicky. "Odpočínme si na chvíli. Snad už máme polovinu cesty za sebou a odtud to bude ještě nepřehlednější."

Dovlekli saně k velikému, asi čtyřmetrovému úlomku motoru a usadili se do dolíku, vyhloubeného nárazem při dopadu. Na prach rozdrčený kámen se kolem nich vznášel jako lehoučká mlha a klesl, teprve když už chvíli klidně seděli.

Naštěstí přijímání potravy vyžadovalo víc šikovnosti než námahy. Bylo třeba připojit malé tuby nebo láhve k přilbě, k otvoru pod bradou. Uvnitř přilby bylo malé mechanické chapadélko, jehož jedinou funkcí bylo zavést hadičku mezi rty člověka uvnitř skafandru. Když se pak obal mimo přilbu stiskl, dostala se výživná kaše bez chuti a bez barvy rovnou do nešťastnickových úst.

Charity se oddávala svým černým myšlenkám, zatímco rozmrzele mačkala druhou tubu, obsahující údajně krutí maso v hořčičné omáčce.

Mazlavá chuť jí navodila vzpomínky na jinou část minulosti, která beze stopy zmizela před šedesáti lety. A znovu si vzpomněla na jeden slib. Inu, tento slib bude moci dodržet.

"Skuddere," řekla.

"Ano?" Taky on mačkal jednu plastickou tubu, jejíž obsah ho nemohl nikterak nadchnout.

"Tys chtěl vědět, odkud pochází to pojmenování MacDonald," řekla. Přikývl hlavou uvnitř přilby. "No tak tedy," řekla a zvedla třetí tubu, kterou držela v ruce, "MacDonald se tehdy proslavil právě díky něčemu takovému."

Ani mu to nestálo za odpověď.

"Tenkrát člověk ani nemusel na Měsíc, aby si mohl dopřát takovou pochoutku," dodala s předstíranou lítostí.

"Tenkrát, před šedesáti lety, jsi prostě přešel na druhou stranu ulice, nebo sedls do auta a byl jsi tam. Mohl si to dovolit každý."

"Staré dobré časy," uchechtl se Harris.

"Ano," ušklíbala se. Pak ještě jednou naposledy stiskla tubu s krutím masem v hořčičné omáčce. Úšklebek zmizel z její tváře.

Sakra, opravdu jí to chybí.

"Zřejmě i ta invaze má nějaké své světlé stránky," zamumlal Skudder mezi dvěma sousty.

A právě, když se Charity chystala k odpovědi, zahlédla koutkem oka na horizontu nějaký kovový záblesk.

"Vypnout vysílačky," řekla a spustila se na kolena. Ostatní na ni vteřinu překvapeně hleděli. Drahocenný čas plynul, aniž by se navzájem slyšeli. Krčili se jeden vedle druhého v kráteru. Charity, schovaná za rozbitým motorem, hleděla dlouhou rýhou směrem, odkud přišli.

Nad místem, kde se zřítíla HOME RUN, se pohybovalo osm stříbrných disků. Přiletěly ze směru nakládací rampy nebo snad od dolu číslo dvě, nacházejícího se za ní. Charity zadržela dech a čekala napjatě, až letouny změní kurz. Disky opsaly krátký oblouk a dál letěly podél rýhy, stále ještě směrem k místu dopadu. S ulehčením si oddechla. Někáký muž se k ní doplazil po loktech. I přes neosvětlené hledí přilby poznala Skuddera. Dotkl se jejího pravého zápěstí, a tu si všimla, že pořád ještě drží v ruce tubu. Vztekla zavřela její uzávěr a zbavila ho tak zařízení, se kterým si nevěděl rady.

Naklonila se přilbou k němu, až se jejich hledí dotýkala.

"Devět nebo deset kilometrů," řekla skleslým hlasem.

"Neobjevili nás," řekl Skudder s větší jistotou, než považovala Charity za odpovídající. Rozhodla se důvěřovat jeho instinktu.

"Letí k vraku," řekla. "Takže jsou přece jen tady nahoře."

"Předpokládám, že vrak důkladně prozkoumají," odpověděl Skudder. "Jak dlouho jim bude trvat, než poznají, že někdo havárii přežil?"

"Nemám tušení," řekla. "V tom bordelu to nepoznají buď nikdy, anebo možná už po deseti minutách. Zanechali jsme stopy." Tiše pak zaklela: "Sakra, byli jsme příliš bezstarostní."

"Nejprve nás musejí najít."

"Naše otisky budou vidět ještě za milion let," namítla vztekla. "Příliš malé krůčky pro jednoho člověka..."

"Co?"

"Zapomeň na to. Budu si pomalu začít muset dávat pozor, co říkám." Mezitím se kluzáky přiblížily k horizontu. "Až budou mimo dohled, sbalíme to tu a vypadneme."

"Kam?"

Podívala se zpět, kde dřepěli ostatní, ti však nemohli k jejich debatě přispět ani slovíčkem. "K dopravníku. Za dvě hodiny bychom tam mohli být, když budeme mít štěstí."

"Jen aby to nebylo jinak," řekl Skudder sarkasticky. "Je ti jasné, že jim vběhneme přímo do náručí?"

"Nemáme na vybranou," přiznala otevřeně. "Ani kyslík, ani úkryt. Tady venku si nás posbívají jako padanky. Mezi těmi halami a stroji nás přinejmenším nemohou zaměřit a terén je tam nepřehledný. Můžeme se tam skrývat celé roky. A jestli běžící pásy fungují, můžeme se za půl hodiny dostat na tisíc kilometrů od nich."

"Pokud nás nechytanou u pokladny," řekl s jasně rozeznatelnou nevolí. "Obávám se, že máš pravdu. Možnosti nám pomalu docházejí."

"Ještě dobře, že jsme právě odpočívali," zamumlala a podívala se k trčícímu kusu motoru, pod kterým se schovávali. "Tenhle šrot nás přinejmenším odstínil před jejich zaměřovači."

Čtyři kluzáky mezitím náhle klesly a zmizely za obzorem. Zřejmě přistály, zatímco zbývající čtyři pro jistotu zůstaly v původní pozici.

"Proč jim to trvalo tak dlouho?" řekla Charity. "Pořád na to myslím a není mi to jasné. I kdyby byli na druhé straně dolu číslo dvě, stačilo by jim pár minut a byli by u nás. Neměli bychom vůbec šanci. A oni přece věděli, že jsme tu. Ohlásili jsme se dostatečně hlučně."

"Konečně, sami nás sestřelili," souhlasil Skudder.

"Proč tedy až teď?" Svraštila čelo. "Nebo že by vůbec nepřišli ze základny?"

"Co tím chceš říct?"

"To moronské zařízení přece nemusí být tady. Třeba jsme úplně vedle." Zasmála se. "V pravém slova smyslu." Druhá čtyřčlenná skupina rovněž klesla a opustila své zajišťovací pozice. Vzápětí byly všechny kluzáky mimo dohled.

Charity přepnula vysílačku na vojenský kanál, pracující na minimální výkon. "Rychle, mizíme," řekla a ukázala ostatním, aby ji následovali. "Jestli se dostaneme se zdravou kůží tamhle za ten hřeben, máme je už skoro z krku."

Rychle se zvedli a zatahli za transportní saně, přičemž každý se snažil co nejnenápadněji nespouštět pohled ze západního horizontu. Během dvaceti minut s vypnutými vysílačkami dotáhli společnými silami saně až na hřeben, který se ukázal být zbytkem kdysi obrovského kráteru, svažujícím se na druhou stranu. Dnes však už byl značně mělký, fádni, pokrytý menšími krátery, které snad mohly být o několik set milionů let mladší. Ve stínu zvolna se svažujícího okraje kráteru pak klopýtali dolů k plošině, přičemž tentokrát bylo jejich hlavním problémem zabránit saním ve volném sklouznutí. Charity si dopřála pocit triumfu, když konečně v pořádku dorazili na dno kráteru.

Stáli tu a lapali po dechu, když tu se náhle pahorky rozzářily jasným světlem, které se nejprve dotklo jen nejvýš položených míst, aby se však vzápětí šířilo dál a dál. Bylo to, jako by se po měsíčním kamení rozběhla pěna z bílého, chladného ohně. Duboisová a Harris měli zbraně v rukou, aniž by však kdokoli z nich byl schopen pohybu.

"Co je to?" zeptal se Skudder, když se instinktivně přikrčil za jedním skaliskem. Ostatní následovali jeho příkladu. Rychle na ně zamával.

"Jděte dolů," křikl. Světlo bylo stále intenzivnější. Charity se zastavila, naprosto nechráněná na volné plošině, ruce v rukavicích si dala v bok. Zavrtěla hlavou, když viděla své průvodce jednoho po druhém, to malé stádečko, jak se zoufale snaží dostat mimo dosah světla do úkrytu za skalisky.

A náhle se z plného hrdla rozesmála. Byl to osvobozující smích, se kterým z ní jediným rázem spadla veškerá tíha posledních hodin, a třebaže zněl zpočátku poněkud hystericky, nabýval na síle a hlasitosti tím víc, čím déle trval. Smála se až k slzám, bezmocně se chytala za břicho a prstem ukazovala na své naprosto vyjevené průvodce. Skudder doběhl k ní, ale raději si udržoval odstup, jako by to, co ji chytlo, mohlo být i přes skafandr nakažlivé. Ale však to taky byla pravda. Charity se sotva držela na nohou a musela se opřít zády o skálu za sebou. Kde najednou byli Moroni, Jared, všichni ti mrtví, stejně jako ta bomba?

"Co je tady tak náramně k smíchu," zařval Skudder. Ze všech sil se Charity snažila ovládnout se, ale nakonec znovu vybuchla.

"Nepropadejte panice," vymáčkla ze sebe konečně. Tvář se jí leskla, když natáhla ruku ke Skudderovi. "Pojď sem," řekla a potlačila další nával smíchu. Ve chvíli, kdy došel k ní, se náhle i jeho přílba zaleskla v tomto světle, a když se rychle otočil, uviděl i zdroj té intenzivní záře.

"Právě," řekla Charity s nepřeslechnutelným sarkasmem, "nám začalo svítat."

Podzemní město se během několika týdnů Stoneovy nepřítomnosti naprosto změnilo. Od té doby, co skončilo bombardování moronskými bojovými silami, udržovali Jaredi obsazený taky povrch nad městem. Místy se písek roztavil ve sklo a holé plochy označovaly místa, na kterých se zřítily vysoce radioaktivní trosky raket zasažených ve vzduchu, nicméně největší část ruin Kolína už znovu dobyla vegetace. Byla to podivně proměněná vegetace, sukovitý, černý porost, jehož modročerné listí nemělo žádnou podobnost s pozemskými rostlinami. Byly tu také jiné tvary, podobající se spíše houbám, které Stoneovi připomínaly kazatelnu v kolínském dómu.

Samotné podzemní město připomínalo až matoucím způsobem hnízdo. Mnohé z podzemních hal a chodeb už nebyly osvětleny a to, co Stone viděl v jiných místnostech, ho ani nijak nelákalo vidět všechno v plném světle. Poté co válka mezi Jaredem a Morony překročila svůj zenit, měli mravenci v rámci Jaredů převahu, zatímco lidé, kteří se stali součástí společenství Jared, se ve svých zvycích začali víc a víc podobat svým nelidským partnerům.

Naštěstí bylo ještě několik pater poblíž velitelské centrály, která byla ponechána v původním stavu, a naštěstí právě tam se také nacházel jeho byt. Stone měl přístup ke komputerové ústředně, které taky hojně využíval od doby, co Jaredi začali velitelskou centrálu přestavovat, aby odpovídala jejich potřebám. Většinu času trávil sám, protože lidé z Jaredů mu začali být dost nepříjemní ve své mlčenlivé, duchem nepřítomné bláznivosti a zřejmě kromě něho už nebyl v celém podzemním městě ani jeden normální člověk. Hibernační komory byly úplně prázdné a kromě hrstky vojáků, kteří odletěli s HOME RUN, nebylo po lidech, kteří by se dobrovolně hlásili do války, nikde ani stopy.

"Paříž," zamumlal s pohledem upřeným na papíry na svém psacím stole. "Nebo pouště."

"Plánuje se tu dovolená?" zeptal se od dveří nějaký hlas. Stone věděl, o koho jde, ještě než se obrátil. Kromě něho byla v tomto bunkru už jen jediná bytost se smyslem pro humor, navíc to byla bytost, která si libovala ve vysloveně odporném humoru.

Trpaslík se jízlivě ušklíbl. "Opravdu vypadáte jako zralý pro dovolenou, guvernére," posmíval se. "Co vaše dokumenty?"

Stone zaťukal prstem na mapy, které měl rozprostřeny před sebou. "Jsem hotov," řekl. "Zakreslil jsem každé moronské skladiště, o kterém jsem kdy slyšel, a navíc ještě pár, o kterých mám tušení."

A jestli to nebude stačit, dodal v duchu, pak vypátrám ještě jednu tolik.

Gurk ho upřeně sledoval, jako by uhodl jeho myšlenky. "Velkolepé," řekl a posadil se na pryčnu u protější stěny. "Budeme potřebovat každý šroubek, který jsme schopni sehnat."

"Co se stalo?"

"Zemětřesení," řekl trpaslík lapidárně. "Abych byl přesný, ledotřesení. Arktický ledový masiv praská, pomalu, ale jistě."

"A prstenec?"

"Vhodná otázka." Poprvé viděl Stone v trpaslíkově obličejí něco jako únavu. "Snad se nám podaří odpálit led na vnější straně prstence, než se trhлина zvětší. Není už moc možností." Znovu se ušklíbl. "Konečně, nemohli bychom pokračovat dál na mořském dně?"

Stone sroloval mapy a podal je Gurkovi.

"Jste teď poměrně nezaměstnaný, co?"

Stone pokrčil rameny. "Budu rád, až odsud vypadnu," řekl. "Kolín není nic pro mě."

Trpaslík chápavě přikývl. "Nové pořádky nejsou nic pro vás, co?"

"Stejně jako pro každého jiného."

"Ano." Gurk se poškrabal na bradě. V přítomnosti se Stoneovi skoro zdálo, jako by se jeho rysy během posledních dní úplně vyhladily.

Skutečně se zdálo, že Gurk stále méně předvádí onen kousavý, jízlivý posměch, který byl dříve jeho poznávacím znamením. Buď mu to odpovědnost nedovolovala, nebo si jen prostě dával menší námahu s udržováním své image.

"Dnes bude prstenec uzavřen, Stone. Máme šanci, i přes to chvění půdy. Zatím můžeme prostřednictvím strojů tam nahoře přímo pozorovat díru."

"Narostla?"

"Jen trochu. Žádné další skoky jsem nezjistil." Vytáhl něco z velké kapsy své bundy. "Když jsme ještě byli u toho prstence, trochu jsem se tam podíval do počítače. Když se naši přátelé zrovna nedívali."

Stone se posadil a bezděčně se podíval ke dveřím. Ještě před třemi dny by ho ani nenapadlo mít z Jaredů obavy, ale změny v Kolině byly tak rozsáhlé a výsledek tak neobvyklý. Přesvědčil se, jestli trpaslík za sebou zavřel dveře.

"Jak ses sem vůbec dostal?"

"Umím dobře zacházet s počítačem." Gurk netrpělivě mávl rukou. "Tam nahoře na staveništi jsem našel pár zajímavých věcí. Trochu jsem váhal, jestli vám to mám říct, ale teď, když nemáte co dělat..." Znovu se ušklíbl.

"Zajímavé věci," opakoval Stone opatrně. "Do jaké míry zajímavé?"

"Vzpomínáte si na ty rádiové signály, které nás připravily o okouzující přítomnost Charity Lairdové?" Trpaslík vstal a zastavil se před Stoneovým stolem. "Ty signály přišly z díry," řekl. "Jaredi zaznamenali část signálů na různých místech, a tak mohli rekonstruovat původ."

"Ta zpráva přišla z pólu?"

"To sotva," řekl Gurk podrážděně. "Mohla přijít odkudkoli. Víme jen, že někde poblíž musí být fungující transmittér."

Samozřejmě, pomyslel si Stone překvapeně. "Ta díra funguje jako transmittér?"

Trpaslík pohrdavě protáhl obličej. "Pokud jím neposíláte nic než pár signálů nebo bramborovou kaši. Přece jsem vám řekl, Stone, že průchodová místa jsou pořád stejná a že celá ta věc kolem dokola jsou jen samé blbosti."

Hodil na stůl něco, co celou tu dobu držel v ruce. Stone poznal disketu.

"Co to je?"

"Originální záznam té zprávy," řekl trpaslík zvolna. "Včetně těch míst, které Jaredi údajně nezachytili nebo údajně nedokázali rozluštit." Se spikleneckým výrazem se naklonil ke Stoneovi. "Naši přátelé asi moc dobře neznají lidské vysílací znaky, víte? Myslím jsem si, že vás snad napadne něco víc, guvernére."

Obrátil se a šel ke dveřím, ještě než se Stone zmohl na jediné slovo.

Guvernér zíral na malou disketu, jako by šlo o zvlášť jedovatého brouka.

"Snad právě takto získáte zasloužený klid," dodal ještě Gurk, než za sebou zavřel dveře.

Jejich šťastná hvězda však svítila dál. V slunečním světle, které mezitím docela zalilo okolí základny MacDonald, zářilo lešení dopravníku horniny necelé čtyři kilometry od hřebene pahorkatiny. Místo havárie nebylo tak daleko na východ, jak se domnívali, a terén nebyl zdaleka tak neschůdný, jak se obávali. Cestou měli prázdné nákladní kontejnery a hromady plastických obalů, vrak nějakého vozidla a věci, které musely patřit k nějakým budovám. Charity po jistém čase pochopila, že se přibližují k oblasti nad skládkou starého šrotu. V řadě tu stálo na tučet pásových vozidel s rozebranými motory, nebo kompletně rozložených, některé s přetrženými a spadlými pásy. Tři velké nádrže na plyn nebo tekutiny ležely nedaleko, v prostřední byla díra, že by jí projel tank. Byla tu spousta věcí nejrůznějších tvarů, které mohly sloužit účelům, o kterých neměla Charity ani ponětí.

Nebylo třeba se bát, že by Moroni mezi vším tím harampádím našli jejich stopu. Dále dodržovali vysílací klid, dorozumívali se posunky a táhli saně mezi železným šrotem směrem k budovám, které se před nimi jasně rýsovaly. Sluneční světlo začínalo hřát a po dvaceti minutách se mlčky potili ve svých skafandrech, které signalizovaly první známky přetížení.

Po dalších pěti stech metrech objevila Charity širokou rampu, vedoucí do obrovské haly, kde zřejmě býval hangár pro stavební stroje, pokud si ještě dokázala nejasně vzpomenout. Kov se matně leskl, ale jak rampa, tak i hala ležely ve stínu veliké nádrže. Charitin teploměr, zabudovaný ve skafandru, ukazoval pětatřicet stupňů, zatímco ona sama cítila, jak se její prádlo proměnilo v druhou vlhkou kůži. Zběžně si všimla, jak absurdně pomalu se jí kapičky potu oddělují od obočí a kapou kamsi za košili. Temnota haly působila úžasně lákavě. Posunkem ukázala ostatním, aby ji v bezpečné vzdálenosti následovali. Skudder, Harris a Duboisová táhli poněkud vzadu saně, zatímco Henderson, Steiner a Estevezová šli s ní. Charity uviděla spojovací chodby, vedoucí od boční stěny hangáru nahoru k obrovskému komplexu budov, tyčícímu se nad kolejnicemi dopravníku jako obrovská mušle.

Rozjezdová dráha byla ve výšce padesáti metrů nad zemí, upevněná na masivních pilířích o průměru několika metrů. Byla tak vysoko proto, že magnetické pole by jinak zničilo veškerou elektroniku a taky všechno kovové by bylo ohroženo. Když byla v provozu, musel se celý úsek kolem dráhy uzavřít. Vlastní magnetická kolejnice dopravníku byla široká jako osmistopá autostráda. Ze země ji byli schopni vidět jen z boku, ale Charity si vzpomínala na tu obrovskou vanu, táhnoucí se přímo jako šíp až k horizontu, jako kanál, ze kterého někdo vypustil všechnu vodu. Nakládací rampy byly rozlehlé jako loděnice na naftové tankery a kompletně vybavené jako letištní terminál. Hangár představoval vlastně oproti celému tomu zařízení jen malou kůlnu, spojenou s centrem běžnými výtahovými šachtami nebo běžícími pásy, zato však představoval ideální zadní vchod.

Sundala z ramene zbraň a odjista ji. Měla stejnou zbraň jako ostatní, z výzbroje Space Force. Dosud ji měla v ruce jen jednou nebo dvakrát. Byla to projektilová zbraň bez zpětného nárazu, nikoli laser.

Na Měsíci bylo všechno chráněno proti vysokým teplotám a intenzivnímu záření. Proto jí připadlo podstatně lehčí vláčet s sebou velkorážní zbraň spolu s municí. Ta neforemná věc vystřelovala malé, průrazné střely v neuvěřitelně rychlém, plně automatizovaném sledu, zatímco druhá hlaveň sloužila k vystřelování výbušných a raketových střel. Třetí hlaveň patřila ke granátometu s ovládáním jednotlivých výstřelů. Tyto pojmy ji znovu vytanuly v paměti, když se dotkla ovládacích tlačítek na pažbě a vyzkoušela pohotovostní kontrolní světýlka. Čísla na displeji vypovídala o plném zásobníku a odjištěném rotačním závěru.

Zvedla si zbraň na rameno. Zaměřovací optiku měla v přilbě, nikoli na zbrani, tam by byla k ničemu.

Zbraň byla tenkým kabelem spojena se skafandrem a průhledný displej jí jako skleněné karty klapal před pravým okem, jakmile stiskla správný přepínač. Tahle část jí dřív připadala vždycky obzvlášť směšná, ale teď byla vděčná za výhled, který jí zaměřovač poskytoval. Tančící nitkový kříž označoval místa, na která zamířila zbraň.

"Systém pro pistolníky," zamumlala do ticha své přilby. Mezitím se už potila tolik, že hledí její helmy a displej byly mímě orosené. Nu, pokud tato precizní technologie selže, pořád je ještě zbraň schopná vyvinout zničující palebnou sílu.

Zatímco dorazili až ke kraji rampy a pomalu vystupovali nahoru, zamířila hlavě i svůj pohled do tmy. Estevezová a Henderson se drželi trochu za ní. Pomyšlení, že taky Henderson drží v rukou odjištěnou zbraň, Charity nijak zvlášť neuklidňovala. Koutkem oka Charity zahlédla, že i Duboisová drží zbraň v rukou a pohledem prohledává oblohu za nimi, pro případ, že by ještě tak krátce před cílem byli objeveni. V přízračně zeleném přísvisu zesilovače zbytkového světla se před Charity pomalu ze tmy vyloupily opravářské jeřáby a podávající ramena dalších opravářských strojů. Hala byla prázdná; všechny velké stroje byly pryč.

Charity a její doprovod došli až na okraj stínu. Charity nechala svítilnu na své přilbě zhasnutou, ale slabé světlo kontrollek blikajících uvnitř helmy slabě ozařovalo ve tmě jejich tváře. Oba muži vzadu vyvlekli s námahou vzpírající se saně na rampu. Charity počkala, až se k nim připojí i Steiner, a pak společně vstoupili do haly.

Uvnitř Charity zapnula vysílací kanál s krátkým dosahem a pokynula ostatním, aby udělali totéž. "Nikdo není doma," řekla, zatímco Skudder a Harris z posledních sil vlekli saně do haly přes hranu na konci rampy.

"Co je to tady?" zeptal se Harris.

"Podstavec pro montážní jeřáb," odhadla Charity. "Jak jste si, Harris, mohl všimnout, tady nahoře je všechno obrovské. Při tak nízké gravitaci se tu dají budovat opravdu obrovské hračky. V prvních letech jsem kolikrát měla pocit, jako by se všichni ti inženýři trochu zbláznili."

Skudder se zadíval nahoru ke stropu, asi čtyřicet metrů nad ně. "Nevypadá to moc pevně."

"To je jen lehká stavba," přikývla Charity, zatímco ještě jednou prohlížela pátravým pohledem celý vnitřek haly. "Slouží jako ochrana před slunečním světlem a mikrometeority. Zřejmě v té střeše budou stovky milimetrových dírek všude tam, kde do ní udeřily trošku větší částičky." Ušklíbla se. "Pár stělných zbraní by celou tu věc nad nimi dokázalo v momentě rozsekat. Ale na druhé straně to taky nepropouští radiové vlny a někde tam vpředu jsou dveře, kterými se dostaneme do vlastní základny."

"A co potom?" zeptal se Skudder vyčerpaně.

"Přímo za nakládací rampou leží vojenský komplex, pod ním pak hlavní velitelská centrála pro přepravník a loděnice. A hned za tím jsou potrubní dráhy, vedoucí do oblasti povrchové těžby. Pokud vůbec něco najdeme, tak to bude právě tam, nebo v centrále. A docela určitě tam bude voda, proud a proviant. Dokonce i kdyby tady někdy byli Moroni, nemohli všechno rozstřílet na kusy a naše výrobky je nikdy nijak zvlášť nezajímaly."

Její skafandr se citelně ochladil a Charity s uspokojením zaznamenala, že jí už z čela nekapou další kapky. "Pospěšme si. Asi budu potřebovat koupel."

Postupovali dál do nitra haly. Saně bezhlučně a lehce klouzaly po betonové podlaze. Harris a Estevezová si své zbraně položili na ložnou plochu a chopili se vlečných řemenů. Obešli pár beden, na kterých byla žlutá a červená výstražná znamení, minuli několik kabelových kmenů, ze kterých neuspořádaně visela spousta menších svazků. Na podlaze ležely nejrůznější hadice. Podlaha byla z velkých ocelových plátů a zřejmě zakrývala jámu, sloužící pro údržbu strojů zespodu. Charity se vyhnula rýhované kovové plošině a prošla kolem okraje díry. Steiner ji předhlonil z druhé strany a byl teď pár metrů před ní, zatímco ona obcházela plošinu. Jeden z kontejnerů byl převrácený a roztržený a po zemi leželo rozházeno na tucet obalů. Bylo to jako nějaká surrealistická krajina z odpadků a vakuových krabic. Henderson, jdoucí za ní, došel až k plošině a než mohla cokoli říci, stoupl na ni. Kdesi před nimi se rozsvítilo malé rudé světýlko.

"Co..."

Vtom vzplanul Steinerův skafandr jako pochodně, když mezi výztužemi prolétl neviditelný laserový paprsek a našel svůj cíl. Vzápětí explodovala jeho torna a hned nato i zásobník zbraně, zatímco sám Steiner zmizel v bezhlučném, obrovském plameni.

Nikdo z nich neměl čas reagovat. Charity se vrhla na zem a současně skrčila kolena, aby pohyb při snížené gravitaci urychlila. Její prsty stiskly všechny tři spouště najednou a oheň ze všech tří hlavní najednou vytvořil ve tmě ohnivý věnec. Exploze granátu rozervala jednu kabelovou šachtu, jednu stěnu a několik přístrojů, které Charity nedokázala identifikovat, protože se ve světle objevily jen v okamžiku detonace. Výbušné stěly vytvořily za naprostého ticha oblak z trosek a ohně. Charity pocítila slabé vibrace betonové podlahy, odvalila se stranou, vzápětí však zahlédla, že rudé světýlko minula. Kdosi vystřelil do tmy nad ní, zatímco Henderson vypálil salvu do stropu nad nimi, naprosto nesmyslně a zřejmě neúmyslně. Za Charity se druhý laserový výboj oťel o saně a vytrhl z jejich boku kus kovu a plastiku.

Štěstěna je v tu chvíli definitivně opustila.

6

Saně se v tu chvíli zakymácely a vzápětí praskla výztuž, zasažená dalším laserovým paprskem, který byl vlastně určen Harrisovi.

Charity namířila zbraň do místa, kde si pamatovala to červené světýlko — kontrolku laserového děla, jak doufala. Pak stiskla třikrát spodní spoušť. Tři granáty dopadly do tmy těsně vedle sebe a trojnásobný záblesk ji oslepil natolik, že neviděla, jestli byl zásah úspěšný. Nicméně druhá strana přinejmenším zastavila palbu.

Ve tmě před ní přšely rozžhavené trosky a rychle opět vychlázaly. V infračerveném hledí viděla, jak rychle trosky chladnou. Vtom se cosi vysokého a masivního zakymácelo a naklonilo směrem k ní. Riskla to, vyskočila a proběhla pod padajícím ocelovým nosníkem směrem k neznámému protivníkovi. Nikdo po ní nevypálil a neproměnil ji v živou pochodň, nicméně přehlédla nějakou trosku na zemi a upadla, volnou rukou si chránila přilbu. Za ní kdosi rozsvítil reflektor a světelný kužel dopadl na obrovskou díru v řadě skříní a regálů, naplněných elektronikou a kabely. Další dvě díry zely poblíž v zadní stěně haly.

Před Charitinyma očima se počala zadní stěna rozestupovat, několikametrové pláty se jako ve zpomaleném filmu rozpadaly.

"Pryč odsud," křikla do vysílačky a namáhavě se zvedla ze země. Dva stále ještě spojené pláty dopadly na zbořeniště, které způsobily její granáty. Ohlédla se, dost dlouho na to, aby se ujistila, že ostatní jdou za ní, a pak sprintem vyrazila k bráně, vzdálené asi třicet metrů. Tlustý svazek kabelů dopadl na betonovou podlahu a plastické střepy se pomaličku rozletěly do všech stran. Na půl cestě Charity zaklekla za jakýsi prázdný kanystř a přes zaměřovač se zadívala směrem k bráně.

Neviděla tam nikoho. Ovladače dvoudílných vrat byly vypnuté a dveře zavřené. Nouzové, mechanické ruční ovládání bylo umístěno hned vedle konzoly, napůl pohřbené pod křiklavě červeným krytem, visícím bezvládně na jediném pantu.

Charity se obrátila k ostatním, kteří se přikrčení hnali přes nekrytou plochu, zbraně v pohotovosti. Na žádném skafandru nebyly stopy spálení. Ostatní zjevně měli víc štěstí než Steiner. Skudder a Harris vlekli saně, které třebaže vypadaly trochu poškozeně a povážlivě se nakláněly nalevo, stále ještě udržovaly rovnováhu.

"Opatrně," křikla a ukázala na bránu. Zastavili se, pak opatrně došli až k ní.

"Všechno v pořádku?" zeptala se Charity.

"My jsme živí," řekl Skudder. "Steiner je mrtev."

"Viděla jsem," řekla. "Viděl někdo z vás, kolik jich na nás střílelo?"

"Jen jeden střelec," odpověděla Duboisová, neustále hledající pohledem v okolí nějaký cíl. "Zřejmě nějaký mobilní laserový kanón."

"Jeden výstřel za dvě sekundy," dodal Harris. "Sice pomalé, ale jedna dávka dokázala prorazit ocelový plát."

"Co je se saněmi?"

Skudder se na ni zadíval a pak udělal hlavou v helmě nějaký neurčitý pohyb. "Nemám tušení," řekl jen.

"Možná by mi někdo mohl přezkoušet upevnění," ozval se nějaký jiný hlas. Charity bezděčně pozvedla zbraň, když si uvědomila jeho přízvuk. Ohlédla se zpátky na saně. Na malé přední straně kostky blikala žlutá pohotovostní žárovka.

"Kdo to mluví?" zeptal se Harris užasle.

"Než vám z těch saní spadnu," dokončila kostka.

"Harris, to je vaše děťátko," řekla Charity, když se vzpamatovala z překvapení. "Postarejte se o něj. A umlčte ho."

"Jak si přejete," odpověděl Harris poněkud dotčeně. Ignorovala ho i tu jeho hračku a obrátila se k Duboisové a Estevezové.

"Dveře jsou zavřené," řekla. "V tuto chvíli sice máme klid, ale to nebude trvat dlouho."

"Musíme dál," přitakal Skudder. "Těmito dveřmi."

"Samozřejmě," Charity protáhla obličej. "Otázkou však je, jak to udělat."

"Prorazíme do dveří díru," navrhla Duboisová. "A potom prorazíme díru do všeho, co je ještě za těmi dveřmi."

"To je zadní vchod," namítla Charity nevrle. "Když se chceme nenápadně vplížit dovnitř, neměli bychom ani klepat, natož pak vyrazit dveře."

"Na tom už teď nesejde," vmísil se zase Skudder, "když jsme, obrazně řečeno, převrátili popelnice."

Charity protočila panenky. "Příště to už neudělám," zamumlala a zvedla zbraň.

"Oukej," řekla pak a vrhla na ruční ovládání dveří litostivý pohled. "Marie, tak si tedy udělejte do těch zatracených dveří tu zatracenou díru. Ale ať ještě něco zbude."

"Provedu," odpověděla Duboisová bez smyslu pro humor a stiskla spoušť. Po prvním výbuchu se křídla dveří rozletěla a světelné stopy několika raket se s děsivou přesností zavrtaly skrze roztržené ocelové pláty do tmy za nimi.

Všude byl klid. "Honem," řekla Charity, když se oblak dýmu a prach rozptýlily. "Pospěšme si, než přijde pán domu."

Jeden za druhým se rozběhli kupředu, jedni kryli druhé, dokud Estevezová několikerým kopnutím neodsunula ohnuté pravé křídlo dveří a nevyklonila se do chodby za nimi. Charity ji rychle následovala a pohybem prstu zapnula bodový reflektor na své zbrani. Maličký světelný kužel zatančil po hladké, černé podlaze.

"Běžící pás," řekla zklamaně a zvedla zbraň. Světlo se rozběhlo s prudkou rychlostí kamsi do dálky. "Aspoň dva kilometry. No, skvělé."

"Nefunguje," odušila Estevezová.

"Bystrý postřeh," rýpla si Charity. Duboisová odtlačila druhé křídlo dveří stranou a pomohla oběma mužům prostrčit saně do chodby, široké asi tři metry a naprosto temné. Běžící pás mírně stoupal vzhůru a byl široký asi půldruhého metru, takže nikdo nemohl jít vedle saní. Henderson tvořil zadní voj. Charity si všimla, jak zůstal se zbraní vžet mezi dveřmi, a jen mlčky zavrtěla hlavou.

"Kryjte nás, Hendersone," řekla nahlas. "A mířte dozadu."

"Oukej," řekl voják a zakopl o jakousi vzpěru.

"Pojďme už," řekla odevzdaně a rozsvítila reflektor, aby osvětloval chodbu po celé její šíři. "Nemyslím si, že by Moroni tuto cestu používali jako přístup do hangáru. To by nevypínali ten dopravní pás."

Vyrazili kupředu, saně se znovu upevněnou bombou a kostkou táhli za sebou. Chodba byla vzduchoprázdná, stejně jako hangár, což znamenalo, že na druhé straně na ně musí čekat přetlaková komora a skladiště na skafandry a výzbroj.

Dokud se ještě nacházeli ve vakuu, znamenal pro ně každý zásah okamžitou smrt, což bylo rozhodně drastické omezení volnosti pohybu. Jejich skafandry měly sice na nohách, pažích a v pase nouzové uzávěry, které dokázaly na několik minut odsunout totální ztrátu tlaku vzduchu, přičemž ovšem byl současně odříznut krevní oběh a uzavřená část těla byla odsouzena k naprosté nehybnosti.

Pás vibroval pod jejich kroky a Charity v duchu proklínala bezhlučnost vakua. V těch částech základny, ve kterých je vzduch, alespoň zaslechnou akustický alarm, nemluvě o hluku, který sami způsobí.

Moroni jsou důkladní a malé senzory na otřesy a světlo jsou levné a lehko instalovatelné. Jediná jejich šance spočívala v tom, že rozloha základny MacDonald je vlastně příliš velká na naprosto dokonalé zajištění, na druhé straně však zapoměli, jaké jsou Moronův spousty. Charity si stále v duchu kladla otázku, kdy asi Moroni umístili do hangáru ten kanón a jestli tam snad na ně čekala celá jedna malá jednotka.

"Minimální," zamumlala.

"Co?" zeptala se Duboisová, která šla vedle ní.

"V tom hangáru bylo minimální množství Moronů," vysvětlovala Charity, "anebo příliš mnoho, záleží na tom, jak se to vezme."

"Já jsem žádné Morony neviděl," namítl Skudder.

"Já taky ne," přidal se Harris. "Neviděl jsem ani ten kanón."

"Bylo tam to světýlko," odpověděl Skudder.

"Přesně tak," řekla Charity. "Nabíjecí kontrolka. Jakmile je kanón připraven k palbě, rozsvítí se."

Pokoušela si vzpomenout, co přesně viděla, než ji oslepila exploze. "Jinak jsem nerozeznala nic," dodala zamyšleně.

"Ta salva musela všechno roztrhat na kusy," odušil Harris. "A co odolalo granátům, to pohřbila pod sebou ta stěna."

"Možná." Charity věděla, že její přízvuk není právě přesvědčivý. "Víme jen to, že tam byl nějaký kanón a že jsme ho zasáhli. Takové kanóny jsou příliš těžké, aby je mohli během třiceti vteřin dopravit na jiné místo."

"A kanón musí někdo obsluhovat," řekl Skudder.

Světlo reflektoru před nimi narazilo na stěnu, vzdálenou asi padesát metrů. "Pozor," řekla Charity a zvedla ruku. "Trošku zpomalíme." Ostatní se zastavili. Okamžik se nikdo ani nepohnul. Vzápětí se pás s trhnutím rozjel, přímo k zavřeným dveřím propusti.

"K zemi," vykřikla Charity, která i beztak ztratila rovnováhu a zoufale si přála v tu chvíli větší gravitaci. Světelné kužely jejich svítilen se roztančily jeden přes druhý a náhodně dopadaly hned na strop, hned na podlahu a zase na stěny, které rychle mýjely kolem nich. Skudderovi a Harrisovi, zapraženým v popruzích, podjely nohy, zatímco saně zůstaly o něco vzadu. Henderson, který kupodivu neztratil rovnováhu, narazil do saní a pevně se jich zachytil.

Pás stále ještě zrychloval, unášel je už prvních pět, deset metrů a jeho rychlost neustále narůstala. Byli už příliš blízko k propusti, než aby její dveře vyhodili protipancérovým granátem. Zpětný úder exploze by je všechny zabil.

Charity se převálila a pro jistotu ještě obrátila Duboisové zbraň stranou. Tma před nimi se najednou rozdělila a do očí je udeřilo jasně bílé světlo, nejprve jenom tenká linka, která se s trýznivou pomalostí stále rozšiřovala, zatímco se vzdálenost s prudkou rychlostí stále zmenšovala.

V příští chvíli byli vrženi do veliké přechodové komory. Charity si přilbu kryla levou rukou a pravou rukou si přitiskla odjištěnou zbraň ještě víc k tělu. Bezmocně se kutálela po hladké podlaze, až nakonec narazila zády do jakési tvrdé kovové hrany, která konečně bolestivě zastavila její pohyb. Estevezová, které se nějak podařilo udržet na nohou, vletěla do místnosti a málem zakopla o Duboisovou.

Nežli však některá z nich mohla zareagovat, vletěli dovnitř oba muži, zoufale držící svůj náklad. Tentokrát váha saní působila setrvačností opačným směrem, saně proklouzly kolem Skuddera a Harris, táhly je kus za sebou, než narazily do do druhých dveří přetlakové komory a shodily Hendersona.

Ten v pádu převrátil stojan u vnitřních dveří, jakýsi válcovitý předmět se uvolnil ze zachytky a dokutálel se k Charity, která ho reflexivně zastavila rukou.

Podívala se na nápis, prudce ho zvedla a po zemi poslala ven na chodbu, odkud právě přišli. Estevezová, která tomu všemu přihlížela, na ni zírala s očima rozšířenými hrůzou.

"Zavřít dveře," vykřikla Charity. "Tam na druhé straně, to červené tlačítko." Harris vyskočil, podíval se směrem, kterým ukazovala, a pak několikrát udeřil plochou dlaní do tlačítka. Nestalo se nic.

"Pryč od dveří," vykřikla Charity a zvedla se na kolena. Harris se na ni zmateně podíval, ale pak se co nejrychleji stáhl stranou, když přes něho namířila na vnitřní dveře.

Výbušné střely vykously osm děr, velkých jako pěsti, do hladké oceli, vzápětí pak zavřel v komoře vzduch a okamžitě se srazil v bílou mlhu. Náhle se nalevo nade dveřmi roztočil žltorudý majáček. V příští chvíli se vnější dveře zabouchly a nouzová automatika uzavřela přetlakovou komoru zvenčí.

"Co to bylo za věc?" zeptal se Skudder. Charity pustila zbraň a chopila se otáčecího kola, aby vnitřní dveře otevřela ručně.

"To byla bomba," vysvětlovala udýchaně. "Jestli to vnější dveře nevydrží, jsme nahanáni." Začala otáčet kolem. "Pomoz, honem, tak dělej už!"

Chytil kolo a bez okolků odstrčil Charity stranou. Udělala mu místo a sama, zatímco se ze všech sil snažil otáčením konečně odjistit zámek, se chopila řemene saní. Dveře se otvíraly pomaličku. Dovnitř pronikl další vzduch, tentokrát se však už nesrážel.

"Estevezová a Duboisová, dávejte pozor." V návalu adrenalinu se jí zdály všechny pohyby, beztak už zvolněné nízkou měsíční gravitací, jako ve zpomaleném filmu. Protlačila obě ženy vzniklým otvorem a nechala na nich, aby si poradily s případnými těžkostmi na druhé straně. V tom je cosi mocně udeřilo do zad, a protože v přechodové komoře byl už normální tlak vzduchu, mohli už slyšet i zvuk exploze. Podlaha se Charity vzedmula pod nohama. Charity byla odmrštěna proti nepohyblivému křídlu dveří a o zubatý okraj jedné z děr po výstřelu si roztrhla skafandr na rameni. Ještě před několika vteřinami by ji taková nehoda stála život.

Charity znovu získala rovnováhu a rychle se otočila. Těžké vnější dveře byly sice vyboulené dovnitř a jejich rám byl prasklý, ale vydržely.

"Měli jsme štěstí," řekla a postrčila úplně zmateného Skuddera ven z přechodové komory. "Tady si někdo sestrojil z vodíkové láhve a granátu malou, roztomilou bombu, aby tu na nás v propusti pěkně čekala." Pomohla Harrisovi na nohy. "Saně," řekla, zvedla z podlahy svoji zbraň a poprvé se zběžně podívala, co je vlastně za těmi dveřmi.

Dost velká, ale nezvykle nízká hala. Osvětlení fungovalo.

"Když jsme vstoupili dovnitř, bomba se odjistila. Ta exploze by nás zabila a zbytek by byl vyfouknut do chodby nebo přímo až na měsíční povrch."

Vystrkali saně ven z přechodové komory. Nakonec vyvlekla ven i Hendersona. Když pak sama vylezla, ohlédla se ještě jednou zpět na poškozené vnější dveře propusti.

"Ta roura venku je určitě na hadry. Kdyby ty dveře nevydržely..." Pokrčila rameny. "Jsem jenom ráda, že jsem tu věc vykutálela a ne vyhodila. Tady šlo o vteřiny." Ukázala na ovládací pult, na kterém na této straně svítily červené a zelené žárovky. "Zavřete dveře, Harris. Pro případ, že by ty vnější přece jen ještě povolily."

"To bude tohle červené tlačítko, že?" Tentokrát dveře poslechly okamžitě.

"Ovládací pult uvnitř byl poškozen," řekla popuzeně. "Někdo buď přerázl kabel, nebo přeprogramoval počítač."

"Ten samý, kdo vyrobil tu bombu," usoudil Skudder.

"Proto tady to," řekl Harris a ukázal na díry ve vnitřních dveřích, které byly z této strany menší. "A já jsem si už myslel, že mě chcete hanebně propustit ze svých služeb." Skudder odpověděl jen pohrdavým zvukem. "Co uděláme s těmi dírami?" zeptal se klidně.

"Zalátáme je," řekla Charity a otevřela kapsu, kterou měla na stehně. "Stejně jako můj skafandr."

Skudder si od ní vzal malý balíček a pustil se do spravování asi na prst dlouhé trhliny na jejím rameni, zatímco Duboisová a Estevezová ucpávaly díry ve dveřích.

"Vydrží ty záplaty?" zeptal se Skudder pochybovačně, když byl s Charitiným skafandrem hotov.

"Tlak vzduchu je udrží," řekla Charity. "Z druhé strany dveří bychom neměli žádnou šanci."

Pohledem sklouzla po všech možných skříních a pracovních stolech. Skafandry tu visely v kovových konstrukcích od stropu dolů. Ty kovové klece byly na kolejničkách a byly pohyblivé.

Byly tu skafandry všech druhů, od lehkého provedení z tenkého plastiku až po těžkou výstroj, jakou nosily vojenské stavební skupiny. O něco dál ve stínu stály dvě vysílačky, exoskelety z ocelových článků, s motory a hydraulikou, v nichž byl v každém upevněn lehký skafandr, rozepnutý v pase, kudy mohl uživatel vlézt dovnitř seshora po malých schůdkách. Senzory na skafandru a u rukavic přenášely pohyby a námahu uživatele na řízené motory. V kójiích na stěnách bylo vidět přenosné ruční stroje, které dokázal ovládat jeden nebo dva lidé, vrtačky a vyřezávací stroje, některé s ocelovou čepelí, jiné laserové.

Údržbářská hala vypadala, jako by byla opuštěna teprve před chvílí. Za celou tou spoustou věcí uviděla Charity východ.

"Jdeme," řekla. "Dávejte pozor, kam šlapete, Hendersone."

"Jak myslíte," odpověděl uraženě.

"Někde tam vevnitř musejí být výtahy." Charity se nevesele zasmála. "A zřejmě tam budou zase fungovat pohyblivé chodníky."

"Což nám v brzké době bude velice k užítu," přisadila si kostka, tentokrát však už ne přes vysílačku, nýbrž přímo svým reproduktorem. Protože měli všichni pro jistotu ještě zavěšené přilby, zazněl její hlas velice tlumeně. Zřejmě komputer doslova řval. Stále ještě spočíval na poškozených saních, který se mezitím ještě víc naklonily k zemi.

Bomba se poněkud posunula ve svém ukotvení a při menším postrčení ze strany by se celé saně mohly převrátit.

"Jak dlouho ta věc ještě vydrží?" zeptala se Charity s obavou.

"Nemám tušení," řekl Harris. "Jestli tedy myslíte saně. TACCOM je dost robustní."

"Splňuji bezpečnostní třídu dvě odpovídající mezinárodní normy..."

"Přerušit informaci," vykřikla Charity.

"Jak si přejete," odpověděla kostka úslužně.

Charity ji ignorovala a naposledy se s obavami zadívala na saně, které jí silně připomínaly převracející se loď. Zdálo se, že poněkud poklesly, protože levá přední hrana spočívala už pouhých dvacet centimetrů nad podlahou. Zřejmě byl zasažen také energetický zdroj.

"Pojďme," řekla znovu. "Třeba najdeme nějakého společníka pro našeho hranatého přítele."

Skudder se pochmurně zasmál. "Nebo další bombu."

Vrak lodi ve slunečním světle zářil jako deformovaná perla. Každý šrám, každá hluboká trhлина v matně se lesknoucím pancíři vrhaly ostré světelné odlesky a drobné střípky z pancéřovaných průhledných kopulí se třpytily a tančily při každé změně úhlu pohledu. Tu a tam to vypadalo, jako by na povrch Měsíce dopadly z temné oblohy tisíce hvězd.

Diskovité kluzáky se za neustálého kroužení snášely pomalu dolů, přičemž část palubních děl byla namířena proti vraku, jako by ta hromada rozbitého, zmačkaného kovu mohla ještě představovat nějaké nebezpečí. Moroni ve svých letounech vyčkali, až Slunce vypudí zbytek chladu a tmy a až se celá scéna pod nimi ponoří do intenzivního, jasného světla. Nyní mohli pozorně sledovat každý náznak pohybu. Pak z každého z osmi kluzáků vystoupilo deset bojovníků, kteří se opatrně počali přibližovat ze všech stran k vraku. Na dálku vypadali jako houf mravenců, kteří se hrabou k tělu mrtvého brouka.

Bojovníci neměli žádné skafandry, jen přiléhavé dýchací masky, chránící současně i oči, a na zádech si nesli kyslíkové láhve. Chitinový krunýř je dostatečně tvrdý a odolný, aby jim umožnil krátkodobý pobyt ve vzduchoprázdnu, a pro ty, kdo tuto skupinu vybavovali, nemělo nic jiného žádný význam. Sluneční světlo poskytovalo dostatek tepla, aby byli chráněni před smrtícím mrazem. Žádný z nich však nemohl doufat, že tuto misi přežije.

Došli až k vraku a se zdviženými zbraněmi se přibližovali k díram, zejícím v jeho plášti. Někteří z nich se kryli za skalami a kusy troskek, další šli dál. Nepotřebovali se nijak domlouvat, ba ani posunky ne, každý z nich myslel a jednal stejně a rozhodnutí, kdo půjde do krytu a kdo ne, vyplývalo logicky z polohy troskek a z cesty, kterou šli všichni.

Potom se první mravenci vnořili do stínu a vlezli do vraku, zatímco ti, kteří šli do krytu jako první, se nyní zvedli a pomalu je následovali.

Uvnitř vraku byla snesitelná teplota a místo oslepujícího slunečního světla je čekala tma, probouzející příjemné vzpomínky. Používali vyhledávací přístroje, protože jejich citlivá tykadla by na nelítostném slunečním světle nevydržela ani pár minut. Přesto uvnitř nebyla jediná známka života. Pomalu se rozdělili a začali vrak systematicky prohledávat.

Netrvalo dlouho a objevili prvního mrtvého. Ležel napůl pohřbený pod kusy strojů a měl na sobě červený skafandr.

Byl to člověk, a přestože na to byli připraveni, vzbudilo to mezi moronskými bojovníky rozruch. Ta nákladní loď mohla pocházet jediné ze skladišť Černé pevnosti, a jestliže se dostala do rukou lidem, je to jasné znamení toho, jak se asi válka na Zemi vyvíjí.

Začali vyprošťovat tohoto a další dva mrtvé. Vzpěry a kabely jen těžko mohly odolat jejich spárům, nicméně na kusy strojů museli použít nářadí. Tito válečníci, kteří se už narodili na Zemi, pocítili skoro údiv při poznání, že ti lidé obsluhovali moronskou technologii. Bylo skoro až ironií osudu, že na druhé straně to zase byla právě lidská technologie, která způsobila havárii této nákladní lodě.

Z troskek se dalo vyvodit přibližně o tom, jak velká byla posádka lodi a jestli vůbec někdo přežil. Tahle část moronské moci byla už několik týdnů odříznuta od Moronů, kteří zůstali na Zemi, nebo vyhazovali do vzduchu zbytky vesmírné flotily, které unikly zničení na orbitální stanici. Neměli s nimi žádný kontakt, stejně jako tyhle kluzáky nemají kontakt se svým vládcem, dokud se k němu nevrátí. Od osudného útoku na Černou pevnost se Moroni skrývali a nezvyklé příkazy vyvolávaly u mravenčích bojovníků značnou nejistotu, zvláště u těch ze Země. Mravenci narození na Měsíci reagovali jinak. Žádný z nich nebyl schopen samostatného myšlení, neboť odpovídali nižšímu vývojovému stupni, který zdaleka nedokázal zplodit samostatně jednající válečníky, či snad dokonce inspektory. Bez doprovodu pozemských bojovníků by Tito druzí mravenci nebyli navzdory nepochybné tělesné převaze vůbec schopni smysluplného jednání.

Tuto malou skupinku doprovázeli tři inspektori a jeden z nich zamířil spolu s bojovníky do vraku. Na rozdíl od nich on v koutku svého praktického rozumu chápal, jakému nebezpečí se ve slunečním světle vystavuje, nicméně proti příkazům, které ho řídily, byl bezmocný. Za patnáct hodin kluzáky odletí zpět a do této doby se neprojeví na funkcích jeho těla žádné škody. Přesto cítil inspektor něco jako strach, ne o své vlastní poškozené zdraví, nýbrž tváří v tvář poznání, že situace je dost zoufalá, když dokonce i on a další dva inspektori jsou vystaveni nebezpečí. Bude dlouho trvat, než z moronského lidu zase vzejdou další inspektori, a dokud jsou odříznuti od Země a od transmittérové sítě, neexistuje za těch pár, kteří sem unikli z Černé pevnosti, žádná náhrada.

Bezhlase varování podvědomí přimělo inspektora k tomu, aby zahnal své polovědomé myšlenky. Otočil velikou hlavu a zíral na dva mravenčí bojovníky, kteří bez hnutí stáli mezi dvěma troskami. Takto strnulí byli už pěknou chvíli. Opatrně se přiblížil a podle mohutné postavy poznal, že jde o bojovníky, pocházející z Měsíce, a že jako uhranutí zírají na něco u svých nohou. Inspektor obešel hromadu rozbitých strojů, která mu bránila ve výhledu.

Prudkost vlastní reakce ho překvapila ještě víc než pohled na to, co ji vyvolalo. Odstrčil oba bojovníky stranou a sklonil se nad vejcem, které v bezbarvé, odumřelé skořápce leželo mezi ocelovými tyčemi a vzpěrami. Rychlým pohledem zjistil, že mezi troskami leží přinejmenším ještě dvě další vejce. Drápem své ruky se vejce dotkl, a když ucítil pod vychladlou kůží pohyb, rázem převzaly kontrolu nad jeho jednáním prastaré, skryté instinkty. Oba bojovníci se vzpamatovali ze strnulosti, do které upadl jejich přetížený rozum, a začali mu pomáhat odklízet trosky. Také další bojovníci zpozorněli, přiblížili se a hned nato se chopili prvních vajec a odnášeli je stranou.

Zatímco se inspektor, naprosto bezmocný proti instinktům, které ovládly jeho tělo, prohrabával troskami dál, v hlavě se mu pletly nesouvislé myšlenky, spekulace, jak se v lodi, ve které letěli lidé, ocitla moronská vejce, jestli najdou pod troskami taky nějaké mravence, nebo jestli to byli Jaredi, jimž se loď dostala do rukou. A zatímco vyndával ze zkehlé pavučiny čtvrté neporušené vejce, pocítovala logická část jeho vědomí náhle hlubokou hrůzu z toho, co drží v

rukou.

7

Roura měla průměr šest metrů. Začínala někde na jednom konci tohoto světa a končila na druhém, přičemž procházela i kolem nástupiště poblíž budovy hangáru. Šest magnetických kolejnic na stěnách se v lehké křivce stácelo k horizontu, což v tomto případě znamenalo až k hranici dosahu Charitina reflektoru. Nápis na boční stěně naproti nástupišti byl sice záhadný, ale jednoznačně lidského původu. Na prvních kilometrech se mezi magnetickými kolejnicemi v pravidelných odstupech nacházely malé zářivky, které pak z obou stran úsek roury zalévaly zvláštním matným světlem. Žádná z těchto zářivek nebyla vadná nebo zhasnutá, což byla okolnost poněkud zneklidňující.

Samotná roura byla vzduchoprázdňá, aby byly kabiny vystaveny co nejmenšímu povrchovému tření. Na Měsíci je vakuum levné a snadno dostupné zboží; pokud se táhne roura na povrchu, pak ji stačí prorazit, a pokud pod povrchem, pak je třeba nanejvýš připojit hadici. Tlustá stěna s okny z pancéřovaného skla oddělovala nástupiště od vnitřku roury a tlaková propust s hadicí, vypadající jako tahací harmonika, umožňovala spojení s kabinami, pokud se na nástupišti právě nějaké nacházely.

V tuto chvíli bylo nástupiště prázdné. Charity po krátkém váhání stiskla přivolávací tlačítko a od té chvíle čekali. Trvalo to skoro už pět minut a Charity si pomalu začínala sama před sebou připadat směšné. Ten nápad, že na základně, opuštěné už před šedesáti lety, čeká na vlak, který nejede a nejede, v sobě měl něco z moderního divadla. Což se skvěle hodilo k celé této základně, podobající se kulisám absurdně obrovské pouťové strašidelné dráhy. Na žádné další bomby už nenarazili, zato však na mnohé dveře, které se nedaly otevřít, zatímco jiné se zase v naprostou nevhodnou chvíli samy od sebe zavíraly. V některých částech byl vzduch smíšen s plyným vodíkem nebo s metanem. V jiné koncentraci by tato směs vedla k prudké explozi. Pohyblivé schody jely opačným směrem, běžící pásy se náhle zastavovaly. Čas od času se ocitli v místnostech, které byly naprosto vduchoprázdňé. Neodvažovali se otevřít skafandry. Charity by ani nepřekvapilo, kdyby náhle z větracího zařízení začal proudit nervově paralytický plyn, nebo kdyby někdo do kropicích rozstřikovačů pustil vysoce aktivní kyselinu.

Pohlédla směrem k Estevezové, která připojila na sklo okna senzor, napojený kabelem k její přilbě. "Hýbe se něco?" zeptala se, snad už popáté.

"Nic není slyšet," odpověděla Estevezová lhostejně.

"Skvělé," řekl Skudder. "Ještě dobře, že jsme aspoň celou tu cestu na Měsíc nemuseli absolvovat pěšky."

"To ještě přijde," odpověděla Charity nevesele. "Alespoň co se týče zpáteční cesty, asi o tom ještě budeme muset popřemýšlet."

Na to ji nedokázal nikdo dát odpověď a tváře všech byly náhle ještě napjatější. Charity zalitovala své poznámky. Nemělo žádný smysl přidávat k jejich současným problémům i ty budoucí.

"Kam vlastně ta dráha vede?" zeptal se Skudder po chvíli.

"Doufám, že přímo do centrály. Ty roury se rozbíhají jako loukotě kola do osmi nebo deseti směrů, ale jsou různé dlouhé." Vzdechla si. "Jestli první kabina pojede nesprávným směrem, pak možná skončíme někde u povrchových dolů. A pokud jsme na některé z východních os, pak ještě dál."

"Nemůžete rozluštit to označení?" zeptal se Harris a ukázal na neznámé znaky nápisu na nástupišti.

"Lituji, ale ne." Charity zvedla ruku v gestu bezradnosti. "To kódování není z doby mého pobytu na Měsíci. Naposledy jsem na měsíční základně byla tři nebo čtyři roky před invází."

Ta věta v ní vzbudila vzpomínky, kterým by se raději vyhnula. "Nebyla to právě nejpěknější léta v mém životě. A tyhle čmáranice vypadají na to, že byly vytvořeny teprve krátce před koncem."

Skudder se na ni zadíval, a když si toho všimla, rázem v ní začal stoupat pocit vnitřního tepla. Usmála se na něho.

"Tady je jedna jízdenka," řekla Duboisová, která se už několik minut snažila opravit jízdenkový terminál. Sundala kryt ze závěsů, odkryla kabelové vedení a zřejmě našla kabel, spojující terminál s centrálním počítačem. Henderson stál vedle ní a tu a tam ji podával náradí.

"Dokážete ten terminál odpojit?" zeptala se Charity překvapeně.

"Ano." Duboisová zaťukala na obrazovku, visící mezi odkrytou změť kabelů. "Už to zase funguje."

"Jenom jízdenky si už žádné nemůžeme koupit," zamumlal Skudder.

"Vtipálku," ozvala se Charity. "To znamená, že všechny systémy jsou blokovány centrálním počítačem, ať už jsou to terminály, ovládání přetlakových komor, přístupové dveře, anebo bezpečnostní závěry."

"Takže naši přátelé jsou v centrále," vyvodil Harris.

"Nebo tam přinejmenším byli," přikývla Charity. "Zajímalo by mě, jestli Moronům tyto nejdetailejší znalosti o systémech MacDonaldu poskytl Stone, když ještě pracoval výlučně pro ně." Jen zběžně zaznamenala pohled, který si vyměnili Harris s Duboisovou.

"Pozor," řekla Estevezová do následující pauzy.

"Co je?"

Estevezová svařila čelo. Její prsty v rukavicích těžkopádně pohnuly regulátorem hlasitosti. "Něco slyším," řekla.

"No konečně," řekl Skudder s úlevou.

"Moment ještě." Zvedla ruku a upřeně hleděla do okna, zatímco točila pod bradou druhým knoflíkem na své přilbě.

"To nevychází z té roury," řekla potom.

Charity si sundala zbraň z pravého ramene. Ostatní ji následovali. Ve dvojicích nahlíželi do nejrůznějších

přístupových chodeb, vedoucích k nástupišti.

"Nic," řekl Harris ode dveří. Charity stála vedle Skuddera a zoufale se pokoušela vyjasnit si obraz. V průchodové komoře dostal spojovací kabel dost zabrat a trochu ji teď zlobil zaměřovač. Mohla jen doufat, že se vadný kontakt neprojeví právě v rozhodující vteřině.

"Nic nevidím," řekl Skudder po chvíli. Zaváhal. Jen šest metrů od nich se chodba zatáčela, za roh nemohli vidět.

"Co je?" zeptala se se ho Charity.

"Nejsem si jistý," řekl. "Mrknu se za roh. Kryj mě." Pohlédl na ni a ukazováčkem se dotkl její poškozené zbraně.

"Ale dávej pozor, kam míříš."

Než stačila něco namítnout, vyrazil. Zatímco se přibližoval k ohybu, přepnula si zkusmo mikrofonové zařízení. Jeho kroky jí duněly v uších, k tomu se přidávalo bušení jejího vlastního srdce a dech a syčivý zvuk všech pěti kyslíkových přístrojů, co jich tu bylo. Charity bylo záhadou, jak může Estevezová, třebaže má zvukový filtr, v takovém rámsu slyšet ještě něco víc.

Skudder došel až k ohybu. Přikrčil se a zbraň si přitiskl těsně k tělu, pak docela znehybněl. Charity se už v duchu ptala, na co čeká, když vtom se prudce vrhl kupředu. Se zbraní v pohotovosti vyhlédl do chodby. Poznala ještě, jak se jeho tělo poněkud uvolnilo, pak se ale všechno semlelo příliš rychle.

Zasáhl ho silný proud bělavé tekutiny a ulpěl mu na přílbě. Instinktivně zdvihl zbraň, ale vyklouzla mu ze slepených prstů. Kabel k jeho přílbě se napjal a s jasně zvonivým tónem se vytrhl. Hustá hmota vzpěnila, jakmile se dotkla jeho skafandru, a na podlaze se vytvořila odpařující se loužička.

"Ne," vykřikla Charity a rozběhla se k němu. Temný, černý stín se mihl kolem rohu a ona měla v tu chvíli pocit, jako by zahlédla kroutící se chapadlo a tlusté, odulé tělo. Skudderovi se podařilo odtrhnout se a potácel se směrem k Charity, otfíraje si bezmocně rukavici oslepené hledí své přílby. Černé chapadlo jej zasáhlo do pravého lýtku a noha se mu pod tím úderem podlomila. Charity se zastavila a zamířila. Její zaměřovač blikal všemi barvami a bránil jí vidět protivníka jasně. Se zdušeným zaklením vypálila maximálně rychlou salvu malých průrazných střel. Projektily vyrvaly z bílé, dýmající masy velký chuchvalec a Charity ještě uviděla, jak byla jedna z chapadlovitých paží prostě utržena, vzápětí udeřil proud bílé tekutiny přímo proti ní a srazil ji k zemi.

Ta věc byla kluzká jako tekuté mýdlo. S panickým spěchem se pokoušela dostat se znovu na nohy, ale znovu uklouzla. Pod botami nenacházela žádnou oporu. Vzdala marnou snahu setřít z přílby tu lepkavou hmotu, jelikož se to už předtím nepodařilo ani Skudderovi, a pokoušela se odsunout tam, kde se domnívala, že je Skudder. Zbraň při pádu ztratila, ale její spojovací kabel vydržel, a když za něj zatáhla, zaměřovač náhle opět fungoval. V infračerveném světle měla ta věc pěknou tmavomodrou barvu, což svědčilo o její úžasné nízké teplotě, zatímco po okrajích Charitina zorného pole se pohybovaly tři červené postavy. Zhlédla žlutou čáru, která vyletěla od jedné z postav, zatímco její zalepený mikrofon zachytil hluk dalších výstřelů. Rukou si sjela ke kabelové zdířce, pak jela dál po kabelu, až nahnatela zásobník své zbraně. Co nejrychleji přitáhla zbraň k sobě a obrátila ji jiným směrem. Skuddera bylo vidět jako částečně žlutou, částečně zelenou postavu, zatímco za ním se se tyčila jakási zelená, děsivá silueta, na první pohled připomínající chobotnici nebo pavouka. Hlavu to mělo jako medúza a svými hadovitými chapadly to divoce bilo na všechny strany kolem sebe a ovíjelo se Skudderovi kolem nohou.

Pak se náhle roztančila nad medúzovitou hlavou žlutá světýlka a další paže odpadly, strnuly bez hnutí nebo se náhle zkrátily. Charity se s obtížemi vyhrabala na koleno a zvedla zbraň. Vlastní tělo toho stvoření byl mohutný blok, který byl napůl pokrytý pěnivou modrou hmotou. Ještě dřív, než stačila vystřelit, vyšlehly dvě zelené paže k ní a přízračný infračervený obraz se jí ztratil před očima. Byla vržena dopředu.

"To jsem já," vykřikla ještě, když už ji bota zasáhla do velice bolestivého místa. Zalapala po vzduchu, ještě ucítila, jak ji Skudder uchopil, a očekávala další rány, ale buď mu to už došlo, nebo měl dost vlastních problémů, než aby do ní dál bušil. Potom se jí kolem krku ovinula jakási ocelová paže a v tu chvíli zaslechla, jak skřípe masivní krční kruh její přílby.

Instinktivně chytila kluzkou paži oběma rukama a prudce trhla. Trhnutí ji vymrštilo na to stvoření a vražedný tah povolil dřív, než přílba praskla. Přitahovala se dál, dokud nenarazila na blok trupu. Vtom jí oťrásla těžká exploze a cosi plochého, tenkého a těžkého dopadlo hranou na ni a jejího protivníka. Duboisová, pomyslela si vztekla a vztek jí dodal nových sil. Pevně se přidržela kloubu paže, která spolu s jinými švihala proti ní, ignorovala údery, které dopadaly na její tornu, zatímco s velkými obtížemi vytáhla volnou rukou z pouzdra u opasku pistoli. Prsty jí třikrát sklouzly ze závěru. Jeden úder jí zasáhl do ledvin, až bolestí vykřikla z plna hrdla. Botou kopl do těla té bytosti, zasáhla něco, co vydalo jasně kovový zvuk, zatímco hlaveň pistole namířila stejným směrem. Tato zbraň vystřelovala jak projektily, tak laserové paprsky, Charity pro jistotu stiskla obě spouště najednou a během okamžiku vyprázdnila celý zásobník i baterii na šířku dlaně od své boty.

Prudké škubnutí ji odmrštilo proti stěně a při následující explozi se rozjela po kluzké podlaze, dokud komusi nepodrazila nohy, díky čemuž se konečně zastavila. Nad ní zahučelo cosi, co až po chvíli identifikovala jako proud vody, která ve velkých, těžkých kapkách dopadla na její přílbu a na několika místech narušila hustý mazlavý závoj na jejím hledí. Na okamžik bylo úplné ticho.

"Žiju ještě?" zeptala se po chvíli. Ležela na zádech a náhle už byla schopna určit příčinu toho prudkého deště. Stovky drobných trysek protipožárního automatu stříkaly do chodby vodu.

Odpovědí jí bylo hlasité zaklení. "Jistěže," řekl Harris. "Nemohla byste sundat nohu z mého obličejce?"

"Pravou nebo levou?"

Jakási ruka se dotkla jejího levého kotníku. Opatrně přitáhla nohu, zatímco současně si rukou otírala hledí své

přilby. V první chvíli si výhled ještě zhoršila, ale s pomocí vody, stříkající ze stropu, se jí přece jen podařilo většinu pěny odstranit.

Harris už stál zase na nohou a Duboisová s Estevezovou byly vedle něj. Charity se rychle rozhlédla po Skudderovi a objevila ho nedaleko, opřeného zády o zeď, s hlavou v přilbě vyvrácenou dozadu, jako by chtěl do otevřených úst chytat kapky deště. Hlasitě si vydechla, zatímco on vrhl směrem k ní povzbudivý pohled a zamával jakousi dlouhou, černou trofejí.

"Podívej," řekl a poslal po podlaze utrženou paži směrem k Charity. Ta věc se na kluzké podlaze dvakrát otočila kolem dokola.

Charity se dívala chvíli na ni a pak pohlédla dál do chodby. Výbušné střely vyrvaly ze stěn i ze stropu pláty obložení, zatímco zbytek se nořil do obrovského množství pěny, jež mezitím zaplnila celou chodbu. Vypadalo to, jako kdyby někdo vysypal plný vagón pracího přípravku do obrovského mixéru. A mezi vší tou pěnou a sazemi ležel bez hnutí trup asi metrového stroje s chapadly bezmocně spuštěnými k zemi.

"Čistící automat," řekl Harris užasle. "Zlikvidovali jsme čistící automat."

"Kapitální kousek," vymáčkla ze sebe Charity, ještě než propukla v hysterický smích.

Ta bílá věc na jejím skafandru jí připomínala mazlavé mýdlo. Několik velkých chuchvalců se oddělilo od hlavní masy a ve snížené gravitaci plulo vzduchem až do míst, kde nebylo hasicí zařízení rozstříleno, a tam pak je voda rozbila na kousíčky. Charity se znovu rozesmála.

"Vida, jaká pěnová bitva," řekl Skudder, přidáváje se k jejímu smíchu. "Šest ozbrojených proti jednomu čistícímu stroji."

"To jsme se zrovna nevyznamenali," přiložil si polínko Harris.

"Ne," zasmála se Charity, "žádná sláva to skutečně není." Ukazováčkem zaryla do vrstvy mýdla a vzniklou pěnu si spláchla z prstů.

"Netoužila jsi náhodou po koupeli?" zeptal se Skudder, zatímco se předklonil a lovil svoji zbraň z nabobtnávající pěnové hory.

"Hmmm," zabručela a opatrně se postavila na nohy. Voda mezitím začala tvořit velké louže. "Sbalme si věci a ztrat'me se, než nám do té vany někdo pustí ještě vysoušeč vlasů."

Zvedla pistoli. Harris našel její pušku a beze slova ji jí podal. Naposledy ještě pohlédla směrem ke zbytkům čistícího robota, zavrtěla hlavou a rychle spěchala z této zatopené části chodby.

Nástupiště bylo pořád ještě nedotčené a suché, a ona nechtěla být poblíž, až se voda dostane nějak do kontaktu s elektrickým vedením. Chtěla Duboisovou pokárat za její hraní si s ohněm, ale protože sama neodvedla práci nikterak precizní, dospěla nakonec k názoru, že teď na to tady není ani vhodná doba, ani vhodné místo.

"Doufejme, že se jednoho dne na sebe nějak pořádně nenamícháme," řekla Skudderovi, který se zastavil vedle ní. Trochu kulhala. Tam, kde ji předtím kopl, bude mít určitě pořádnou modřinu.

Skudderovi se, jak se zdálo, nešlo o nic lépe. "Každopádně k tomu máme spoustu příležitostí," řekl unaveně a rukou ukázal na něco za jejími zády. Ohlédla se a uviděla za sklem temný stín. Přechodová komora se nepozorovaně otevřela.

"Kabina je tu," řekl Harris trochu zbytečně. V tu chvíli se ozval hlasitý náraz a saně klesly předním koncem až k podlaze.

Ať už kdokoli přeprogramoval čistící roboty a zaminoval přechodové komory, na autorizačních kódech dopravního systému se nic nezměnilo. A tak se Charity podařilo kabinu díky šedesát let staré výsadě přepnout na ruční řízení. Zvolila nástupiště v blízkosti centrály, přesně jednu zastávku před centrálním terminálem samotným. Pokud budou někde další pasti, tak bezpochyby právě tam.

Kabina se pohybovala vakuovou rourou, udržována a poháněna v dráze silným magnetickým polem, které dokonce rušilo i malé displeje v jejích přilbách. V přední stěně byla dvě okna a vnitřní osvětlení roury se před nimi míhalo jako nějaká přízračně světlující vlna před přídílí, ba bylo to, jako by osvětlovala stále stejný úsek potrubí.

Charity by snad už ztratila jakýkoli pocit pohybu, kdyby tu a tam nebyla některá zářivka zhaslá nebo už dohasínající, což umožňovalo rozeznat jeden úsek od druhého. Kabina byla schopna dosáhnout i trojnásobné rychlosti, ale Charity pro jistotu omezila nejvyšší rychlost na dvacet kilometrů za hodinu. Neslavný incident s čistícím strojem měla ještě pořád příliš čerstvě v kostech.

"Paranoia," řekla polohlasně Skudderovi, stojícímu vedle ní s pohledem jako v transu upřeným na občas přerušované čáry osvětlovacích těles.

Odrhl se od své jednotvárné podívané. "Nedůvěřuješ klidu."

"A čekám na zeď, která se náhle před námi objeví, nebo na nášlapnou minu, kterou někdo do potrubí položil." Sarkasticky se zasmála. "Anebo osm kubíků šlehačky, která se nám rozplácne o přední sklo. Všechno je tady naprosto bláznivé. Improvizované bomby, bláznivé stroje... V duchu se ptám, co přijde na řadu teď."

Při těchto slovech si vzpomněla na komputerovou kostku, která byla položena nedaleko od nich v chodbičce mezi sedadly. Malá žárovka na její přední straně pomrkávala jako malé, jízlivé oko. Charity nepochybovala o tom, že byli komputerem vybaveni čistě jen z psychologických důvodů, totiž proto, aby lidem připomínal, že stále naslouchá a že je k tomu vybaven zřejmě prvotřídníma ušima. Těma nejlepšíma, jaké je možno sestrojít.

"Nedává to vůbec žádný smysl," řekla Charity.

"Přesně tak." Zaťukala si prstem na hledí své přilby. Dokud byli ve vakuové rourě, nechtěl nikdo z nich riskovat, že by ho mohla nějaká ta nečekaná trhlina překvapit s rozepnutým skafandrem. Dekomprese není právě pěkná smrt a konec nepřichází ani zdaleka tak rychle, jako mizí tlak vzduchu. "Nedává to žádný smysl, ale my zatáhneme hlavu

mezi ramena, co to jen půjde."

"Jak to je ještě daleko?" zeptal se indián. Charity vrhla pohled na kontrolní přístroje vedle vstupních dveří. Harris, Henderson a Duboisová nespouštěli oči z obrazovky, zatímco Estevezová stála u okna na druhém konci kabiny.

Z toho neustálého pohledu dozadu by Charity zřejmě za chvíli dostala mořskou nemoc, ale Estevezové to zřejmě ani trochu nevadilo. V duchu se musela ptát, jestli existuje někde něco, co by mohlo Estevezovou vyvést z klidu. Bomba, kterou spolu s Harrisem složili vzadu, to každopádně nedokázala.

"Dva kilometry," řekla Charity. "Zbytek už můžeme skoro dojít pěšky."

"To není moc dobrý nápad."

"Ne, zřejmě ne." Vzpomněla si na transportní saně, které vydržely právě dost dlouho, a na cestu, kterou měli za sebou. Potom polohlasně zaklela. "Opravdu bych ráda věděla, kolik těch odporně nebezpečných blbostí nás cestou ještě potká," dodala ještě.

"Tvoje zvědavost tě ještě bude stát hlavu," odvětil Skudder. "Nebo alespoň pár chlupů."

"Jak prosím?" zeptal se Harris, který se podíval směrem k nim.

"To je takové přísloví," vysvětlila Charity unaveně. "Zvědavost je koččina smrt."

"Ach tak."

Nevrle se zadívala na něho i na ostatní vojáky. "Baseballoví fanoušci mají zřejmě malou slovní zásobu," dodala jízlivě.

"Zřejmě proto jim tolik místa v hlavě zabírají způsoby otevření šachové partie," usoudil Skudder ledabyly a nenápadně ji kopl do holeně. Rozhořčeně se na něho podívala, nakonec však byla zticha, když se na ni varovně podíval.

V odrazu hledí jeho přílby spatřila Duboisovou, která je pořád ještě sledovala, a bezděčně se jí zjezily chloupky na šíji. Najednou si byla jista, že k Duboisové nebude v budoucnu radno obracet se zády.

"Paranoia," řekla. "Myslím, že bychom skutečně měli žádat přerušení hry."

"Nevidím žádného rozhodčího," odpověděl Skudder a jeho slova byla jasným varováním.

V příštím okamžiku se kabina prudce zastavila a všichni uvnitř se sesypali na jednu hromadu.

"Sakra," vyrazila ze sebe Charity, když se zase mohla nadechnout. "Já jsem to věděla."

"Velkolepé," zasténal Skudder, který měl smůlu, že zůstal skřípnutý mezi ní a čelní sklo. "Mohla bys prosím tě vytáhnout lokty z mého žaludku?"

Beze slova se zvedla. Levé koleno se jí podlomilo, a když se znovu pokusila ho opatrně zatížit, získala smutnou jistotu, že ke všem jejím modřinám přibyl teď ještě podvrtnutý kotník.

Skudderův obličej i přes tónované sklo hledí vypadal dost bezbarvě.

"Máš něco zlomeného?" zeptala se vyděšeně. Pomalu zavrtěl hlavou.

Ohlédla se po Duboisové a objevila ji v chodbičce mezi sedadly. Harris napůl v bezvědomí visel na konzole, která pod jeho nárazem ztratila přední kryt. Estevezovou to odhodilo nejdál, přeletěla přes tři zadní řady sedadel dopředu a bomba ji pořádný kus cesty následovala. Jediný, komu se zřejmě nic nestalo, byl Henderson. Asi měl už v těchto věcech cvik.

"Jste v pořádku?" zeptala se Charity nahlas a odkulhala k prvním sedadlům.

"Já ano," řekla Duboisová, která už stála na nohou.

"Postarejte se o Harrise," řekla Charity a sklonila se nad Estevezovou. Ta měla oči doširoka otevřené a Charity se v prvním okamžiku domnívala, že si snad zlomila vaz, když se však dotkla jejího ramene, Estevezová náhle zamrkala a podívala se Charity do tváře. Bylo to, jako když se znovu zapne stroj, který se sám na vteřinu zablokoval. Charity bezděčně ustoupila o krok zpět. Estevezová si její reakce nevšímal. Bez jakékoliv pomoci se sama vyhrabala opět na nohy.

"Bomba," řekla vzápětí.

Charity zachytila její znepokojený pohled a přikývla. Cítila skutečnou úlevu, když se hned nato Estevezová obrátila a zamířila k bedně, která se jako těžká střela zaklínila mezi sedadla.

"Kde jsme?" zeptal se Skudder. Zády se opíral o přední sklo a jeho hlas zněl stále ještě dost stísněně.

"Sto metrů před naší stanicí," odpověděla Charity neutrle a ukázala za něho. V rouře před nimi svítilo nástupiště. Vystupovací potrubí trčelo asi metr do vakuové roury a červené světlo zavřené tlakové komory pravidelně blikalo.

"Proč jsme zastavili?" zeptala se Duboisová.

"Nemám potuchy," řekla Charity s pramalou zdvořilostí. "To nebyl můj nápad."

"Nějaké záchytné zařízení," řekl Harris, který se musel opírat o Duboisovou. "Počítač nic neukazoval, takže to muselo být venku."

"Přidrátkované přímo na koleje," přikývla Charity. "Kdybychom jeli rychleji, pak by už zbytky z nás ležely někde daleko vpředu, volně k prohlédnutí z nástupiště."

"Možná že jsi opravdu paranoidní, ale to ještě zdaleka nemusí znamenat, že se pleteš," pokusil se Skudder těžkopádně o vtip.

"To je opravdu velice legrační," řekla a tvrdým tónem hlasu skrývala své obavy. Skudder vypadal opravdu špatně. Charity přistoupila ke konzole, na které počítač kupodivu ještě fungoval, třebaže byl viditelně poškozený Harrisovým pádem.

"Pokusme se nějak překonat ještě těch posledních pár metrů," řekla.

"Připadám si jako v nějakém obrovském kanónu," zamumlal Henderson, zírající přes přední sklo do jasně osvětlené vakuové roury. Jeho přirovnání bylo úžasně povzbudivé.

"Buďte radši zticha," odpověděla Charity stroze.

Kabina se se znatelným trhnutím dala opět do pohybu. Její válec se vsunul jako nějaká příliš velká konzerva do stanice. Z boku vpadlo do kabiny, jejíž vnitřní osvětlení už při tom nouzovém zastavení vystřídal jen slabé červené lampičky, oknem ze zavzdušněného prostoru jasné světlo.

Charity držela pravou ruku těsně nad pákou nouzového ovládání a pozorně sledovala rychlostní hodnoty. Ostatní mlčky sbírali rozházenou výstroj a zbraně. Harris si za pomoci Estevezové připevnil na záda krabici s bombou, břemeno, které mohl unést jedině díky nízké měsíční gravitaci, zatímco Skudder si na záda naložil taktický počítač.

Spojovací přetlaková komora minula předeek kabiny. Charity přenechala přistávací manévry automatickému řízení, pořád však byla v pohotovosti operaci v pravý čas přerušit.

Instinktivně si přezkoušela těsnost helmy i skafandru. Pokud se propust namísto k nástupišti otevře do vakua, pak vznikne v kabině ve zlomku vteřiny vzduchoprázdno. Bez skafandru by pak neměli nejmenší šanci. Kabina se zastavila a zvenčí se k válci připojily mechanické kontakty. Světelná signalizace nad dveřmi se rozsvítila zeleně.

Charity pomocí nouzového vypínače vypnula přístroje. "To bychom měli," řekla poněkud zbytečně. "Duboisová, otevřete dveře."

Duboisová beze slova poslechla, odjistila si pušku a dala ji do pohotovostní polohy. Ještě před pár hodinami by ji Charity mírnila, ale po tom incidentu s čisticím strojem k tomu teď neměla důvod. Sama se přistihla, že se své pošramocené zbraně drží, jako by jí poskytovala kdovíjakou jistotu.

Dveře kabiny se odsunuly a vzápětí nato se otevřely i dveře propusti vedoucí na nástupiště, které se před nimi rozkládalo zalité světlem, prostorné a úplně opuštěné. Charity přistoupila až k Duboisové a nedůvěřivě si prohlédla podlahu, strop i stěny. Plastikové obložení se za uplynulých šedesát let opotřebovalo méně než za těch pět let, co byla základna v lidských rukou, ale jeho původně bílá barva mezitím výrazně zežloutla.

"Pozor na mýdlové stopy," řekla Charity, než proklouzla kolem Duboisové a vyšla na nástupiště. Duboisová zjevně nepostřehla žertovný podtón, zmateně se za ní podívala a na okamžik, než se vzpamatovala, sklopila zbraň.

Charity zaslechla ve vysílače Skudderův smích a sama se lehce usmála, zatímco přes přízračné světlo svého infračerveného zaměřovače zkoumala nástupiště. Ten malý obdélníkový displej byl pro ni něco jako okénko do nebezpečnějšího, cizího světa, ale teď neukazoval nic víc, než uklidňující rovnoměrnou, studenou modř. Vedle ní zavržaly na nástupišti boty a Duboisová se objevila vedle ní.

Nástupiště nebylo tak velké jako terminál na velitelské centrále základny MacDonald, nicméně i tak mělo rozměry menší sportovní haly a na protější straně z něho vedly ještě další vakuové roury.

Několik jezdicích schodišť vedlo k výše a níže položeným plošinám, tři otevřené zdviže se skoro úplně prosklenými kabinami čnely uprostřed haly jako pilíře, podírající strop, nacházející se asi deset metrů nad podlahou. Pohyblivé pásy vedly do hvězdicově se rozbíhajících chodeb, kde kromě nákladních pásů byly rovněž čtyři metry široké chodníky pro chodce a zvláštní dráha pro malá šestikolá elektrická vozítka. Přesto bývala tato nástupiště před šedesáti lety při střídání směn vždycky přeplněná. Charity si vzpomínala, kolik tu bývalo lidí, které přivedly na tuto nehostinnou stranu Měsíce jejich velké naděje. Charity pomyslela na své vlastní naděje, které chovala, zatímco trávila několik let svého života v tomto zařízení, a náhle pocítila na jazyku nepříjemnou pachut'.

"Všechno v pořádku," řekla nahlas a rukou pokynula Duboisové, aby se rozhlédla na druhé straně haly. "Pospěšte si. Nechci se tu dlouho zdržovat. Konečně, někdo nás tu zastavil, takže se domnívám, že tím něco zamýšlel."

"Rozumím," odpověděl Harris věčně a protáhl se za ní v předklonu propustí, přičemž se trochu zapotácel pod tíhou bomby. Svoji tornu se zásobou vzduchu nesl v ruce, protože svůj smrtící náklad musel zavěsit přímo na řemeny svého skafandru.

Estevezová ho následovala.

Charity se pokoušela rozluštit nápisy na stěnách. Jedno z těchto potrubí vedlo přímo do centra a obě roury po jeho stranách pak do bezprostřední blízkosti centrály.

Její instinkt jí napovídal, že by určitě nebyl dobrý nápad zkoušet to přímou cestou. Poznala jeden "bulvár" paralelní s vakuovým potrubím a hned vzápětí pak i druhý, ten, který právě hledala.

"Kam?" řekl Skudder, který předešel ostatní a zastavil se vedle ní, zatímco Henderson jako poslední opouštěl kabinu.

"Druhá severní," řekla a ukázala puškou zmíněným směrem. "Pomalu se vydejme tudy."

Rozestavení v širokou rojnici přecházeli přes opuštěné nástupiště, Estevezová jen pár kroků od velkého okna do transportní roury, potom Harris a Skudder; Charity a Duboisová šly po vnější straně. Někde před nimi nepravidelně poblikávaly dvě zářivky, zatímco v mnoha menších bočních chodbách bylo osvětlení zhasnuté úplně. Zvuk jejich bot se nesl potrubím prázdných chodeb daleko a vracel se o něco slabší, jakmile se odrazil od zavřených pancéřovaných dveří.

Charity si znovu zapnula infračervený zaměřovač. Během cesty měla čas zkontrolovat kabelové spojení mezi puškou a zdírkou přilby. Za pár minut bylo připojení zase v pořádku a vadný kontakt byl odstraněn. Nyní se Charity plně soustředila na širokou cestu před nimi. Chodba se pozvolna zatáčela a asi po sto metrech se ztrácela z dohledu. K jejímu ústí to měli ještě asi dvacet metrů. V této části nádraží byla spousta harampádí, velké transportní bedny, které byly zřejmě kdysi otevřeny násilím, a velké kabelové kotouče. Zdálo se, že tu chtěl personál ještě něco dodělat a kvůli invazi byly práce nečekaně přerušeny. Bedny s nářadím stály u stěny spolu s malými vozidly, která se používala na delší vzdálenosti. Jedna velká plošina byla celá zbvavena obložení stěn. V infračerveném světle viděla Charity kabelovou šachtu jen jako tmavomodrou díru s bleděmodře žhnoucími svazky kabelů a s jedním osamoceným modrým světýlkem.

Zastavila a přepnula znovu na normální vidění. A ještě dřív, než to modré světýlko uviděla v jeho skutečné,

červené barvě, vyrazila varovný výkřik a přikrčila se. Vedle ní se i Skudder vrhl na zem, reflex v tomto prostředí naprosto neúčinný, protože jeho následkem po několika vteřinách plachtil vodorovně vzduchem. Harris jednoduše pod tíhou svého nákladu padl na kolena.

Pár vteřin bylo ticho.

"Sakra, co se děje?" zeptal se Skudder, když se doplazil za jednu bednu s náhradními díly.

"Vedle Třetí severní," řekla Charity a opatrně vyhlížela přes okraj jezdícího schodiště, které jí sloužilo za kryt.

"Ta odkrývá šachta, nalevo."

"Vidím to," řekl Skudder. "A dál?"

"Červené světlo," řekla Charity. "Právě takové jsem viděla už tam v hangáru. Když jsme přišli o Steinera."

Následující vteřiny jí pak připadaly naprosto neskutečné. Koutkem oka uviděla jako ve zpomaleném filmu, jak Duboisová zaklekla za skupinu plastických kontejnerů, opřela si pušku do ramene a se smrtící chladnokrevností zamířila proti otevřené kabelové šachtě. Charity právě ještě stačila otevřít ústa a zhluboka se nadechnout, její svaly však reagovaly mdle, téměř jakoby ochromeně, takže musela jen bezmocně přihlížet, jak Duboisová zaměřuje. Zdálo se jí, že naprosto přesně vidí, jak Duboisová ohýbá ukazováček a prostředníček na spoušti, ale než ze sebe dostala jediné slovo, udeřil celý svazek střel do stěny a řetěz detonací s řevem přehlušil každý jiný zvuk. Střípky stěnového obložení a kusy vnitřní stěnové výztuže zasvíštěly vzduchem. Následovala pak mnohem větší exploze, pravděpodobně energetické články zařízení, instalovaného uvnitř kabelové šachty, a vzápětí velká část osvětlení zhasla. Jen chodba před nimi, jejíž vstup byl nyní zatarasen dýmajícími troskami, dosud zářila rovnoměrným světležlutým halogenovým světlem.

"Duboisová!" vykřikla Charity vztekle. Duboisová napolo obrátila v přílbě hlavu a jejich pohledy se setkaly. Na chvíli se Charity zdálo, že se ta druhá snad chystá vystřelit i na ni a reflexivně namířila svou vlastní zbraň proti Duboisové. Ta chvíle však byla brzy tatam a nežli Charity dostala příležitost něco říci nebo udělat, zahájily náhle tři laserové kanóny, rozdělené po celém nástupišti, ze svých maskovaných pozic palbu.

Asi deset vteřin zuřilo peklo tavicího se kovu a tříštícího se skla a tři velké plošiny nástupišť se proměnily v dýmající rány. Harris se stěží vyhrabal na nohy a utíkal, využívaje pauz nutných k nabití kanónů, aby se dostal do bezpečí. Dvě laserové dávky ho minuly jen tak tak. Skudder zalezl přes hranu za pohyblivý pás a Duboisová se rozběhla pryč od roztavených zbytků plastických beden, za kterými se dosud schovávala. Její boty zanechávaly na podlaze, začínající se horkem rozpouštět, černé čáry.

Pak přišla další laserová salva a zábradlí pojízdného schodiště vedle Charity prasklo. Vlna žáru rozsvítila varovně žluté kontrolky na jejím skafandru, zatímco malíčký nápis na displeji ji informoval, že skafandr je třeba bezpodmínečně podrobit generální údržbě. Ignorovala tuto výzvu a vypálila dva granáty proti jedinému kanónu, jehož stanoviště se jí dosud podařilo objevit. Vzápětí prořizla stále houstnoucí mrak kouře směrem k Charity žhnoucí dráha další laserové dávky.

Její výstřely minuly kanón, stojící na nízké masivní trojnožce jako nějaká těžká, neohrabaná kamera. Napůl byl ještě skrytý ve zbytcích svého plastického maskování.

Dvoji exploze otřásla výtahovými sloupy uprostřed nádraží a jedna kabina se rozletěla v obrovský mrak drobných, třípytlících se skleněných střípků. Uvolněné kabely padaly s majestátní pomalostí od stropu dolů. V tu chvíli vypálila na stejný cíl i Estevezová a navzdory větší vzdálenosti byla úspěšnější. Automatický kanón se proměnil v ohnivou kouli, která se vzápětí rozzářila ještě jednou, když také zde vybuchl energetický článek. Tlaková vlna Charity podrazila nohy.

Když znovu vyskočila, vypálily oba zbývající kanóny potřetí, přerazily ocelovou páteř eskalátoru a roztržily celou jeho spodní třetinu.

Střepy vířily kolem Charity, když se rozběhla do chodby s označením Druhá severní, kde už čekali Skudder a Harris. Náhle se ve vysílačce ozval něčí výkřik, zřejmě Hendersonův, který byl vzápětí prudce přerušen, jak jeho vysílačka náhle zkratovala. Duboisová stála o pár metrů dál a zbytkem munice pokrývala platformu, na které stály oba zbývající kanóny. Pak jeden z těch dvou kanónů vypálil další dávku, Duboisovou minul a namísto toho zasáhl panoramatické okno do vakuové roury.

Charity se v poslední chvíli podařilo přece jen zachytit se jedné vzpěry, trčící z rozlámané podlahy. Pocítila v zápěstích, loktech i ramenou prudké trhnutí, divže si nevykloubila ruce. Pak ji něco, co strhl unikající vzduch, udeřilo do levého boku tak prudce, až jí to vehnalo slzy do očí. Charity slyšela vysoké podzemní hvízdání, jehož frekvence i hlasitost neustále narůstaly, až se dostalo na samou hranici slyšitelnosti a zase to ztichlo, protože zbývající vzduch byl stále řidší. Charity se odvážila zvednout hlavu.

Nástupišť vypadalo, jako by se přes něj přehnal uragán. Prázdné obaly a pláty stěnového obložení byly unášeny kolem ní, jako by se jich zmocnil prudký vítr, směrem k oknu, rozbitému po celé délce. Charity slyšela tupé, dunivé údery, s nimiž se ve vakuové rouře systému magnetické dráhy zavíraly těžké vzduchotěsné dveře, a pak i o něco slabší zvuky zavírajících se bezpečnostních dveří v jednotlivých chodbách.

Charity se s námahou zvedla na kolena. Duboisová několik metrů před ní klopýtala směrem k chodbě, jejíž dvojité dveře se zásluhou podlažních plátů, zprohýbaných výbuchy, pohybovaly jen velice těžce. Pak Charity uviděla Hendersona; ležel na zádech, jeho skafandr byl ohořelý do černa a stále se z něho ještě kouřilo. Charity se pokusila vzpřímít, ale podlamovala se jí kolena. Marně se rozhlížela po Estevezové, vzpomínala si přece, že stála jen pár metrů od rozbitého okna. Nakonec uviděla Charity cáry skafandru mezi troskami dopravní kabiny, která byla roztrhána silou exploze. Estevezová zemřela tak, jak žila, nepozorována a beze slova. Charity se odvrátila a musela potlačovat nával nevolnosti. Pohled na Duboisovou, která se mezitím dostala až do chodby, Charity rozzuřil, a tato zuřivost jí dodala nové síly. Postavila se na nohy a opřela se proti stále slábnoucí síle větru. Vtom napravo od ní náhle jako pod úderem

pěsti nějakého obra praskla stěna a Charity došlo, že poslední kanón je ještě funkční. Vzápětí se dostala k dvojdielným dveřím. Skudder ji vtáhl do chodby stále se ještě zužující švírou mezi dveřními křídly.

Na druhé straně padla Charity na kolena a lapala po dechu. Tlukot vlastního srdce v ní přehlušil všechny ostatní zvuky, vytlačil každou myšlenku. Nějak se zase vyhrabala na nohy, do obou rukou uchopila pušku a klopýtala směrem k Duboisové, která si jí všimla teprve v poslední chvíli. Pažba zasáhla úplně překvapenou ženu přímo doprostřed zad a odhodila ji, až se zapotácěla a ztratila svoji vlastní zbraň. Když se pak napůl obrátila a zvedla ruce na obranu, zasáhla ji Charity neméně brutálně do břicha. Vzápětí kdosi uchopil s železným stiskem Charity za rameno a neúprosně ji držel, ať se bránila, jak chtěla. Duboisová pomalu padla na záda a už nevstala. Také Charity se po chvíli přestala svíjet a kopat po Skudderovi. Pustila pušku a nebránila se, když ji beze slova sevřel v náručí.

Dvojité dveře za nimi se s tupým zvukem zavřely a náhle byly všechny zvuky jakoby obalené vatou.

8

Co se týče vojenských vysílacích znaků, vyšel už Stone trochu ze cviku. A že se musel spoléhat na pomoc počítače, to mu věc také nijak příliš neusnadnilo. Přesto udělal značné pokroky. Úplná zpráva nebyla o nic méně děravá než její zkrácená podoba, kterou Jaredi předali jemu a kapitánu Lairdové, přesto tu však bylo několik informací navíc.

Po chvíli se opřel ve své židli a pokusil se složit jednotlivé dílky puzzle dohromady. Byla tu jakási věta o odvrácené straně Měsíce. Tuto část textu znal už předtím. Z následující věty zbylo jen slovo hluboko.

Následující větu ovšem Jaredi úplně vynechali, a třebaže i z ní se dalo rozluštit jen jediné slovo, právě ono najednou ukázalo zájem Jaredů na expedici k Měsíci v docela jiném světle.

To slovo bylo: Shait.

Stone sledoval znaky na konci věty. Pár písmen se mu podařilo srovnat, ale nevěděl, jestli patří všechna do jednoho slova, nebo do více. — smíte: to mohlo být klidně smíte, ale taky popřípadě nesmíte, nebo taky...

"Transmítér," řekl zděšeně nahlas. "Ti zatracení holomci." A náhle měl už naprosto jasno, kdo tuto zprávu poslal a jak se to stalo.

"Guvernére Stone," ozval se v tu chvíli zdvořile jakýsi lidský hlas. Stone prudce obrátil oči ke dveřím a uviděl siluetu nějakého muže.

"Kdo jste?" osopil se na něho, aby zakryl svůj úlek. V poslední době se tu zřejmě až příliš rozšířil zvyk, aby si k němu každý vstupoval do dveří, kdy se mu zachce.

"Tato jednotka nemá jméno," řekl muž uctivě a vstoupil do světla stolní lampy. "Doufám, že vás neruším."

Stone vztekle probodával Jareda očima. Tomu muži nebylo ani zpoloviny tolik let jako jemu, byl to jeden z těch nepodařených, podchlazených vojáků, kterých se Jared tak ušlechtilé ujal.

Hladký obličej bez jediné vrásky nedával najevo jediné hnutí citu, oči měly mírně posmutnělý, nepřítomný výraz, neprozrazující ani stopu nějaké osobnosti. Jindy tito lidé přece jen ještě mívali jakýsi zbytek vlastního já.

Na druhé straně, pomyslel si Stone s mrazením v zádech, je nejspíš docela dobře možné potlačit osobnost, která musela strávit sedmapadesát let v úplné izolaci.

"A kdybyste mě rušil, byl by v tom nějaký rozdíl?" zeptal se Stone konečně.

"To záleží na okolnostech," odpověděl Jared stejně uctivě a zastavil se před psacím stolem. Náhle se jeho pohled vyjasnil a zvědavě si prohlížel poznámky, které si Stone dělal na papír.

"Na jakých?" zeptal se Stone a v duchu se proklínal, že ty zrádné řádky v pravý čas neschoval.

"To záleží na tom, z čeho jsem vás vyrušil."

Stone zabodl do Jareda svůj upřený pohled, ale ten muž mu naprosto nedotčeně pohled oplatil. A přece jeho oči nebyly už tak nepřítomné a bez života, ba naopak byly až příliš živé a zvědavé.

"Víte dobře, co dělám," řekl dvojznačně, aby se dostal svému podivnému hostu trochu na kůži.

"To jistě," přikývl muž. "Našel jste, co jste hledal?"

Instinkt, který mu zachránil šedesát let života, nyní Stonea varoval. "Chci mluvit s Kiasem," řekl.

"Lituji," odpověděl Jared uctivě. "Jednotka Kias není momentálně k dispozici."

"Víte kapitán Lairdová, do čeho jste ji poslali?" zeptal se vztekle, a v tu chvíli věděl, že udělal chybu.

Jared si ho pozorně prohlížel.

"Víte to?" opakoval Stone. Teď už nemělo smysl zalézat do ulity.

Muž se na něho přátelsky usmál, ale v jistém smyslu byl tento sympatický úsměv horší než jakékoliv zastrašování.

"O tom si, guvernére Stone, promluvíme později," navrhl. "Myslíme, že nadešel čas, abychom otevřeli jinou otázku."

"Jakou otázku?" zeptal se Stone zmateně. Bezděčně se chystal vyskočit a vrhnout se na Jareda. Jared si ho nedůvěřivě změřil a vzápětí se ve dveřích objevil další obrys, silueta těla, které naprosto jednoznačně nebylo lidské. A Stone rázem vytušil, o jakou otázku jde, a v tu chvíli litoval, že u sebe nemá zbraň.

"Řekněme, že přišel čas rozhodnout o vašem přičlenění ke společenství," pravil Jared, zatímco mravenec od dveří postoupil do místnosti.

"Budete se na tom rozhodnutí podílet i já?" zeptal se Stone se zdržovací taktikou, zatímco mu v hlavě myšlenky vířily jedna přes druhou.

Jared se uctivě usmíval. "Rozhodnutí pro vás dopadlo naprosto příznivě, guvernére," sdělil Stoneovi potěšeně. "Jared je připraven přijmout vás do své náruče."

Ano, zejména do té čtyřhrké, pomyslel si Stone roztrpčeně. Čest mezi lupiči neexistuje. Jared počal obcházet stůl, zatímco mravenec Stoneovi odřízl cestu ke dveřím. Po šedesáti letech se nakonec přece jen dostal do situace, ze

které nebylo úniku. Náhle pocítil příšernou únavu.

"Říkali jste nám, že nepřijímáte nikoho proti jeho vůli," pokusil se ještě jednou. "Slíbili jste to."

Jared se zastavil, vzdálený asi půl metru od něho. Na chvíli vypadal ten muž skutečně zmateně. Zadíval se na mravence, stojícího nehnutě na druhé straně stolu a přemýšlel. Proti své vůli pocítil Stone znovu něco jako naději.

Pak se Jared náhle znovu usmál. "Tak jsme tedy lhali," řekl rozjařeně.

9

Druhá severní chodba tvořila tečnu k velkému chodbovému okruhu kolem centrály. Za normálních okolností by mohli zbytek vzdálenosti urazit za deset minut, ale dávali si na čas. Tu a tam se vyskytly překážky, přesto však nenarazili na žádnou vyslovenou past jako v nádražní hale. Pancéřované dveře byly zablokovány, v některých úsecích nefungovalo osvětlení a asi na stometrovém úseku chyběly podlažní desky, takže elektrická kabeláž byla volně odkryta, čímž se však dali zastavit právě tak málo jako drátěnými zátarasy a třemi minami, které objevili na samém konci průchodu na okruh. Charity se zmocnila zuřivá odhodlanost. Za celou tu dobu na Duboisovou vůbec nepromluvila, a také Duboisová byla velice skoupá na slovo. Museli čekat skoro čtvrt hodiny, než Duboisová přišla znovu k vědomí a postavila se na nohy. Od té doby šli Harris a Duboisová stále pár metrů před Skudderem a před Charity a Charity neviděla jediný důvod změnit to. Ve velice odlehлém koutku svého vědomí věděla, že není právě v nejlepší kondici a že se chová trochu jako nebezpečný šílenec.

Během posledních dní toho na ni už bylo moc. Občas zaregistrovala ustarané a zamyšlené pohledy, které jejím směrem vrhal Skudder, když se domníval, že si ho nevšímá, ale ani ostražitost v jeho pohledu ji nedokázala zastrašit. Indián se neustále držel v její blízkosti a sledoval ji stejně pozorně jako okolí.

Okruh se nacházel před nimi naprosto otevřený, ale Harris pro jistotu vypálil do ovládací elektroniky bezpečnostních dveří projektilovou salvu, nežli prošli mezi tunovými křídly pancéřových dveří. Od té přestřelky na nádraží už jejich přítomnost nemohla zůstat nepozorována. Žádný z nich nechtěl riskovat, že ho obrovské pancéřové desky mezi sebou rozmačkají.

Opatrně procházeli trojpatrovým tunelem okruhu, vedoucího v poloměru jednoho kilometru kolem velitelské centrály základny MacDonald. Většina bezpečnostních zařízení byla už za nimi. Nikdo nepovažoval za nutné na odvrácené straně Měsíce zřizovat stoprocentní uzavření centrály.

V základně býval téměř výhradně umístěn vojenský personál a skutečné kontroly se tehdy nacházely jen v nákladním přístavu a v kosmických stanicích, dlouho předtím, než se člověk dostal do oblasti vlastní základny.

Desetimetrové transportní pásy byly vypnuté a dvakrát tak široké betonové vozovky byly taky naprosto prázdné. Použili jeden vypnutý eskalátor a bez problémů se dostali až ke vstupní bráně do vnitřní části okruhu. Byl to jeden z četných služebních vchodů, používaných zaměstnanci obsluhy během střídání směn, snadno bránitelný, a proto taky nikterak přehnaně zajištěný. Před zavřenými dveřmi se zastavili.

"A teď," zeptal se Skudder a dotkl se dveří rukavicí.

"Výrazíme ty dveře," řekla Charity. "Bez znalosti kódu nemáme šanci je otevřít."

"A co bude pak?" zeptal se Harris opatrně. "Byl bych dost nerad, kdyby na nás zaútočila horda kávových automatů nebo něčeho podobného, co bude ty dveře bránit."

"Kdepak kávové automaty," odpověděla Charity bez humoru. "Strávila jsem tu šest dlouhých a nudných měsíců ve službě a znám tyhle průchody jako své boty. Je tu spousta pasivních kontrol a mnoho poplašných zařízení, které jsme už z největší části vypnuli, když jsme sem přišli po těch schodech, ale nejsou tu žádná obranná zařízení."

"To bylo před šedesáti lety," řekl Skudder.

"Nepřipomínej mi to," odpověděla stroze. "Tyhle chodby nejsou nijak zvlášť velké a vedou přímo do centrály. Nikdo se tam nemůže ukrýt a stěny jsou příliš masivní. Celý ten komplex je jeden mohutný blok, který je bezvýhradně závislý na vnějších obranných okruzích. Pokud za těmi dveřmi je něco, co nebude rozsekáno hned při odstřelení dveří, pak to uvidíme hned, jakmile to uvidí nás. A na rozdíl od nás se to nemá kam skrýt."

Skudder se významně ohlédl zpět na schody, po kterých právě vyšli.

Ze své pozice mohli kontrolovat obrovský kus okruhu pod nimi, ale směrem ke vchodu neměli žádné vysloveně dobré krytí.

Charity netrpělivě kývla.

"Rozestavíme se napravo a nalevo od dveří," řekla. "Ke stěně."

"Přímo vedle výbušné nálože," vyslovil Skudder své obavy.

"Přímo vedle," připustila neochotně. "Sakra, mně se to zamlouvá právě tak málo jako tobě, ale máš nějaký lepší nápad?"

"Zůstanu na schodech," ozvala se Duboisová. "Odtud budu vidět přece jenom na kus té chodby, až dveře vybuchnou, ne?"

"Ale budete tam naservírovaná jako na podnose," varovala ji Charity a sama sobě se divila.

Duboisová odpověděla pouhým pohledem.

"A jestli jsou dveře zesílené, nebo jestli je za nimi ještě nějaká další překážka, pak vás zpětný náraz shodí ze schodů dolů," pokusila se Charity ještě jednou.

"Já vím," odpověděla Duboisová skoro vlídně.

"No dobře," řekla Charity a najednou měla vztek i na sebe i na Duboisovou, že má zjevně odpověď na všechno. "Bude to váš pohřeb, Duboisová. Připravte nálož, Harris. Bomby jsou přece vaše specialita, ne?"

Harris beze slova poslechl. Charity zachytila Skudderův pohled. Lehce zavrtěl hlavou a Charity se odvrátila; byla ještě vzteklejší než předtím. Mechanickými pohyby začala kontrolovat svoji zbraň. Poloprázdný zásobník vyměnila

za plný a pak zaujala své místo vedle dveří. Stála velice blízko veřejí a sledovala Harrise, instalujícího nálož, stále připravena vrhnout se do krytu, kdyby se dveře náhle samy od sebe otevřely.

Skudder si stoupl za ni. Neohlížela se po něm, ale věděla, že se na ni dívá.

Náhle ucítila jeho ruku, jak jí přes silnou látku skafandru stiskla rameno. Bezděčně se napnula, ale pak poznala, že jeho dotek má být povzbuzením, a poněkud se uklidnila.

"Děkuji," řekla tiše, aniž by se obrátila. Harris zběžně pohlédl směrem k ní a pak zase na plochou krabičku, kterou připevnil pomocí podtlakové přísavky na dveře.

Do krabice vložil váleček silný asi jako ruka v zápěstí a dlouhý asi dvacet centimetrů.

"Hotovo," řekl a podíval se na Charity. Ta vrhla pohled směrem k Duboisové, ležící na zemi na břiše, s puškou v pohotovosti.

Nohy jí visely přes první schody eskalátoru. Kdyby se ten teď dal do pohybu, musel by Duboisovou prostě strhnout s sebou. A pak by zřejmě celý lehl popelem, pomyslela si Charity rozladěně.

"Oukej," řekla nahlas. "Postavte se na druhou stranu, Harris, a kryjte si hlavu."

"Rozumím," řekl.

"Dvacet vteřin." Dotkl se malého otáčivého knoflíku na válci a pak se rychle odklidil ke stěně. Knoflík začal rychle blikat.

Deset, jedenáct, dvanáct, počítala Charity v duchu, pak se odvrátila ode dveří, zády se přitiskla ke zdi a ke Skudderovi, který měl vedle ní už jen velmi málo místa. Pokud to odhadovala správně, tak v případě exploze by alespoň tu nejhorší část odnesla za něho ona. Šestnáct, blesklo jí hlavou a zvedla bradu. Její pohled padl na Duboisovou. Ta se podívala na ni.

"Mnoho štěstí," řekla Charity takřka proti své vůli. A pak přišel ten nevyhnutelný tupý úder a celá stěna za ní se vzedmula. Plošná nálož prorazila dveře, a otevřela cestu do místnosti za nimi, přičemž jako první do díry, jejíž okraje byly rozžhaveny až na bod tání, vletly dovnitř šlehající plameny a horký plyn. Vzápětí vypálila Duboisová do vzniklého otvoru dva granáty. Zpětný náraz dvojitého výbuchu rozerval dveře na kusy a Duboisovou odhodil nazpět na schodiště. Následovala celá řada dalších menších explozí, kterými jako by se otřásal celý komplex.

Znovu probuzený vztek Charity na okamžik úplně zaslepil. A opět to byla Skudderova ruka, která ji vrátila zpět do skutečnosti.

Zůstala klidná. Duboisová se znovu pomalu vydrápala po schodech nahoru, znovu držela pušku v pohotovosti, ale její předchozí výstřely nebyly opětovány.

"Kdyby ty dveře vydržely, tak by nás ty granáty roztrhaly na kusy," řekla Charity a její hlas byl studený jak led.

"Granáty nebo plošná nálož," odpověděla Duboisová bez zájmu. "Muselo se to riskovat." Klekla si na koleno. "Podívejte se na to."

Charity měla na jazyku peprnou odpověď, ale mlčela. Dřepla si a podívala se dírou ve dveřích do chodby. Mezi mračny dýmu objevila žárem pokroucené obrysy automatického děla. Při explozi bylo to monstrum sraženo z třínožky.

Harris se naklonil dopředu. Displej zaměřovače v jeho přilbě zářil jako svítící hrací karta.

"Kdyby Marie zaváhala, neměla by šanci," řekl po chvíli.

"A my bychom neměli šanci, kdyby tu zatracenou díru minula," odpověděla Charity. Duboisová vstala a zamířila ke dveřím.

Vedle Charity se zastavila.

"Ale já jsem ji neminula," řekla. "Můžeme už jít?"

Charity ještě chvíli hleděla za ní a za Harrisem. "Jsem už na takové věci moc stará," řekla vyčerpaně a vrhla směrem ke Skudderovi pohled, který mu radil, aby se zdržel jakéhokoliv komentáře.

Moc stará, opakovala si v duchu a uvědomila si, že to je mnohem víc než jen nějaká fráze. Příliš mnoho vzpomínek.

"Jsi oukej?" zeptal se Skudder ustaraně. Usmála se na něho smutně přes zaprášené hledí.

Byl to její první úsměv od chvíle, co začalo tady to šílenství.

"Ne," řekla poctivě. "Ale jít ještě můžu. Co si víc můžeš přát?"

"Nic," řekl a taky se usmál. "Stačí mi vidět tvůj obličej. Bez těch bouřkových mraků."

Neodpověděla mu už nic. Naznačil poklonu, což bylo asi dost namáhavé s kostkou počítače na zádech, a pak jí absurdně zdvořilým gestem nabídl přednost.

Prošla za Harrisem mezi ještě žhnoucími zbytky dveří. Harris i Duboisová mezitím došli až ke kanónu a tam se zastavili. Chodba vypadala, jako by se párala ve švech. Exploze energetického článku servala ze stěn plastickou izolaci. Část z ní ještě visela na slabém kousku.

Charity si v duchu blahopřála, že mají pořád ještě skafandry a vlastní přísun vzduchu.

"Řízený komputerem," řekl Harris, když došli ke zbytkům děla. "Nějaký automatický zaměřovací systém."

"Právě tak jako ty kanóny v nádražní hale," dodala Charity.

"Ale jak?" zeptal se Skudder za ní.

"Pohybové senzory, zvukové senzory, co já vím." Cítila se unavená. "Anebo infračervený paprsek."

Předpokládám, že na zbraň je napojena nějaká jednoduchá elektronika s jednoduchým programem." Dřepla si a rukavicí rozhrábla ještě horké trosky. "A pokud se někde něco změní, hned to střílí."

"Velice konzervativní," řekl Skudder.

"Primitivní, ale účinné," odpověděla bez špetky humoru.

Podívala se přes zničenou zbraň dál do chodby. Pancéřovaný poklop byl otevřený, za ním byla hluboká tma. "Vypadá to, že jsme to zvládli."

Duboisová směrem k ní vrhla pohled, žlutě se třpytící přes infračervený displej.

"Klidně běžte napřed," řekla Charity. "Já cestu znám."

"Oukej," řekl Harris. Následoval Duboisovou. Charity vytáhla z kapsy svého skafandru kleště a vzala z hromady trosk jednu vzpěru.

"Ty znáš ty zbraně," řekl Skudder. Nebyla to otázka.

"Znám ten rukopis," upřesnila jej. "Space Force experimentovala s takovým zařízením. Automatické zbraně s infračerveným zaměřovačem a radarem coby bezvadný strážce, který nespí, nekouří, ani se nezakecá s nějakým civilistou."

"A kde byl problém?"

"Mizerné rozlišovací schopnosti," řekla Charity sarkasticky. "Nedokáže to rozlišovat mezi útočníky, personálem obsluhy, kočkami, psy, či dokonce odpadky unášenými větrem. Jakmile to jednou začne střílet, už to nepřestane. První modely dokonce mířily na své vlastní střely. Nebo na mraky. Nebo na Měsíc."

"Střely?" zeptal se zmateně.

"Slyšela jsem jen o projektilových zbraních," řekla. "Jinak bych už dávno přišla na to, jak se to má s těmi laserovými kanóny. Myslím, že jsme dosud nepotkali jediného Morona. Dokonce i ten kanón v hangáru byl bezpochyby automat." Ukázala mu vzpěru, kterou držela v ruce. "Podívej se na tohle," řekla. "Inventární číslo. Tohle byl armádní majetek."

"Tihle Moroni jsou vůbec největší zloději, co jen můžou být," odpověděl Skudder a obracel kus kovu v ruce, aby co nejlépe mohl rozluštit vyražená čísla a písmena.

"Ano," poznamenala mnohoznačně a pohlédla směrem, kterým zmizeli Duboisová a Harris. "Podívejme se teď, co všechno mezitím našli naši stateční cínoví vojáci."

Změřil si ji pohledem, který prozrazoval pramálo nadšení a velký zmatek. Charity ani nezapínala reflektor na své přilbě. A když došla na konec přístupové roury, uvědomila si, že proti světlu tvoří báječný terč, a rychle se stáhla doleva do tmy. Skudder ji následoval.

Velitelská centrála nebyla osvětlena, ale nebyla tu ani úplná tma. Jakýsi šedesát let čekající mechanismus registroval, že všechny osoby, které vstoupily do přístupové chodby, už mezitím došly na její druhý konec, a poslušně zavřel dveře.

Charity se ušklíbila. "Logika stroje," pomyslela si vesele. Pro omezený svět ovládání dveří je všechno v pořádku, třebaže vnější vstup do chodby je na hadry a chodba je jedno velké spáleniště. Její oči si mezitím už zvykly na tmu. Rozeznávala v ní četné červené, oranžové a žluté světelné body, které se rozdělovaly, vytvářely přímký a pravé úhly, kruhy i plochy. Tu a tam zazářila některá světélka a ostatní změnila barvu. To vše se dělo za absolutního ticha. Po chvíli rozeznala obrysy řídicích pultů a konzol.

"Harrisí," řekla do vysílačky. Žádná odpověď. Tu uchopila Charity Skuddera za rameno a připravila si zbraň.

"Harrisí?" zeptala se znovu. Zapnula infračervený zaměřovač a celý svět se jí objevil ve vybledlé červení. Dvě bílé siluety, vzdálené připomínající lidské, stály asi padesát metrů od nich.

"Jsme tady dole," ozvala se v tu chvíli odpověď a Charity si oddechla.

"Jdeme za vámi," řekla nahlas. "Sejdeme se přímo u velitelského panelu. Tam, jak je vidět ten světlý kruh."

"Rozumím," řekla Duboisová. Od přístupové chodby dolů vedlo široké schodiště. Charity se v duchu ptala, jestli jsou ostatní v té tmě vůbec schopni uvědomit si měřítka této haly.

Oba vojáci už mezitím stáli u kruhu o průměru asi deseti metrů, který v infračerveném světle zářil jasnou, intenzivní červení. Tohle místo bylo centrem veškeré činnosti základny.

"Vybalte toho svého plechového kámoše," řekla Charity Harrisovi, když k nim spolu se Skudderem došli. "Je tu nejméně tucet připojovacích zdírek. Napojte ho." Pak protáhla posměšně obličej, což však v temnotě její neosvětlené přilby nebylo vidět. "Pokud nebude mít žádné námitky."

"Nemůže," odpověděl Harris, zatímco se vyprošťoval z popruhů. "Chtěla jste přece, abych ho umlčel."

"Vy jste ho vypnul?" zeptala se Charity překvapeně.

"Jen výstup mluvené řeči."

"Tak je to tedy," zamumlala. Pohledem klouzala po řadě pultů, které v infračerveném světle viděla jen sotva rozeznatelně a pokoušela se ten neurčitý obraz nějak zkoordinovat se svými vzpomínkami.

"Můžeme zapnout svítidlo," řekla potom a zapnula svítidlo na své přilbě.

Světlý kužel klouzal po prázdných konzolách a vypnutých obrazovkách. Vzpomněla si na chaotickou činnost, která tu vládla před šedesáti lety, a vedena jakýmsi sentimentálním impulsem začala hledat pult, u kterého tenkrát během svého výcviku mívala službu. Po chvíli jí došlo, že ho už nenajde takový, jaký byl tenkrát. Přijala to současně se zklamáním i úlevou.

"Co znamená to tak je to tedy?" zaskřípal do jejích vzpomínek zvědavý hlas.

Zmateně se ohlédla a uviděla všetečně pomrkávající pohotovostní kontrolku kostky. Harris postavil taktický počítač na pracovní stůl před pulty a právě se zabýval spojovacími kabely.

"Zdá se, že té vaší hračky ta nucená pauza nijak neškodila," podotkla ironicky směrem k Harrisovi. "Srdečně blahopřeji."

"Děkuji," odpověděla kostka důstojně. "Můžete mluvit přímo se mnou, to přece víte."

"Co?" zeptala se překvapeně.

"Otázka slušnosti," vysvětlil komputer. "Mám pocit, že zdvořilost nepatří právě k vašim přednostem."
Její odpověď mu dala za pravdu.
Harris se bezděčně narovnal a změřil si ji pohledem, který nedokázala přesně určit. Dokonce i Skudder vypadal trochu šokovaně.
"Mám pocit, že byste si měla dopřát trochu odpočinku," pokračovala kostka nevzrušeně.
Charity zalapala po dechu a zavřela oči. "Harris, řekněte té své hračce, ať se stará o svůj vlastní vnitřní život, oukej?"
"Slyšel jsi," řekl Harris a připojil kabel k pultu. "Informaci přerušit."
"Rozkaz."
Charity hlasitě vydechla. "Jak jste s tím daleko?"
"Hned budu hotov," odpověděl Harris duchem nepřítomen a zajistil poslední kabel. "Spojení funguje." Přitáhl si jednu z volných židlí a posadil se k pultu vedle kostky. "Komunikace," řekl potom.
"Stav?"
"Nominální," odpověděla kostka věčně. "TACCOM 370/98 připraven, internetové spojení navázáno."
"Zahájit spojení," přikázal Harris a ohlédl se po Charity. "I kdyby si nás až dosud nevšimli, teď už museli."
Vzpomněla si na zničený průchod. "S tím si nedělejte vůbec starosti," řekla kupodivu klidně.
"Spojení navázáno," hlásila kostka. "Síť je nepoškozena."
"Co hlavní počítač?"
"Našel jsem čtyři 390/96 a 420/97," pravila kostka uctivě. "Zařízení je v pasivní pohotovosti."
"Navázat kontakt."
"Jakým autorizačním kódem?" zeptala se kostka věčně.
Harris se tázavě podíval na Charity.
Pokrčila rameny.
"Nějaký vyber," řekl Harris.
"Cože?" zeptal se taktický počítač naštvaně.
Charity se naklonila dopředu.
"V čem je problém?"
"Jestli použijeme špatný kód, pravděpodobně se zařízení vypne," vysvětloval Harris. "Anebo náš 370/98 dostane elektronický výprask."
"Ale my neznáme žádný kód," odpověděla krátce. "Proveďte, jestli ten systém vůbec reaguje."
"Jakým kódem?" trvala na svém kostka.
"Houby s octem," řekla Charity netrpělivě a naprosto ignorovala Harrisův udivený pohled.
"Jak si přejete," řekla kostka tónem, který svědčil o tom, že pochybuje o Charitině rozumu. "Houby s octem."
Čekali. Lampička na přední straně kostky nepravidelně zablikala.
"Autorizační kód není," řekl počítač vzápětí a tentokrát byl jeho tón čistě jen překvapený.
"Samozřejmě že houby s octem není autorizační tón," odpověděla Charity kousavým tónem.
"Oprava," řekla kostka. "Je to přijatelný kód."
"Co?"
"Přesně řečeno, každý údaj je přijatelný autorizační kód." Kostka udělala pauzu a její lampička zazářila jasněji.
"Systém je otevřený," oznámila. "Všechny činnosti jsou spuštěny."
"To není možné," řekla Charity a bezradně se ohlédla po Skudderovi. "To nikdy nebyvalo. Vůbec jsem nevěděla, že by něco takového šlo."
"Žijeme v nezvyklé době," odpověděl Skudder — což bylo ještě velmi mírné pojmenování pro toto století.
"Oukej," řekla Charity. "Systém je otevřený. Co to je, past?"
"Vyloučeno," odpověděla kostka sebevědomě. "Mám přímý přístup."
"Nějaké reakce?"
"Jsme očekávání," odpověděl počítač o něco váhavěji.
"To jsem si už všiml," poznamenal Skudder trpce.
Charity ho sjela netrpělivým pohledem.
"Co to znamená?"
"Našel jsem jasné instrukce a mé kontaktní podněty aktivovaly několik programů, které byly v pohotovosti."
"Jak dlouho?"
"Šedesát let," řekla kostka. "To je jen zaokrouhlený čas."
Charity se zasmála. "Tví kolegové se asi dost nudili, co?" Znovu zvažněla. "Co je to za programy?"
"Nemám ponětí," přiznala kostka po několika vteřinách.
"Myslela jsem, že máš přímý přístup?"
"Ty programy jsou... komplexní."
"Příliš komplexní," usoudila Charity.
"Ano," řekl taktický komputer tiše. "Za několik dní vám budu moci říci přesněji, jaký účel..."
Náhle se rozsvítily všechny přístroje a indikátory na pultech plným jasným a oslepující zářivkovým světlem ozářilo bíle těsně ohraničená pracoviště. Všude kolem nich se rozsvítily monitory počítačů a ovládací stěny se rozzářily také vlastním světlem.
"Děkuji," řekla Charity suše. "To se mi líbí víc." Světél stále přibývalo.
Řady pultů tvořily další okruhy kolem hlavního řídicího kruhu, celkem jich bylo dvanáct schodovitě nad

sebou, takže tak trochu připomínaly vysoce technizovaný a plně automatizovaný amfiteátr. Kruhy se dělily do šesti sektorů, a jeden sektor za druhým začínal vykazovat horečnou činnost. Obrazovky blikaly jako bílé, slepé oči a jejich světlo se rozlévalo na přístrojové schránky a na komputery.

Charity bezděčně zvrátila hlavu a podívala se nahoru na kontrolní skupiny, zavěšené volně nad řadami pultů, kotouče o průměru tři metrů, na které se vstupovalo po úzkých schůdkách a které umožňovaly koordinujícím důstojníkům získat přehled nad celou halou. Každý ten kotouč je zavěšen na pohyblivém jeřábovém rameni a má svůj vlastní volně ovladatelný stůl. Celé to zařízení je co možná nejflexibilnější, aby vyhovovalo měnícím se požadavkům.

V případě nouze může být několik těchto kontrolních ostrovů sestaveno v jeden jediný. Nad nimi září lehce zvlněná projekční plocha, která je schopna znázornit oblohu nad MacDonaldem, úplně celou s radarově zaznamenanými zaměřovacími značkami a komputerově vypočitatelnými drahami letu.

Červené osvětlení na stěnách nahoře u vstupů do chodeb a do výtahů doplňovalo rozličné osvětlení celého okruhu. Hala nyní vypadala, jako by tu někdo po podlaze i po stěnách rozmazal rozsvícený vánoční stromček.

Charity pozorovala své tři společníky, rozhlížející se s otevřenými ústy. Před šedesáti lety v této hale pracovalo přes dvě stě lidí, každému byla k dispozici dostatečná kapacita počítačů, aby mohl odbavit jednu nákladní loď.

Charity nikdy tuto místnost neviděla prázdnou. Teď, když se opět zapnuly světla a kontrolní přístroje, to na ni působilo ještě přízračněji.

Zapojily se motory a ze stropu se spustily dvě velké ploché obrazovky, každá o úhlopříčce dvou metrů. Obrazovky sklouzly do své pracovní polohy skoro bezhlučně, což svědčilo o tom, že nějaká část té obrovské mašinerie zná jejich místo a umísťuje je přesně na ně.

"Úslužné programy," řekla Charity nahlas. "Máš nějaký komentář, 370/98?"

"Jsem ohromen," řekla kostka kysele. Na obrazovce se objevilo světlé zrnění a pak velice ostrý přenos nějakého obličje. Charity cítila, jak se jí stáhl žaludek a náhle všechna její radost zmizela.

Muž na obrazovce měl uniformu Space Force s hodnostním označením plukovníka. Usmál se do kamery a jen ten úsměv zasáhl Charity jako rána pěstí a rázem jí zdvihl hladinu adrenalinu v krvi na nebezpečnou úroveň.

"Vítejte," řekl muž. "Ať už jste kdokoli." Znovu se usmál, a tentokrát to nebyl úsměv rozpaků, nýbrž úsměv neveselý, plný rezignace.

"Hovoří plukovník David Jedediah Laird, toho času velící důstojník základny MacDonald. Už tři dny nemáme kontakt ani na Zemi, ani na Tranquillitatis. Poslední zprávy hovořily o bombardování New Yorku."

Ten hlas byl pro Charity stejně nesnesitelný jako ta neoholená tvář. Kolena se jí podlomila a ani nevěděla, jak se jí podařilo posadit se na nějakou židli.

"Invaze se nedá zastavit," pokračoval muž. "Největší část vojenského personálu byla stažena už před týdnem. Mezitím jsme i s tímto kontingentem ztratili kontakt. V tuto chvíli se v této oblasti nachází ještě čtyřiaosmdesát lidí. Rozhodl jsem se opustit základnu MacDonald. S třemi nákladními transportéry se vydáme k Zemi a pokusíme se připojit k některé bojující jednotce." Udělal přestávku. "Instruoval jsem počítače základny, aby během příštích dvou let neumožňovaly nikomu přístup k programům a databankám. Pro toto časové rozmezí neexistuje žádný, opakuji, žádný vhodný přístupový kód.

Protože je nepravděpodobné, že by nepřátelé během této doby nebo později získali přístup k správným autorizačním kódům, a protože si nemohu být jistý, že ještě budeme mít příležitost nějaký námi zvolený kód předat nadřízeným, bude po zmíněných dvou letech veškerá kontrola přístupu vypnuta." Pohled důstojníka zabloudil dolů, kde měl zřejmě položeny své poznámky, a pak se znovu zaměřil na kameru. "Pokud by protivníci do té doby ještě neovládli tuto základnu a pokud by ještě pak měl někdo možnost dostat se na Měsíc, bude mít přístup do datové sítě volný."

Charity se vydral z hrdla přidušený sten a současně si uvědomila, že nevědomky zatíná pěstí.

"Bezprostředně po navázání kontaktu vám budou odkryta všechna bezpečnostní opatření, která jsme připravili, abychom nepřátelům ztížili přístup do základny," pokračoval důstojník. "Většina těchto bezpečnostních systémů není řízena centrálně, a proto se taky nedají vypnout. Proto tento systém zůstane zachován, i když se nepříteli bombou podaří ochromit centrální počítač. Zabezpečné úseky základny jsou životu nebezpečné a až do odstranění bezpečnostních systémů byste se jim měli bezpodmínečně vyhnout. Rovněž nepoužívejte rovníkovou oběžnou dráhu, dokud nebudou deaktivována magnetická katapultovací zařízení."

"Tomu nevěřím," řekl Skudder. "To nemůže být pravda."

"Je to pravda," řekla Charity deprimovaně. "Říkala jsem přece, že ten rukopis znám."

"Toto je poslední záznam," dodal muž na obrazovce. "Bezprostředně po jeho ukončení budou všechny přístupy elektronicky i přímo zablokovány a zabezpečeny. Počítačové programy jsou nastaveny na maximální časové období, třebaže vycházím z toho, že válka už nebude dlouho trvat. Pokud náš neznámý nepřítel vztáhne ruku i na Měsíc, zjistí, že jsme mu připravili několik překvapení."

Ještě jednou pohlédl do kamery a předvedl ještě jeden rozpačitý úsměv, který Charity tak dobře znala. "Konec záznamu."

Nikdo z nich neřekl jediné slovo. Obraz zmizel z monitoru a po několika vteřinách se záznam rozběhl znovu.

"Vítejte. Ať už jste..."

Charity si sundala přilbu. V tu chvíli jí bylo srdečně jedno, jestli nějaký šílený přístroj právě nevhání do ventilátorů nervově paralytický plyn.

"Vypněte to," řekla Charity a její hlas se rozléhal obrovskou halou tak, že to znělo i jejím uším nezvykle silně. Než stačil Harris cokoli říci, kontrolky pultu, ke kterému byla kostka připojena, zablikaly a obraz se zastavil uprostřed

věty.

"Děkuji," řekla zastřeně a zvedla oči. Skudder ji následoval a taky odložil přilbu, zatímco ostatní otevřeli hledí. Charity vycítila, jak na ni všichni upřeně hledí.

"Co je?" vyštěkla.

Harris otevřel ústa a zase je hned zavřel. Byl to Skudder, který nakonec tu otázku položil. "Laird?" řekl pouze.

Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Jaksi se obávala tohoto okamžiku. Bylo to, jako by rázem těch šedesát let války a zkázy nemělo žádný význam.

"Ano," řekla konečně. "David." Upřela pohled na nehybnou tvář na obrazovce za Skudderovými zády, pak na Skuddera. "Můj bývalý manžel, čert aby ho vzal." Hlas se jí zlomil.

"Hej," řekl Skudder ustaraně, "jsi v pořádku?"

"Vůbec nejsem v pořádku," řekla, vztekla sama na sebe i na toho muže, který byl zřejmě už šedesát let mrtev. Zírala na jeho obraz a ze samého vzteku se jí náhle začal rozostřovat před očima a ramena se jí roztřásla. "To je pro tebe typické," řekla obrazu mrtvého muže a necítila nic než zlost. "Všechno jsi zvrátil. Ani jednou v tom tvém zatraceném životě jsi nic neudělal, jak jsi měl. K čertu..."

Skudder stál náhle vedle ní a oběma rukama ji vzal pevně kolem ramen. Pořád se ještě třásla. Vzpomínky byly příliš silné.

Její pohled padl na Harrise, který ji zmateně pozoroval. "Hledte si svého komputery, vojáku," řekla ledově, ale hlas se jí třásl víc, než jí bylo milé. Harris sklopil oči, na něho až s nezvyklým taktem.

"Naši vlastní lidé," řekl Skudder po chvíli rozčarovane.

"Šest mrtvých," řekla Charity. "Tak nesmyslně, tak zatraceně nesmyslně."

"Pořád tomu ještě nemůžu uvěřit." Skudder zavrtěl hlavou. Byla ráda, že zase slyší jeho hlas, a to přímo, nezdeformovaný vysílačkou. "Ty laserové kanóny, ty mizerné čisticí stroje — to je naprosto idiotské."

"Taky ten výstřel, který nás sundal dolů," dodala.

"Tou katapultovanou střelou nám vlastně všem mohl zlámat vaz, a to ve válce, kterou jsme před šedesáti lety prohráli."

"Co si od toho sliboval?" zeptala se Duboisová mdle. Stála jen pár metrů od nich, stále ještě se zbraní v ruce.

"Chápete rozdíl mezi dobrými úmysly a dobrým provedením?" zeptala se Charity, a v jejím hlase bylo tolik hořkosti, že jí samotné připadal cizí.

"Jak, prosím?" zeptala se Duboisová a s neskrývaným zmatkem hleděla na Charity. Po chvíli pochopila a zatvářila se dotčeně.

Charity ukázala pohybem hlavy k obrazu nad kruhem. "On to nikdy nechápal," řekla a vstala. "A u toho zůstaňme, ano?"

"Jasně," řekl Skudder klidně. Pronikavě se na něho podívala. Odpověděl jí pohledem a náznakem úsměvu. Po chvíli se usmála taky.

"Pokusme se navázat spojení s Kolínem," řekla. "A taky musíme získat přehled o základně." Charity obešla konzoly, vstoupila do kruhu a zastavila se vedle Harrise.

"To je už konec, nebo nás čeká ještě nějaké nemilé překvapení?"

"Programy jsou ve stavu pohotovosti," nahlásila namísto Harrise kostka.

"Chtěla bych přímý přístup k počítači základny," řekla Charity klidně. "Ty, 370/98, převezmi kontrolu nad tímto kruhem."

"Jak si přejete," řekla kostka trochu jakoby uraženě. "Mohu však poukázat na to, že moje pomoc při komunikaci..."

"Prostě to udělej," přerušila ho Charity.

"Jak si přejete," opakovala kostka po chvíli. Pulty se rozsvítily.

Charity se posadila a vyzkoušela klávesnici. Reagovala okamžitě.

"A teď zpátky k tvojí pomoci," řekla. "Nastav spojení s Kolínem. Lagrangeova relé jsou, pokud je mi známo, ještě neporušená."

"To je pravda," odpověděla kostka uctivě. "Přesto to bude asi chvíli trvat."

"To je v pořádku," řekla Charity duchem nepřítomná a soustředila se na zadaný program. Za ní zmizel obraz jejího nešťastného bývalého manžela a nahradil jej přehled situace.

"Sedněte si k jiné konzole, Harris," řekla Charity po chvíli. "Zjistěte ze záznamů, jestli Moroni někdy byli tady nebo někde poblíž."

"Někde musejí být," vmísil se Skudder a se zájmem se naklonil nad konzoly z druhé strany. "Byli přece tam venku, nedaleko od nás."

"Tři hodiny," připomněla mu. "Během té doby mohli přinejhorším přiletět i přímo ze Země, pokud jsou jejich skutečné kosmické lodě aspoň z poloviny tak dobré jako byl můj starý CONQUEROR."

"My jsme potřebovali tři dny," řekl Harris vedle ní.

"Ne každý tam venku je pěšák," odpověděla Charity rozmrzele. "Raději si už na tu myšlenku zvykněte."

Zadala počítači několik příkazů. "Tak mě přitom napadá, podívejte se taky na stav startovací dráhy a katapultovacího zařízení."

Harris se už chtěl na něco zeptat, pak se ale podíval Charity do obličeje a zmlkl.

Charity si neodpustila skrytý úšklebek, než pokračovala ve své práci.

"V oblasti celé základny žádné náznaky moronské aktivity," ozvala se kostka bez vyzvání. Charity si tiše vzdychla.

"Ty žalobníčku," řekla se shovívavým posměchem. "Za celých šedesát let?"

"Správně," odpověděl 370/98. "Několik neidentifikovatelných radarových kontaktů zaznamenáno na jihu a jihovýchodě, taky seismologické záznamy, ale žádná identifikace Moronů."

"Seismologické?" zeptal se Skudder zmateně.

"Otřesy v oblasti povrchových dolů," usoudila Charity. "Ať už to je cokoliv. Třeba jsou do toho strašení zapojeny i bagry. Prověřte, 370."

"370/98," řekla kostka. "To se musí říkat celé."

"Promiň," zamumlala.

"Co moronská aktivita v okolí dolů?" zeptala se vzápětí.

"Z dolů číslo dva a tři žádné údaje," řekl Harris, který souběžně prováděl vlastní hledání. Charity letmo napadlo, že bylo velice vhodné nechat údaje vzájemně prověřovat na střídačku Harrisem a počítačem. Pokud tedy neměli oba stejný motiv, proč něco zamlčet nebo zalhat. V poslední době se stal život příšerně komplikovaným.

"Co to znamená, žádné údaje?"

"Buď se nic nestalo," usuzoval Harris, "nebo nebylo nic pozorováno. V dole jedna jsou jen normální registrace. Žádné zvláštní události."

"Pokuste se získat nějaké videozáznamy z dvojky a trojky," přikázala Charity po krátkém uvážení. "Odkud byly ty registrované otřesy?"

"Z jihovýchodu," odpověděla kostka.

"Začněte s trojkou," řekla Charity.

Harris se na ni podíval. "Ta leží na jihu," řekl.

"Je přehlednější," odpověděla Charity. "Zkuste to. Dvojkou se můžeme zabývat celý den, a stejně si ani nevšimneme, jestli tam někdo ukradl celá fotbalová hřiště."

Beze slova se dal do práce.

Na obrazovkách se rychle střídaly nežetelné snímky strojních hal, prázdných dopravníků, kontrolních věží a obrovských bagrů, stojících bez hnutí mezi terasovitými lomy.

Sluneční světlo zalévalo celou oblast dolu číslo tři nemilosrdně prudkým jasem, který kamerové filtry dokázaly zmírňovat jen v malé míře. Kov vrhal ostré světelné záblesky a odrazy na temnou zem, ale nikde se neukazovaly žádné charakteristické stopy moronských staveb nebo moronských strojů.

"Ta oblast se zdá být čistá," řekl Harris po deseti minutách.

"Co startovací zařízení?"

"Zjišťování není ještě u konce," řekl Harris. "Dopřejte mi trochu času, ano?"

"Kolik jen potřebujete," odpověděla Charity. Její vlastní pátrání dospívala stále k chybným údajům. V duchu se ptala, jestli se Harris nebo kostka nepokoušejí zjistit, čím se zabývá.

Její operátorské schopnosti byly trochu zarezivělé, ale alespoň co se týče Harrise, byla si jista, že o jeho aktivitě v síti má pořád ještě přehled. Co se týče kostky, tam už si byla méně jistá.

"Nyní začínám s dolem číslo dvě," hlásil Harris vedle ní. Souhlasně zabručela a vzala na vědomí další zásah vedle. Pak uslyšela, jak Skudder překvapeně hvízdal, a svrátila čelo.

"Panebože," řekl Harris vyjeveně. "Podívejte se na tohle."

Zvedla hlavu a sledovala, jak ukazuje jeho napřažená ruka na obrazovky visící od stropu, ukazující na tučt různých celkových obrazů jihovýchodní oblasti těžby. V ostrém slunečním světle se táhl obrovský důl číslo dva, největší ze všech čtyř oblastí.

Některé výkopy dosahovaly do hloubky tři až čtyř kilometrů pod měsíční povrch a dráhy, které lopatové bagry při těžbě terasovitě vytvořily, nabízely dostatek místa několika přistávacím drahám pro nákladní lodě vedle sebe.

K horizontu se táhly haldy hlušiny, výklenky pro dopravní pásy se zavrtávaly hluboko do jejich navršených strání. Strmě se tyčily skalní stěny na západě, tam, kde kamenný povrch nebyl odstraněn a kde dobývání rudy pokračovalo v obrovských jeskyních, vytvořených atomovými výbuchy, které proměnily kov na dně kilometr vysokých jeskyní v radioaktivní taveninu.

Dost místa pro miliony tun materiálů i stroje, které tam byly za deset let odstaveny.

Jenže nebylo vidět nic z toho.

Nebyly tu žádné dopravní pásy ani osvětlení, ani vrtné soupravy, ani zásobníky, haly, hangáry, přistávací dráhy, startovací zařízení pro nákladní lodě, ani bunkry, ani elektrárna, jediný produkt lidské ruky. Nic kromě skály, písku a prachu, kam jen oko dohlédlo.

"Zasraná práce," řekla Charity bezradně. "Kam se to všechno podělo?"

Kamery pomalu klouzaly po krajině a ukazovaly další části areálu. Nikde nebylo jediné stopy po blýskajícím se kovu. Skudder zavrtěl hlavou. "To přesahuje moji představivost," řekl. "Co měli Moroni s tím vším v úmyslu?"

Poškrabal se na tváři, která by po půldruhém dni ve skafandru už dost dobře snesla mýdlo a žiletku. "Nenechali tam ani šroubek."

"Dokonce i zloději mají svoji hrdost," dodala Charity. Hleděla na celou tu oblast dolu o rozloze mnoha set čtverečních kilometrů, aniž by cokoliv chápala. Právě tak málo jako Skudder si dokázala představit, jak může zmizet několik desítek velkoplošných bagrů a celé mobilní strojní haly, nemluvě už o dvě stě kilometrů dlouhých dopravnících, schopných naložit stovky tun za vteřinu. "Bez transmittéru by bylo nemožné to dokázat," přemýšlela nahlas. "Ale i kdyby měli transmittér, k čemu by potřebovali dopravníky nebo bagry?"

Odpověď neznal nikdo z nich. Beze slova pozorovali dokonale vyprázdňenou krajinu. V tvrdé půdě zůstaly hluboké stopy po pásech těžkých bagrů.

"Není divu, že ani nenavštívili MacDonald," řekla Charity po chvíli uznale. "Prostě byli až příliš zaměstnaní."
"Proto byly také registrovány ty otřesy," komentoval to Harris. "Museli způsobit spoustu rámusu, než všichni ten materiál odklidili."

Obrazy se dál měnily.

"Mám spojení s Kolínem," ozvala se v tu chvíli kostka. "Za tři minuty."

Nikdo z nich nereagoval. Obrazovky ukazovaly detailní záběry vyklizených těžebních oblastí, rozfázované jako mozaikový obraz moronského hmyzího oka.

"Číslo tři," řekl Skudder náhle.

Harris ťukl prstem do klávesy a jeden z obrazů se zastavil. Obrovská planina bez stínu se rozkládala před nimi a končila téměř kolmými stěnami asi půldruhého kilometru vysokého kamenného bloku, jehož útesy ležely napůl ve tmě, v mrtvém úhlu slunečního světla. A přece dokázala Charity rozpoznat ve stínu obrysy obrovského prstence z bílého kovu, zasazeného do skalní stěny jako nějaké abstraktní umělecké dílo.

"Tady ho máme," řekla suše. "Roztomilá skrýš."

"Vypadá jinak, než jsem čekal," řekl Harris opatrně.

"To nevadí," odpověděla Charity. "Ta věc vypadá jako prstenec v tom vraku lodi. Ten, kterým to všechno začalo." Odsunula svoji židli. "Není zapnutý, to je vše."

"Explozivní černá díra ho odrovnala jako všechny ostatní," řekl Skudder.

"Vypadá dost zachovale," namítla Charity.

Skudder přimhouřil oči. "Na tom záběru se toho nedá moc rozeznat," vzdychl si.

"Moroni by včera nepotřebovali na cestu k vraku tři hodiny, kdyby vyrazili odtud," usoudil Harris.

"Předpokládám, že tam žádné Morony nenajdeme," přikývla Charity unaveně. "Tam venku není nic. Musíme začít úplně od začátku."

Ohlédla se po kostce.

"Dej mi spojení na Kolín, 370/98."

Obrazovky krátce zablikaly a pak se objevil nějaký nic neříkající mravenčí obličej.

"Kapitáne Lairdová," ozval se Jared. "Jsme potěšeni, že vás vidíme v pořádku."

"Vím, kdo jsem," vyštěkla. "Kdo jsi ty?" Její otázka byla vlastně naprosto nesmyslná, protože svým způsobem byli vlastně všichni jedna jediná bytost.

Tři vteřiny je dlouhá doba, tři sta tisíc kilometrů je pořádná cesta dokonce i pro radiové vlny a oklika přes komunikační družici ji ještě prodlužovala. Charity už skoro zapomněla, jak vypadají tyhle váhavé rozhovory. Za těchto podmínek se vlastně ani nedalo pohádat. Člověk měl tolik času, než řekl něco, čeho by mohl později litovat, že nakonec ani nic neřekl. Věděla to z vlastní zkušenosti.

Hmyzí obličej se pohnul. "Tato jednotka nemá žádné jméno."

"No fajn," řekla. "Chci mluvit s někým, koho znám. S někým, kdo jméno má. Dejte mi Kias, Gurka, nebo pro mě za mě i třeba Stonea."

Další pauza. Mechanicky si vyťukávala konečky prstů na plastik svého pultu jakýsi dlouho zapomenutý rytmus.

Bezejmenný mravenec bez dalšího komentáře zmizel z obrazovky a objevil se jiný.

"Kias?" zeptala se a její otázka se prolнула s pozdravem.

"Těší mě, že vás zase vidím zdravou, kapitáne Lairdová. Opravdu jsme s tím skoro už ani nepočítali, že... ano, samozřejmě. Chtěla jste se mnou mluvit?"

Charity se rozhodla nijak to nekomentovat.

"Nevím, jak dlouho bude trvat, než Moroni zaměří toto vysílání. Anebo nás, když na to přijde." Rozmrzele se usmála. "Abych to zkrátila, ztratili jsme šest lidí. A přišli jsme o loď."

Pozorně hleděla na obrazovku, zatímco dál podávala zprávu, ale Kias nijak viditelně nereagoval. Buď nic o vejcích na palubě HOME RUN nevěděl, nebo se dokázal dobře skrývat za svou chitinovou maskou.

"Měli jsme problémy s bezpečnostními zařízeními, které tu zanechala bývalá lidská posádka. Skudder, Harris, Duboisová a já jsme došli až do centrály. Bomba i komputer jsou v pořádku, což se o všem nedá tvrdit o nás." Bezděčně si přejela rukou po modřinách na svých bocích.

"Našli jste Morony?" zeptal se Kias po chvíli.

"Řekněme, že oni našli nás." Zkusila to ještě jednou. "Abych byla přesná, zmocnili se vraku HOME RUN, necelé tři hodiny poté, co jsme ho my opustili. Nevím, jestli tam našli ještě něco, co by mohli potřebovat, ale bezpochyby byli velmi zvědaví."

Tentokrát se jí zdálo, že zaznamenala jakousi slabou reakci, ale nedokázala ji správně zařadit.

"To je politováníhodné," řekl Kias chladně. "Na druhé straně jste mohli alespoň zjistit, kde se naši nepřátelé skrývají."

"Lituji," řekla Charity. "Nemáme žádný zachytý bod ohledně místa, odkud moronské kluzáky přiletěly. Nevím ani, jestli jsou pořád ještě na místě havárie, nemluvě už o tom, co podnikli, když zjistili, že jsme jim utekli. Vrak bohužel neleží v dosahu bezpečnostních kamer základny."

"Vědí Moroni, kde jste?"

"Mohli sledovat stopy," odpověděla Charity. "Z toho, že to dosud neudělali, usuzuji, že nás přehlédli." Pokrčila rameny. "Možná o nás vůbec nemají zájem."

"Nebo nemají dost kapacity, aby svůj zájem sledovali," odpověděl Kias, a byla to skutečně pozoruhodná poznámka.

"Co ta zpráva?" zeptala se Charity. "Vyčetl z ní Stone mezitím ještě něco důležitého?"

"Guvernér Stone bohužel není v tuto chvíli dosažitelný," pravil Kias. "Dešifrování zprávy nepřineslo žádné významnější pokroky. Rušení v komunikačním kanálu bylo příliš silné."

"Co znamená, že není dosažitelný?" zeptala se Charity.

"Guvernér Stone měl nějaké problémy s přizpůsobením se situaci," odpověděl Jared zdvořile.

"To je nezvyklé v jeho případě," ušklíbla se Charity. "Zjistil aspoň, odkud ta zpráva přišla?"

"V jistém smyslu ano," řekl Kias váhavě. "Analýza záznamu zjistila, že někdo použil obvyklou moronskou příruční vysílačku, aby na nouzové frekvenci vyslal onu radiovou depeši."

"Příruční vysílačku?" zeptala se Charity nevěřicně. "To je úplně nemožné."

"Profil je naprosto charakteristický," zněla váhavá odpověď. "Tyto vysílačky vyvinou dost velký výkon na nouzové frekvenci, ale vytvářejí jen jeden jediný trvalý tón, aby se usnadnilo stanovení směru. Vysílač byl střídavě zapínán a vypínán, čímž byly vytvořeny ony vysílací sekvence. Celá zpráva trvala dvacet minut nebo byla přiměřeně často opakována, my jsme však neporušenou zachytili necelou jednu minutu. Pokud by se ten neznámý pokusil svoji zprávu vyslat na řečové frekvenci, pak by se přenos bezpochyby ztratil v atmosférických poruchách, protože výkon vysílačky by nestačil."

"Tak tomu už určitě uvěřím," řekla Charity. "Kiasi, tyto přístroje mají dosah asi dvě stě kilometrů a v té zprávě je řeč o odvrácené straně Měsíce. Žádný zesilovač na světě nepřenesl signál moronské ruční vysílačky odsud až na severní pól Země. Neposlali jste nás náhodou na špatnou adresu?"

"Zpráva byla dešifrována správně," hájil se Kias. "Jednotlivá slova jsou oddělena nesrozumitelnými úseky, ale zpráva nepochybně obsahuje slova Měsíc, temný, něco se... stranou a o něco dál zase odvrácená strana, hluboko, což tvoří dvě spolu související věty, jak víte. Jednoznačně jde o varování, které se týká Moronů a je určeno vám, kapitáne Lairdová."

"Já vím," řekla vztekle. "Musela jsem si to ostatně dost často připomínat, jinak bych tu nebyla." Zabodla do mravence svůj upřený pohled. "Odkud přišel ten signál?"

Tentokrát byla pauza výrazně delší než pouhé tři vteřiny.

"Ze severního pólu," řekl Kias nakonec. "Naše pátrání jednoznačně potvrdilo, že vysílání vyšlo z toho rozbitého transmitéru."

"Z té díry?" Charity si nervózně dlaní masírovala šíji. "Tomu prostě nevěřím. Co tomu říká Gurk?"

"Říká, že s nepoškozeným transmitérem na nějakém jiném místě sítě by to mohlo fungovat."

"Myslela jsem, že ta explozivní černá díra vypálila všechny transmitéry v této části sítě a odřízla nás."

"Zjednodušujete," řekl Kias.

"Samozřejmě," zamumlala.

"Síť není rozprostřena v normálním prostoru," pokračoval Kias. "Je mnohonásobně zahnutá a jakoby poskládaná. Transmitéry prostorově si bezprostředně nejbližší tak mohou být v síti mnohonásobně vzdálenější, zatímco jiné, které od sebe dělí prostorová vzdálenost tisíců světelných let, se v síti nacházejí těsně vedle sebe. A nárazová vlna exploze se v této struktuře šířila podle svých vlastních pravidel. Největší část sítě není stále ještě pořád zasažena."

"No, to je skvělé," řekla Charity. "Co dělá ta díra na pólu?"

Kias jen nepatrně zaváhal. "Stabilizovala se."

"Kdy?"

"Svého současného průměru dosáhla před čtrnácti hodinami."

Vrhl ke Skudderovi významný pohled. "Tak honem, Kiasi," řekla. "Jaký je ten současný průměr?"

"Dvacet kilometrů." Mravenec počkal na její reakci, když však mlčela, mluvil dál. "Oproti dřívějšímu se průměr téměř zdvojnásobil."

Charity měla neurčitý pocit, že jí Kias zatajuje skutečné rozměry katastrofy, ale to, co slyšela, jí v tuto chvíli docela stačilo. Když odlétali, měla ta díra průměr sotva několika kilometrů a chvění deformované zemské kůry ji budilo ze spaní až v Kolíně. Vesmír je vyražen z pantů a jen o půldruhé světelné sekundy dál není cítit vůbec nic, pomyslela si sklíčeně, když vtom dostala nápad.

"V jakých časových bodech byly pořízeny ty seismologické záznamy?" zeptala se Harrise.

"V zóně kolem kolem dolu číslo dva?" Podíval se směrem ke kostce.

"První otřesy byly registrovány před třemi měsíci," sdělil počítač po několika vteřinách čekání. K tomuto časovému bodu bylo také zaznamenáno výrazně víc radarových kontaktů než dříve, více než za celou dosavadní dobu od invaze."

"To bylo ještě dřív, než byl podniknut útok na Černou pevnost," řekl Skudder zamyšleně.

"A kdy byly zaznamenány poslední údaje?" zeptala se Charity.

"Před půldruhým týdnem," odpověděla kostka pohotově. "Zpočátku zůstávala četnost registrovaných otřesů konstantní. Byla tu přestávka několika dní přesně do chvíle, kdy byla odpálena explozivní černá díra. Potom následovaly tři týdny narůstající povrchové aktivity."

"Tři týdny." Charity vzhledla nahoru k obrazovce, na které trpělivě čekal mravenec — Jared. "Morony jsme nevystopovali," vysvětlovala, "ale objevili jsme něco jako otisky jejich prstů. Odklidili všechnen materiál z oblasti těžby a vypadá to, že k tomu používali transmitéru."

"Ještě před půldruhým týdnem?" ujistil se Kias.

Charity se zachmuřeně zasmála. "To je jádro věci, že? Tady nahoře existoval fungující transmitér, zatímco výbušná černá díra všechny ostatní přístupy k transmitérové síti zničila, a ten byl ještě po výbuchu v provozu."

"Zpráva byla vyslána právě v tomto čase," řekl Kias.
"Popel ještě nevychladl," komentoval to Skudder ironicky.
Charity bez známky humoru přikývla. "Chtěla bych mluvit s Gurkem," řekla. "Ten přece zná údajně transmittérovou síť jako své boty. Snad bude mít nějaký nápad."
"Uvidím, co se dá dělat," řekl Kias. "Může to nějakou chvíli trvat."
"My neutečeme," řekla Charity. "Je něco nového ohledně Kyla a těch druhých?"
"Kapitáne Lairdová, zmíněné osoby jsou už čtyři týdny pohřešovány." Kias vypadal opravdu udiveně. "Byli na pólu. Jak jste přišla na myšlenku, že by to vůbec mohly přežít?"
"Nu, naděje umírá naposled," zamumlala. "Navrhují, abychom teď přerušili kontakt."
O tři vteřiny později zmizel Kias z obrazovky, beze slova, se spartánskou disciplinovaností, kterou měl Jared společnou s Morony.
"Máme zase o čem přemýšlet, že?" Skudder dál zíral na prázdnou obrazovku.
"Přinejmenším jsme tu dlouhou cestu nepodnikli nadarmo," ozvala se Duboisová. Zdá se, že ji ta myšlenka opravdu těší, napadlo Charity.
"A možná že nebudeme muset jít zpátky pěšky," podotkl Harris.
"Já už dobrovolně do žádného transmittéru nevlezu," odpověděla Charity úsečně.
Pak její pohled padl na obrazovku před Harrisem a vtom překvapeně zapískala.
"Proto ty otázky ohledně startovacího zařízení," řekl Harris uznale. "Tři startovací boxy na malém katapultu jsou prázdné, ale ve čtvrtém je nákladní transportér."
Kamera ukázala těžký nákladní transportér ve tvaru kapsle s výsostnými znaky Space Force, uložený ve válcovitém startovacím boxu. Jméno se nedalo přecíst, ale bezpochyby tato nákladní loď pocházela ze stejné výrobní série jako HOME RUN; tedy předtím, než se tato dostala do spárů Moronům. Obrovské jeřáby na stropě haly byly určeny k tomu, aby dopravily transportér na katapultovací dráhu, jejíž výstupní potrubí začínalo bezprostředně před boxem.
"Typické," řekla Charity polohlasně. "Pořád někde něco nechával válet, ten můj bývalý manžel."
"No, tentokrát to nebyla jeho chyba," odpověděl Harris a prstem zaťukal na statutární protokol na jiném monitoru. "Počítač říká, že motory jsou poškozené. Ta věc se může dostat na oběžnou dráhu, snad ještě o kousek dál, ale bez cizí pomoci se už nikdy nedostane dolů."
Charity pokrčila rameny. "No, to bychom asi už žádali trochu moc."
"Se štěstím je to jako s mýdlem," řekl Harris. "Když ho potřebuješ, nacházíš samou špínu."
Tato poznámka Charity připomněla koupel, po které tak toužila. Také zaregistrovala jeho mnohoznačný pohled.
"Raději buďte zticha," řekla jen. "Od té doby, co jsme přijali tu ztracenou zprávu, nejsem na hádanky vůbec naladěná."
"Nu, jsme teď na tmavé straně Měsíce," řekl Skudder. "Nevím, jak by nám pár útržků slov navíc ještě mohlo pomoci."
Charity se předklonila a znovu přepнула obrazovky na Harrisově pultu. Kamery ukazovaly těžební oblast, pokojnou a docela prázdnou, zaplavenou prudkým sluncem.
"Podívej se na to dobře," řekla Skudderovi.
Udělal to. "No a?" řekl po chvíli.
"Blbost," řekla. "Všechny ty řeči o temné straně Měsíce jsou jen a jen samé blbosti."
"Co je na tom blbého?" chtěl vědět Harris.
"Sakra pořád, otevřete přece oči a podívejte se sem." Pružným pohybem, který při snížené gravitaci vypadal až trochu směšně, vyskočila na nohy a ukazováčkem ukázala směrem k obrazovce. "Tam venku svítí slunce. Měsíc nemá temnou stranu. K Zemi se sice nikdy touto odvrácenou stranou neobrátí, ale přesto se tu střídá den a noc stejně jako na straně obrácené k Zemi. Byli jsme venku, právě když vycházelo slunce. Není tu přece žádný rozdíl."
Výraz Harrisovy tváře byl v tu chvíli k nezaplacení.
"Možná tedy pátráme špatným směrem," ozval se Skudder.
"Jak to myslíš?"
"No, každá věc má přece dvě strany."
"Koule ne. Sakra, nehraj si přede mnou na tajnůstkáře," řekla Charity podrážděně.
"Dokonce i koule," odpověděl indián s úšklebkem. "Vzpomeň si ještě na ten důl. Když už neexistuje žádné vpředu ani vzadu, pak každopádně nahoře a dole, nebo ještě líp venku a ..."
"Uvnitř," doplnila Charity ironicky. Ale pak si připomněla těch pár slov, která se podařilo rozluštit.
"Samozřejmě," řekla poraženě. "Já se zblázním. Vnitřní strana.
Ta odvrácená, temná strana Měsíce je UVNITŘ!"